

Rose

เล่ห์รักประมุขพรรคมาร 2

曉星孤嶼

南风歌 หนานเฟิงเกอ

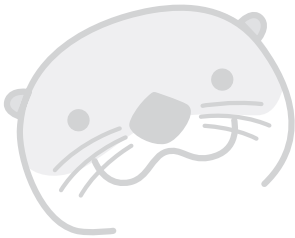
เขียน

เจ้าเงิน

แปล

山魂 Shan Hun

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

จวินซู่ชิงส่งตำราให้ฉู่เฟยหยาง ฉู่เฟยหยางพลิกอ่านครู่หนึ่ง
เป็นเพียงบทกลอนที่ธรรมดาอย่างมากจำนวนหนึ่ง
กล่าวถึงความรักใคร่คะนึงหา คล้ายกับกลอนรักที่ใครบางคนเขียนขึ้น
— หนานเฟิงเกอ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หลังอุปสรรคความรักผ่านพ้น จนก่อกำเนิดเลือดเนื้อเชื้อไขขึ้นมาสองคน จินตฐิ๊งและฉู่เพยหยางก็ได้พบปริศนาและอุปสรรคครั้งใหม่ที่จะมาทดสอบสายสัมพันธ์ของพวกเขาอีกครั้ง

เมื่อชายปริศนาออกอุบายชักชวนให้ทั้งสองออกไปค้นหาสมบัติ ณ เกาะเดียวดายกลางทะเล แม้ใจจะไม่อยากแยกจากลูก แม้จะสัมผัสได้ถึงความไม่ชอบมาพากล แต่ปริศนาที่โยงโยถึงกันก็ยั่วเย้าให้พวกเขาจำต้องออกไปค้นหาความจริงโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

การเดินทางสู่ยุทธภพในครั้งนี้จะเข้มข้น เสี่ยงอันตราย และบีบคั้นหัวใจกว่าที่เคย แต่ในขณะเดียวกัน ความรักของทั้งคู่ก็จะหวานล้ำและลึกซึ้งมากขึ้นด้วยเช่นกัน ขอเชิญทุกท่านร่วมลุ้นไปกับการผจญภัยครั้งใหม่ของคูรักที่ต่างกันสุดขีดนี้ไปด้วยกันนะคะ

Rose

บทที่ 1

ปีนี้ บุตรชายคนโตของตระกูลฉู่อายุห้าขวบ และบุตรชายคนรองอายุสี่ขวบ ฉู่เฟยหยางออกสู่ยุทธภพอีกครั้ง ชาวสื่อเรื่องความเป็นความตายของเขาได้หายไปแล้ว ฉู่เฟยหยางกลับมามีชื่อเสียงโด่งดังอีกครั้ง ทุกอย่างคล้ายย้อนคืนสู่จุดเริ่มต้น สิ่งเดียวที่ไม่เหมือนเดิม คือร่างกายฉู่เฟยหยางปรากฏบุรุษใบหน้าเย็นชาผู้หนึ่งและเด็กอีกสองคนอย่างเป็นปริศนา

ในงานเลี้ยงฉลองครบรอบหกสิบปีของผู้นำยุทธภพหยวนคังโช่ว ฉู่เฟยหยางพาหนึ่งคนโตสองคนเล็กติดตามกาย ใบหน้าประดับรอยยิ้มอ่อนโยนไม่สนใจผู้ใด ปรากฏตัวต่อหน้าคนทั่วทั้งยุทธภพบนเขาหลงเยวี่ ไม่ปกปิด ไม่เอิกเกริก คล้ายเป็นเพียง...เพียงครอบครัวที่เรียบง่าย ครอบครัวหนึ่ง หลังจบงานเลี้ยงฉลอง คนที่ติดตามฉู่เฟยหยางลงจากเขากลับเหลือเพียงหนึ่งผู้ใหญ่อีกหนึ่งเด็ก รวมสองคนเท่านั้น

ทุกอย่างล้วนธรรมดาเรียบง่ายราวกับเป็นไปตามธรรมชาติ แต่ในยุทธภพกลับมีคนพยายามสืบหาความจริงอยู่เนืองๆ

ดังนั้นนอกเหนือจากความเคารพเลื่อมใสแล้ว สายตาแปลกประหลาดและการว่าร้ายให้หมองมัวจึงเป็นดั่งแมลงตัวเล็กที่แทรกซึมและแพร่กระจายไปทุกซอกทุกมุม เช่นเดียวกับดวงอาทิตย์เจิดจรัสที่ยังประสบกับเงามืดขมุกขมัวได้เช่นกัน แม้ว่าในใจฉู่เฟยหยางจะไม่สนใจมาโดยตลอด แต่กลับมีคนโกรธแค้นแทนเขาอยู่เสมอ...

ชิงโจวตั้งอยู่ที่ดินเขาหลงเยว่ เป็นเมืองเล็กๆ ที่นับว่ารุ่งเรืองคึกคักเมืองหนึ่ง ด้วยสำนักอันดับหนึ่งในโลกหล้าอย่างสำนักกระบี่ชิงเฟิงตั้งอยู่บนเขาหลงเยว่ ดังนั้นกลางเมืองชิงโจวจึงมักมีคนในยุทธภพหลุกพล่านเสมอ คนในเมืองแต่ละคนล้วนนิยมใช้วายุทธ์ กระทั่งเด็กเล็กหกขวบที่อยู่ตามริมถนนก็ใช้อาวุธระดับพื้นฐานได้

หน้าธรณีประตูสำนักกระบี่ชิงเฟิงย่อมไม่มีคนกล้ากำเริบเลิบบานก่อเหตุร้าย ดังนั้นแม้จะพบเห็นชาวยุทธ์ผู้เหนียวล้ำและตกอับอยู่ทั่วไปแต่ในเมืองกลับสงบสุขมาโดยตลอด ชุนนางที่มาดำรงตำแหน่งจึงรู้สึกสบายยิ่งนัก เพราะเพียงแค่อยู่เฉยๆ ก็ได้รับชื่อเสียงดังมาว่าปกครองได้ดีและยังได้รับการชมเชยจากราชสำนัก

ภักตาคารชิงเฟิงเป็นโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองชิงโจว ราวกับว่าเพียงมีชื่อของชิงเฟิง การค้าต่างๆ ก็จะพลอยดำเนินไปได้ด้วยดี แม้จะไม่ได้ดีเท่าที่อื่น แต่ชาวยุทธ์นักเดินทางกลับชื่นชอบที่แห่งนี้เป็นอย่างเห็นได้ชัดทุกครั้งเมื่อถึงเวลาอาหาร ในห้องโถงทั้งบนล่างของภักตาคารล้วนมีเสียงคนอีกทีกดังสับสนวนวุ่นวายเฉกเช่นเดียวกัน สำเนียงทั่วทุกสารทิศมารวมกันอยู่ในห้องโถง ส่วนใหญ่คือชาวฮั่นที่รูปร่างสูงกำยำ บ้างหัวค้อนหนัก บ้างแบกดาบใหญ่ คอยไว้อย่างออกรสทั้งเรื่องวีรกรรมการผดุงความยุติธรรมของตนเอง การสู้รบเพื่อความถูกต้อง การต่อสู้สุดเดือด และคนชั่วที่สังหารได้

ชาวยุทธ์ประเภทนี้พบได้มาก เสี่ยวเอ๋อร์ในภักตาคารฝึกฝนทักษะดวงตาไฟดวงตาทอง¹ มาแต่เนิ่นแล้ว ดังนั้นเมื่อยามรองเท้าสะอาดสะอ้านก้าวข้ามธรณีประตู ปรากฏเงาสูงโปร่งเรียบง่ายแต่สง่างาม เสี่ยวเอ๋อร์ที่วิ่งวนอยู่ในห้องโถงใหญ่มองเพียงปราดเดียวก็รู้ว่าท่านผู้นั้นกับคนในภักตาคารเหล่านี้เป็นคนละครดับกัน จึงรีบวางกาน้ำชา เข้าไปต้อนรับอย่างกระตือรือร้น แล้วเอ่ยทักทายด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม “เชิญท่านด้านในด้านนอกเย็นใจไหมขอรับ ท่านมาก็คนหรือ พักทานอาหารหรือว่าค้างคืนขอรับ”

¹ อุปมาถึงดวงตาเฉียบแหลม แยกแยะถูกผิดได้

ผู้ที่มาใหม่ปิดหิมะบนตัว พักหน้าให้เลี้ยวเออร์ เปิดปากเอ่ย
“ไม่ค้างคืน จัดอาหารขึ้นชื่อของพวกเจ้ามาทั้งหมด เอารสอ่อนล็กหนอย
ข้าจะนำกลับไป”

“อา ทราบแล้ว ท่านนั่งรอก่อนเถิดขอรับ ข้าน้อยจะไปสั่งอาหารให้”
เลี้ยวเออร์นำผู้ที่มาใหม่เข้ามาในห้องโถงอย่างรวดเร็ว ย้ายมานั่งมา หยิบ
ผ้าขึ้นเช็ดถู แล้วเชิญแขกนั่งลง ทั้งยังรินชาและยกมาให้ ก่อนจะวิ่งไป
ด้านหลังโต๊ะกันอย่างว่องไว

จวินซวี่มองน้ำชาในจอก ในชาสีใสแจ่มมีก้านชาสีขาวลอยอยู่หลาย
ก้าน เขาอดชมดกไม่ได้ แล้วเคลื่อนจอกขาไปอีกด้านหนึ่ง

ตั้งแต่นั้นวันเกิดของหยวนคังโช่ว คล้ายว่าขึ้นไปที่อาจารย์ของ
ฉู่เฟยหยางไม่ได้ถือทิวสนาดนั้นอีกต่อไปแล้ว แม้ไม่ได้เอ่ยกระจำแจ้ง
แต่เห็นได้ชัดว่าตาเขาดูอ่อนโยนผู้นี้ยอมรับผิดชอบต่ออดีตประมุขพรรคมาแล้วโดยปริยาย
รวมทั้งยอมรับความจริงด้วยว่าผู้ที่อยู่เคียงข้างฉู่เฟยหยางเป็นบุรุษเพศ

ปัจจุบันไม่รู้ว่ฉู่เฟยหยางกับอาจารย์ของเขาได้วางแผนอะไรกันไว้
จึงย้ายบ้านมาอยู่ที่ดินเขาสำนักกระบี่ชิงเฟิงเช่นนี้

จวินซวี่ไม่ชอบที่นี่ ฉู่เฟยหยางกลับบักใจต้องการกลับมา บังคับ
หลอกล่อเขาไม่ว่าวิธีใดล้วนใช้แล้วทั้งหมด ท้ายสุดจวินซวี่จึงทำได้เพียง
ยินยอม

ราวกับว่าตั้งแต่เริ่ม เขาถูกฉู่เฟยหยางจูงจมูกเดินอยู่เสมอ...

ดีที่ฉู่เฟยหยางไม่ได้มีความต้องการจะพักอยู่ในสำนักกระบี่ชิงเฟิง
แต่ก็ยังคงพักอยู่ที่บ้านบนดินเขาซึ่งอาจารย์อีกคนของเขาเคยพักอยู่คนเดียว
นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่จวินซวี่ไม่ได้ตั้งต้นคัดค้าน อย่างไรก็ตามเลียบบุญคุณ
ความแค้นทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องในอดีต เพียงแค่ไม่ต้องเห็นหน้าคน
สำนักกระบี่ชิงเฟิงทุกวัน ก็ไม่จำเป็นต้องแสดงท่าทีบาดหมางกันชั่วชีวิต
มิฉะนั้นจะดูเหมือนเขาพาลหาเรื่องและไร้เหตุผล

ตอนนี้สมาชิกครอบครัวมากขึ้น หลายสิ่งในบ้านนี้จึงยังไม่พร้อมอยู่
อย่างเห็นได้ชัด จวินซวี่เองไม่เดือดร้อนอะไร มีเพียงฉู่เฟยหยางที่ยังอยู่กับ
การเชิญเหล่าศิษย์น้องศิษย์หลานมาช่วยซ่อมแซมบ้านและจัดลานบ้านใหม่

ถึงขนาดสร้างห้องตำราเพิ่ม ทำทางเหมือนต้องการลงหลักปักฐานที่นี่

วันนี้ฝ่ายนั้นก็ขึ้นเขาไปตั้งแต่เช้าอีกแล้ว ฟ้าเลยผ่านจนถึงเที่ยงก็ยังไม่กลับมา ก้อนหินน้อยหิวจนร้องแง จวินชู่จึงรอไม่ไหวแล้วเช่นกัน เมื่อคะเนเงินแล้วจึงเร่งมายังภัตตาคารชิงเฟิงแห่งนี้

จวินชู่ที่นั่งรอดด้วยความเบื่อหน่ายยิ่ง ในใจประเดี๋ยวคิดถึงรวมเคล็ดลัทธิยุทธ์ที่ฉู่เฟยหยางเขียนให้ ประเดี๋ยวก็กังวลถึงก้อนหินน้อยที่เขามัดไว้กับขาโต๊ะ อตร้อนใจขึ้นไม่ได้ จึงนึกโทษว่าอาหารทำซ้ำเกินไป

ยามกำลังจะเรียกเสี่ยวเออร์ให้เร่งมือ บทสนทนาของคนหลายคนก็โตะสี่เหลี่ยมด้านหลังก็มีชื่อคุ้นเคยชื่อหนึ่งลอยมา

“...ฉู่เฟยหยาง จอมยุทธ์ฉู่ผู้เป็นหนึ่งในโลกหล้านะหรือ! ฤๅ!” ชายหนุ่มในชุดสีเขียวสวมงอบ ใบหน้ามีรอยแผลสาหัสหนึ่งถ่มน้ำลายลงพื้นอย่างรุนแรง “เขาคู่ควรให้เรียกจอมยุทธ์รี ยังเรียกเขาว่าจอมยุทธ์ได้อีกหรือ ทั้งหนึ่งในโลกหล้าอีก พวกเราทั้งยุทธภพล้วนขายหน้าให้เขาแล้ว” รอยแผลเป็นบนใบหน้าชายหนุ่มขยับไปตามการพูด ไม่รู้เป็นเพราะไม่พอใจหรือดีมามากเกินไป ทั้งใบหน้าจึงแดงกำ ภายในดวงตาเล็กๆ มีประกายแสงวาววับออกมา

“พี่หยาง ท่านเบาเสียงหน่อย อย่างไรเสียที่นี่ก็เป็นเขตของสำนักกระบี่ชิงเฟิง...” มีคนเอ่ยตักเตือน

“เบาเสียงกับผีสิ เจ้าฉู่เฟยหยางนั่นนับเป็นอะไร!” ชายกำยำหน้าตาอัปลักษณ์อีกคนเอ่ยแทรกขึ้น เขายกจอกแล้วรินสุรา ก่อนเอ่ยจ้อ “เจ้าบอกพวกเราสิ เด็กแซ่ฉู่ นั่นมีความสามารถอะไรหรือ เขาเป็นอะไร เขามั่นเป็นพวกรักบุรุษ...อืม” ชายกำยำทำท่าทางต่ำช้า ลากเสียงยาว หลายคนมองหน้ากันรอบหนึ่งก็หัวเราะอย่างลึบตม

“ข้าจะบอกพวกเจ้าให้ รู้ไหมว่ารอยแผลบนใบหน้าพี่หยางได้มาอย่างไร” ชายร่างกำยำเรอแล้วเอ่ยต่อ “เจ้าคนแซ่ฉู่ ฟันเข้าไถ่เล่า เป็นการต่อสู้ที่ดูเดือดจริงๆ พี่หยางว่าใช่หรือไม่”

ชายผู้มีแผลเป็นโบทมีอ เอ่ยด้วยใบหน้าอ่อนน้อม “ไม่ควรค่าให้กล่าวถึง ไม่ควรค่าให้กล่าวถึง”

“ไม่ควรค่าให้กล่าวถึงได้อย่างไรเล่า!” ความอัปยศที่อยู่บนใบหน้าชายกำยำเริ่มสั่นไหว เขาถลึงดวงตาโต “เรื่องเช่นนี้จะไม่ให้พูดได้อย่างไรเล่าให้ทุกคนฟัง ทั้งให้ทุกคนเห็น ว่าเจ้าหน้าขาว² แชงนั่นชั่วช้าอย่างไร ข้าจะบอกพวกเจ้าให้ ครั้งก่อน รังโจรบนเขาเฮยเซียจื่อนั้น พี่หยางปีศาจหมีของพวกเราบุกเข้าไปคนเดียว พี่หยางต่อสู้เอาชนะเลือดเพียงลำพังสามวันสามคืน สังหารพวกโจรโหดเหี้ยมทำร้ายกว่าคนจนและทะเยอทะยาน จนตนเองไม่มีพลังเหลือแล้ว คาดไม่ถึงว่าเจ้าเด็กแชงนั้นจะโผล่ออกมาในตอนนั้น จัดการโจรไม่กี่คนที่เหลือ พี่หยางใจคอกว้างขวางตรงไปตรงมา ไหนเลยจะคิดว่าเขามาเพื่อแย่งความชอบ ข้ายังกล่าวขอบคุณต่อเขา เขาถึงกับฉวยโอกาสฟันพี่หยาง...”

คนทั้งโตะส่งเสียงทอดถอนใจออกมาและส่ายหน้าอย่างหดหู่ทันที ชายกำยำตอบชายผู้มีแผลเป็น แล้วเอ่ยต่อ “ที่เรียกว่าจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่ นะหรือ พี่หยางก็เป็นเช่นกัน! เพียงแต่ความดีความชอบถูกเจ้าแชงนั้นฉกฉวยไปดั่งคาด คิดไม่ถึงว่าพี่หยางจะไม่ยอมเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราฟังจริงๆเลย...”

เสียงกรือแกร็บดังขึ้นตัดบทชายกำยำ หลายคนรู้สึกถึงพลังมืดครึ้มอย่างชัดเจน พวกเขา มองกันและกันครู่หนึ่ง ก่อนจะมองไปด้านหน้าพร้อมกัน

ภายใต้แขนเสื้อที่กันขอบด้วยขนกระต่ายอย่างประณีต มือเรียวยาวสะอาดค่อยๆ กำเข้าหากัน เส้นเลือดบนหลังมีอนุชนขึ้นมา เสียงกรือแกร็บนั้นดังมาจากการเคลื่อนไหวของกระดูกที่อยู่ใต้ผิวหนัง

ชายกำยำทั้งห้ามองคนผู้นั้นหันกายเดินมาถึงโตะ สายตาคมเข้มกวาดมองพวกเขาหนึ่งรอบ

ชายผู้มีแผลเป็นได้สติก่อนคนแรก จึงตะโกนทวาด “เจ้าคนหน้าเหม็น อยากตายรึไง! ถ้าใช้สายตาเช่นนั้นมองห้าพยัคฆ์เผิงเยว่อย่างพวกเรา...” เสียงพูดยังไม่สิ้นก็กลับกลายเป็นเสียงร้องอย่างน่าเวทนาโดย

² หมายถึง คนไม่ได้ความ

ฉับพลัน สร้างความตกตะลึงให้คนทั้งห้องโถงทันที ทุกคนทยอยมองมาทางนี้ ภายในโถงมีผู้คนนอกจากเสียงโอดครวญก็ไม่มีเสียงอื่นใด

จวินชวี่งัดตะเกียบไม่ไผ่เสี่ยวฟงตรงไปปักลงบนโต๊ะ ทะลุหลังมือของชายผู้มีแผลเป็น เลือดสดทะลักออกมาเป็นสายไหลตามโต๊ะ แล้วหยดลงพื้น

“เจ้า!” ชายผู้อยู่ใกล้จวินชวี่งัดได้สติคืนมา คว่าดาบใหญ่บนโต๊ะเมื่อประเมิณน้ำหนักดาบในมือแล้วก็ลุกขึ้น จวินชวี่งัดไม่แม้แต่จะพริบตาเพียงยื่นมือกดหน้าคนผู้นั้นไว้ ออกแรงระหว่างนี้ไ้ได้ยินเพียงเสียงกรือบหนึ่งหน ชายหนุ่มก็เอียงหน้ากุมคอร้องเสียงดังแล้วนอนแน่นิ่งไป เสียงดาบใหญ่หนักอึ้งตกสู่พื้นเสียงดังก้องกังวาน

จวินชวี่งัดเดินไปข้างหน้า ชายหนุ่มที่เดิมทีเล่าเรื่องจนน้ำลายแตกฟองมองสหายทั้งสองคน รู้ว่าพบบยอดฝีมือเข้าก็คิดว่าเอาอาวุธของตนออกมาแล้วถอยหลังอย่างระแວะระวัง

จวินชวี่งัดหัวเราะเสียงเย็น หนีบตะเกียบข้างหนึ่งโยนออกไป ชายหนุ่มรับไว้ได้ในคราวเดียวอย่างประหม่า เขาหนีบตะเกียบไว้พลางเผยรอยยิ้ม “เจ้าเองก็แค่นี้”

“ระวัง! รีบโยนทิ้งซะ!” จู๊ๆ เสียงหนึ่งก็ดังมาจากด้านบน ชายหนุ่มหนีบตะเกียบไว้พร้อมเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเพียงเงาสีขาวสายหนึ่ง ข้อมือเขาก็เย็นวาบ ความเจ็บปวดทิ่มแทงใจแผ่กระจายจากบริเวณข้อมือไปทุกส่วนของร่างกายทันที

“อ้าก!” ชายหนุ่มร้องขึ้นอย่างน่าเวทนา กุมข้อมือทรุดลงกับพื้น เห็นมือขาวของตนที่ยังคงหนีบตะเกียบไว้หล่นตรงหน้าไม่ไกลเข้าพอดิ

“เจ้า!” ชายหนุ่มเงยหน้า มองคนหนุ่มในชุดขาวลอยร่อนลงเบื้องหน้าด้วยสายตาแดงก่ำเส้นเลือดปูดโปน

“เจ้าอย่าทำเช่นนั้น ข้ากำลังช่วยเจ้า เจ้าดู” คนชุดขาวชี้ข้อมือขวาที่หล่นอยู่บนพื้น เห็นเพียงมือข้างนั้นเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำจากบริเวณที่สัมผัสกับตะเกียบไม้ไผ่ สีดำแพร่กระจายอย่างรวดเร็วครอบคลุมมือทั้งข้าง ก่อนจะเริ่มเน่าเปื่อย จนกระทั่งเห็นเนื้อเห็นกระดูก สุดท้ายเหลือเพียง

โครงการดูหนังหนึ่งและเลือกสตูดิโอหนึ่ง

ชายหนุ่มบนพื้นมองอย่างตกตะลึง ลืมส่งเสียงร้องเจ็บปวดไปชั่วขณะ คนชุดขาวหมุนตัวไปทางจวินชวี่ง เอ่ยด้วยสีหน้าหวาดกลัว “ท่านเป็นใครกันแน่ เหตุใดจึงใจไม่ใส่ระกำเช่นนี้ ต่อให้คนเหล่านี้แหย่ท่านก็ไม่จำเป็นต้องทำร้ายคนจนตายด้วยวิธีโหดเหี้ยม วิธีชั่วร้ายเช่นนี้ไม่ใช่การกระทำของฝ่ายธรรมของข้า”

จวินชวี่งมองสามคนที่ได้รับบาดเจ็บอยู่บนพื้น ก่อนจะกวาดสายตามองอีกสองคนที่ขีดตัวลั่นเข็มอยู่ในมุมไกล ๆ แล้วก็ไม่สนใจพวกเขาอีก เคลื่อนสายตาไปยังตัวคนหนุ่มที่ทำน้ำเสียงและสีหน้าถ่มทิ้งตำหนิเขา

จวินชวี่งมองประเินคนหนุ่มตรงหน้ารอบหนึ่ง คนหนุ่มเงยหน้าขึ้น ยึดอกตรง มือที่ถือกระบี่กระชับแน่น ระหว่างคิ้วที่ขมวดเป็นปมเต็มไปด้วยความไม่เห็นด้วยและการติเตียน

ห้องโถงใหญ่ไร้เสียงทันที ชายหนุ่มสองสามคนที่ได้รับบาดเจ็บประคองกันและกันคอยโซซัดโซเซไปอยู่ที่มุมห้องโถง มองสองคนที่เผชิญหน้ากันเงิบ ๆ กลางห้องด้วยสีหน้าอึดครึ้ม

ฝูงชนคนธรรมดาจำนวนไม่มากทยอยวางเงินแล้วแอบย่องออกจากประตูไปอย่างรวดเร็วตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว ชาวยุทธ์ที่เหลืออยู่ บ้างนั่งบ้างยืน เมื่อพบความวุ่นวายเช่นนี้ ล้วนทำเพียงหยุดชมอยู่ที่เดิมชั่วขณะ

“พี่ชายท่านนี้ ไม่ทราบว่าคุณเหล่านี้ได้ล่วงเกินอะไรท่านหรือ จึงต้องลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้!” คนชุดขาวเริ่มเอ่ยก่อน อักษรชวน³ ที่อยู่ระหว่างคิ้วเพิ่มความหนักแน่นซึ่งไม่เข้ากับอายุให้ใบหน้าอ่อนเยาว์ของเขา

“อย่ายุ่งให้มาก” จวินชวี่งส่งเสียงที่เบา ๆ “ไม่ต้องพูดไร้สาระ ลงมือเถอะ”

“ลงมือหรือ!” ชายชุดขาวตะลึงครุ่นหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะ

³ || อ่านว่า “ชวน” คือ ตัวอักษรจีนที่มีลักษณะเป็นสามขีด คล้ายรอยย่นบนหน้าผากเวลาขมวดคิ้ว

ส่ายหน้า แล้วเอ่ย “พี่ชายท่านนี้ ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่ได้มีเจตนาเป็นศัตรูกับท่าน เพียงแต่ท่านกำลังจะสังหารคนอย่างโหดเหี้ยมกลางวันแสบๆ ในฐานะชาวยุทธลั่นต้องห้ามปรัม ข้าน้อยเพียงไกลเกลียดปรับความเข้าใจให้พวกท่านเท่านั้น”

หลังจากคนหนุ่มผู้นั้นกล่าวจบ จวินชวี่มองรอบบริเวณด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม ชาวยุทธลั่นผู้หนึ่งบางคนก็ขมสีหน้าไม่อยู่ เขามองคนสองสามคนที่ถูกช่วยไว้อีกหน ซึ่งก็กำลังมองคนทั้งสองด้วยใบหน้าที่ระแวง เช่นกัน ไหนเลยจะมีความรู้สึกสำนึกบุญคุณต่อคนหนุ่มชุดขาว

“ไม่ทราบว่าคุณยิ้มอะไรหรือ” คนหนุ่มขมวดคิ้วถามอย่างสงสัย “ท่าน...”

เสียงของเขาไม่ทันลั่น กลับเห็นเพียงบุรุษที่เดิมที่ยังยิ้มเรียบๆ เคลื่อนกายฉับพลัน กลายเป็นเงารวดเร็วสายหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา

คนชุดขาวทะยานตัวขึ้นทันที หมุนกายกลางอากาศร่อนลงอีกด้าน ฝ่าเท้ายังไม่มั่นคง ลมคลั่งที่เปี่ยมด้วยกำลังภายในสายหนึ่งก็แหงเข้ามาทางด้านหลัง เขาโคจรกำลังภายในทันใด ร่ายรำกระบี่อย่างต่อเนื่องกวาดไปยังด้านหลัง ขณะเดียวกันก็หมุนกายอีกครั้ง

“จอมยุทธ์ฉู่ ระวัง!” เสียงหนึ่งดังมาจากด้านบน

ยามนี้คนชุดขาวเพิ่งมองเห็นชัดเจน บนตัวกระบี่ในมือเขามีเข็มเล็กๆ ที่ประกายแสงสีเขียวหลายเล่มปักอยู่ บุรุษเบื้องหน้าสะบัดมือขวาพร้อมแสงสีเงินสามสาย พุ่งตรงเข้ามา

คนชุดขาวกำลังจะถอยหลัง กลับเห็นคนผู้นั้นหยุดการโจมตีฉับพลัน เข็มเงินสามเล่มที่หนีบอยู่ระหว่างนิ้วหยุดลงตรงหน้าจุมูกอย่างมั่นคง

“เจ้าแซ่ฉู่หรือ” บุรุษตรงหน้าขมวดคิ้ว ในน้ำเสียงเจือด้วยความคลุ้มเครื่อ

คนชุดขาวไม่รู้ว่านี่เกี่ยวอะไร แต่ก็ยังพยักหน้าให้

“จอมยุทธ์ฉู่รี! หี่!” บุรุษตรงหน้าหลบตาลอง ส่งเสียงหืออย่างเหยียดหยาม

แม้คนชุดขาวจะถูกเหยียดหยามอย่างแปลกประหลาด แต่เขาก็ยังเอ่ย

อย่างได้รับการยอมรับมาดี “ข้าพเจ้าน้อยคนนี่แหละ เป็นศิษย์คนโตของสำนักเทียนซาน⁴ ข้าพเจ้าน้อยรู้ว่าคุณสมบัติของท่านอ่อนด้อย เป็นสหายในยุทธภพที่ทำให้เกียรติเรียกข้าพเจ้าน้อยว่า จอมยุทธ์คู่”

จวินชวี่เองเก็บกระบวนท่าอย่างเคอะเขิน เลี้ยวเออร์ที่มองอยู่ด้านข้าง มาตลอดจนยโสโอกาสปริ้เข้ามาเอ่ย “นายท่าน อาหารที่ท่านต้องการเสร็จแล้ว ขอรับ พวกเราใช้กล่องอาหารห่อให้ท่านอย่างดีแล้ว ท่านนำกลับถึงบ้าน ก็ยังร้อนอยู่ ท่านดูสิขอรับ...”

จวินชวี่เองส่งสัญญาณให้เขานำเข้ามา รอเลี้ยวเออร์หิ้วกล่องอาหาร ที่ดงามประณีตกลับมาด้วยใบหน้าที่กระตือรือร้น ก็หยิบเงินหนึ่งก้อนยื่นให้ เลี้ยวเออร์ แล้วหมุนตัวจากไป

จวินชวี่เองไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุใดคนผู้นี้จึงจู่ๆ ก็มีไอสังหารเต็มเปี่ยม แล้วจู่ๆ จะหายไป เขาได้แต่เก็บกระบี่แล้วเดินตามไปเอ่ยว่า “พี่ชายโปรดรอก่อน เรื่องเมื่อครู่ยังไม่ได้อ...”

“ข้าเกลียดคนยุ่งเรื่องของคนอื่นที่สุด ยุ่งเรื่องคนอื่นแล้วยังแซ่ซู่ก็ยิ่งเกลียด เจ้าระวังตัวให้ดี” จวินชวี่เองทั้งท่ายไม่ก็กระโยก เดินผ่านประตู แล้วก็บินจากไปไม่เห็นเงาทันที ความสูงส่งของวรยุทธ์ทำให้จวินชวี่เองแอบตกใจจนพูดไม่ออก

พลังที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ หากเมื่อครู่ต่อสู้กับเขาจริงๆ ย่อมไม่เกิดประโยชน์อันใดแน่นอน จวินชวี่เองส่ายหน้า หมุนตัวกลับไปต้อนรับสหายร่วมทางที่เดินมาอย่างรีบร้อน

“คนผู้นี้เยื่อหยิ่งไร้เหตุผล ลงมือเหี้ยมโหดราวกับมีเจตนาคิด ไม่รู้ว่า เป็นมาอย่างไร และไม่รู้ว่าเป็นกลางสำนักกระบี่ชิงเฟิงที่ดิลิต เหตุใดจึงมีคนประเภทนี้โผล่มาได้” จวินชวี่เองเอ่ยพลางครุ่นคิดเมื่อเดินกลับไปยังที่นั่ง

“ข้าจะบอกให้ ที่นี้มีคนตีคนเลวอยู่ปะปนกัน ครั้งหน้าเจ้าไม่ควร บุ่มบ่าลงมือเช่นนี้อีก” สหายร่วมทางเอ่ยพลางส่ายหน้า

“เลี้ยวฉวี่ เจ้าพูดอะไรของเจ้า เจ้าอยากให้ข้าเห็นคนจะตายแต่

⁴ หมายถึง ขุนเขาแห่งสวรรค์

ไม่ช่วยหรือ เมื่อครู่หากข้าไม่ลงมือ เกรงว่าตอนนี้คงมีเศษกระดูกหลายชิ้นแล้ว คนผู้นั้นเมื่อครู่เห็นชัดว่าเจตนาสังหาร” ฉู่อวินเพยเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย

สหายร่วมทางที่ถูกเรียกว่าเสี่ยวฉวีเอ่ยอย่างสนใจ “เจ้านั้นะ จริงๆ เลย เจ้าลองมองคนพวกนั้นเมื่อครู่สิ เหมือนคนตีเสียที่ไหน” เอ่ยพลางเงยหน้ามองรอบๆ หนึ่งหน ห้องโถงใหญ่กลับมามีเสียงคนอีกทีอีกครั้ง รวากับเมื่อครู่ไม่ได้เกิดเหตุการณ์วุ่นวายขึ้น “นั่น เจ้าดู มองไม่เห็นคนแล้ว เจ้าเสียงอันตรายช่วยชีวิตพวกเขา สายตาที่พวกเขามองเจ้าเมื่อครู่กลับมองไม่เห็นคำขอบคุณสักนิด”

“ข้าช่วยช่วยคนไม่ได้มีเจตนาให้พวกเขาารู้สึกขอบคุณ” ฉู่อวินเพยเอ่ย

“เฮ้อ...โง่งมนัก ช่างเกิด ไม่พูดถึงพวกเขาแล้ว แต่ว่าบุรุษเมื่อครู่ นั้น...ข้าคิดถึงคนผู้นั้น” เสี่ยวฉวีลูบคาง แล้วเอ่ยด้วยสีหน้าสนใจ

“ใครหรือ” ฉู่อวินเพยมีนิ่ง

“ยังจะเป็นใครได้เล่า ก็คือ...โธเอี้ย ตอนเจ้าสู้เมื่อครู่ ด้านบนมีคนเตือนให้เจ้าระวัง เขาได้ยื่นคำว่า ‘จอมยุทธ์ฉู่’ ก็ยังมีแล้ว เจ้าว่ายังเป็นใครได้อีกหรือ” เสี่ยวฉวียกคิ้วให้ฉู่อวินเพย

“เอ่อ...ใครหรือ” ฉู่อวินเพยย่นคิ้วอย่างคับข้องใจ

“โธเอี้ย! เจ้าโง่ เจ้านี่โง่เสียจริง! ไม่ใช่ว่าเจ้าบุชาเลื่อมใสจอมยุทธ์ ฉู่เพยหยางมากรี ข้าซุบซิบใหญ่โตของยุทธภพเช่นนี้เจ้าก็ไมรู้อยู่หรือ!” เสี่ยวฉวีเอ่ยอย่างจนปัญญา

“จอมยุทธ์ฉู่หรือ! ท่านเมื่อครู่คือ...จอมยุทธ์ฉู่เพยหยางรี!” ฉู่อวินเพยเบิกตากว้าง เอ่ยถามอย่างลึกลับ

“จอมยุทธ์ฉู่กับเจ้าสิ โง่งมนัก เจ้าก็บอกว่าคนเมื่อครู่มีใจไม่ซื่อ นี่เจ้าลองคิดถึงคนที่เกี่ยวข้องกับจอมยุทธ์ฉู่ ทั้งยังมีใจคิดคด...”

“จวินชู่หรือ!” ดวงตาฉู่อวินเพยเบิกกว้างกว่าเดิม

“ซูว์!” เสี่ยวฉวีโน้มตัวปิดปากเขาไว้ทันที “เจ้าเบาเสียงหน่อยได้หรือไม่!”

“คิดไม่ถึงว่าจะเป็นมารตนนั้น!” ฉู่อวินเพยลดเสียงลง เอ่ยอย่างเกลียดชัง “หากรู้แต่แรกว่าเป็นเขา ข้าคงไม่พูดกับเขาให้มากความ แล้ว

สังหารปีศาจนั้นในดาบเดียวเสีย!”

“เจ้าเกลียดเขาถึงเพียงนี้เชียวหรือ” เสี่ยวฉวีรุ่งนง “เจ้าเคยพบเขามาก่อนรี”

“ใครจะเคยพบปีศาจพรรคมารเช่นนั้นกัน!” จู๋วีนเพยส่งเสียงที่ทึบหนึ่ง “ล้วนเป็นเพราะเขาทำลายชื่อเสียงจอมยุทธ์ฉูให้เสื่อมเสีย ในยุทธภพยามนี้ ไม่รู้ว่ามีพวกคนเลวมากน้อยเพียงใดใช้เรื่องนี้ทำลายจอมยุทธ์ฉูอย่างลับๆ เห็นชัดอยู่ว่า...เห็นชัดอยู่ว่าเป็นนุรุษ ถึงกับ...หึ!”

“เจ้าก็รู้แล้วนี่” เสี่ยวฉวีหยิบเมล็ดถั่วลิสงโยนเข้าปาก “ทั้งสองคนล้วนเป็นนุรุษ เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นผู้ใช้วิชาปีศาจล่องลางจอมยุทธ์ฉูที่อยู่ในใจเจ้าไว้”

“พูดอะไรของเจ้า!” จู๋วีนเพยตอบโต้อย่างโมโห “จอมยุทธ์ฉูใจคอเปิดเผยมาโดยตลอด หากกล่าวว่าในยุทธภพนี้ใครเหมาะสมกับคำว่าจอมยุทธ์ที่สุด ก็คือจอมยุทธ์ฉู! ยามนี้เกือบจะตกอยู่ในสภาพชื่อเสียงป่นปี้เพื่อปีศาจพรรคมาร ช่างน่าเสียดายจนน่าโมโหเสียจริงๆ ข้าต้องการเพียงเตือนเขาต่อหน้าว่าไม่ควรหลงผิดเช่นนี้อีกต่อไป”

“เอาละๆ” เสี่ยวฉวีเอ่ยปลอบ “เจ้าใจเย็นหน่อย เรื่องซุบซิบเหล่านี้ล้วนไร้ค่าเวลายามว่าง เจ้าอย่าลืมว่าเจ้าลงเขาครั้งนี้เพราะมีภารกิจของสำนักติดตัว งานหลักต้องเคร่งครัด งานหลักต้องเคร่งครัด”

“นี่เป็นเพียงข่าวซุบซิบในยุทธภพเสียที่ไหนกัน...” จู๋วีนเพยเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย เมื่อเงยหน้าขึ้นก็สบสายตาของเสี่ยวฉวีที่จ้องเขาอย่างจริงจัง ทำเอาเขาเหม็นงงไปเล็กน้อย ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ “ภารกิจของสำนัก ข้ายอมรับดี ท่านอาจารย์ให้ข้าตามหากระบี่หักเสี่ยวชิง⁵ ครึ่งเล่มที่ถูกขโมยไปกลับคืน เพียงแต่เบาแสบเพียงเมืองชิงโจวเท่านั้น ข้าเสาะหามาหลายเดือนแล้วตั้งแต่มาถึงที่นี่ ก็หาไม่พบแม้แต่เบาแสบเดียว ถึงจะมีสำนักที่มีความสัมพันธ์อันดีกับสำนักเทียนซานของข้าหลายสำนักช่วยเหลือก็ยังไม่คืนหน้าแม่แต่น้อย ตอนนี้อัดคิดหาวิธีไม่ออกแล้วจริงๆ”

⁵ แปลว่า ดวงดาวย่ำรุ่ง

เลี้ยวขวี่ตบขาเขา เอ่ยพลอบว่า “รถมาถึงหน้าเขาย่อมมีหนทาง⁶ มองให้กว้างสิ เจ้าโง่ ข้าเองก็ช่วยเจ้านะ!”

จวินชวี่งใช้วิชาตัวเบาตลอดทางกลับบ้าน เพียงเข้าประตูก็มองเห็น จู่เพยหยางที่หันหลังคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะ

“เจ้าทำอะไรหรือ” จวินชวี่งเดินเข้าไป แล้ววางกล่องอาหารในมือ ลงบนโต๊ะ

เมื่อเดินเข้าไปใกล้จนเห็นชัด สีหน้าจวินชวี่งก็แข็งทื่อ

จู่เพยหยางอุ้มก้อนหินน้อยที่ร้องไห้โซซบอยอยู่ในอกอย่างปวดใจ พร้อมตบเบาๆ เพื่อปลอบโยน

ได้ยินจวินชวี่งเดินเข้าใกล้ ทั้งสองคนก็เงยหน้ามองจวินชวี่งอย่าง ตำหนิ ก้อนหินน้อยซบอกรู่เพยหยางต่ออีกครั้งพลางแสดงความน้อยใจ

“เจ้านี่นะ ผูกก้อนหินน้อยก็แล้วไปเถิด เจ้าถึงกับใช้โซ่เหล็กน้ำแข็ง ทมิฬ รู้หรือไม่ว่าสิ่งนี้เคยใช้ผูกพวกคนร้ายจากมาก่อน เจ้าประเมินค่า ลูกชายของเจ้าสูงไปแล้วกระมัง ดูลิ ทำให้ก้อนหินน้อยขวัญเสียแล้ว” จู่เพยหยางเอ่ยอย่างจ่นใจ

จวินชวี่งลูบจมูก เอ่ยอธิบาย “ก็เจ้าตัวเล็กกะเปมเชือกเก่งเกินไป แล้ว ทำบมอะไรก็ล้วนผูกเขาไม่อยู่ ข้าจึงคิดถึงของเล่นชิ้นนี้”

จู่เพยหยางคลอนศีรษะเอ่ยอย่างจ่นปัญญา “เจ้านี่นะ เจ้านี่นะ ข้ากล่าวแล้วไม่ใช่หรือ ว่ากับเรื่องอื่นไม่มีหลักการก็ไม่ใช่ไร แต่กับ ตุ๊กตาน้อยที่เปราะบาง เหตุใดจึงโง่เขลาเช่นนี้ได้...”

“เจ้าว่าใครโง่เขลาสิ! จู่เพยหยาง เจ้าอยากสู้กับข้าหรือ” จวินชวี่ง หรีดอย่างไม่พอใจ “อยากต่อสู้อย่างไรก็ตามตรง ข้าพร้อมทุกเมื่อ”

“ข้าไม่ต้องการสู้กับเจ้า ข้ากำลังอธิบายเหตุผลกับเจ้า คนโบราณ กล่าวว่า รู้ผิดแล้วแก้ไขนับว่ายอดเยียม ใช้โซ่เหล็กที่ใช้คุมขังยอดฝีมือ จนตายผูกก้อนหินน้อยไว้ในบ้านคนเดียว เรื่องเช่นนี้ไม่อนุญาตให้ทำได้

⁶ หมายถึง ทุกปัญหาย่อมมีทางออก

อีกแล้ว เหตุผลที่สมเหตุสมผลต้องรับฟัง อย่าทำเป็นทวนลมดื้อรั้นถึงเพียงนี้” ฉูเพยหยางวางก้อนหินน้อยลง แล้วลุกขึ้นยืน ร่างกายที่สูงตระหง่านเชิดหน้ายิ้มดอกเอ้อย่างไม่ยอมแพ้

“จะ...เจ้าดีนักนะ! ฉูเพยหยาง หากวันนี้ไม่ได้สั่งสอนเจ้า ข้าจะเปลี่ยนไปใช้แซ่ของเจ้าเสีย!” จวินซูอิงหมุนกายหนึ่งหน รุดไปทางผนังเพื่อหยิบกระบี่สองเล่มที่แขวนไว้ โยนเล่มหนึ่งให้ฉูเพยหยางอย่างขอไปที แล้วชักกระบี่ออกมาเสียดังซึง ย่นคิ้วเอ่ยด้วยความโกรธ “ชักกระบี่!”

ฉูเพยหยางขมวดคิ้วแล้วดึงกระบี่ออกจากฝัก มือซ้ายไขว่ฝักกระบี่ไว้ด้านหลัง มือขวากุมด้ามกระบี่อย่างมั่นคง ปลายกระบี่ประกายวูบวับชี้จวินซูอิง

จวินซูอิงถูกแสงสะท้อนสว่างไสวของตัวกระบี่นั้นส่องจนตาพร่า คิดไม่ถึงว่าฉูเพยหยางจะชักกระบี่จริง ๆ ทั้งยังชักกระบี่มาทางเขาอย่างง่ายดายเช่นนี้ จึงตกตะลึงไปชั่วขณะ ในใจถึงกับรู้สึกไม่ดีอย่างมาก อย่างไรก็ตามความน้อยใจและไม่พอใจเหล่านั้นล้นกลายเป็นไฟโกรธเผาผลาญในอกทันที จวินซูอิงกำด้ามกระบี่แน่น ขยับเท้า แสงสีเงินสายหนึ่งพุ่งหาฉูเพยหยาง

มุมปากฉูเพยหยางยกขึ้นยิ้มบาง ๆ แล้วเคลื่อนไหวเล็กน้อย เพียงเอียงตัวไปด้านข้างอย่างฉับพลัน ไม่รับการโจมตี แต่ขับปลายกระบี่ลงด้านล่างและพลิกฝักกระบี่ที่อยู่ในมือซ้ายอย่างฉับไว

ได้ยินเพียงเสียงสีกังวานดังซึง จวินซูอิงจ้องเขม็ง กระบี่ของตนถูกฝักกระบี่ของฉูเพยหยางเกี่ยวไว้เสียแล้ว จวินซูอิงออกแรงไปด้านหลังเพื่อดึงกระบี่คืน ฉูเพยหยางกลับโยนกระบี่ในมือขวาทิ้ง เพียงจับฝักกระบี่แล้วออกแรงลากจวินซูอิงเข้ามาอยู่ในอก กลายเป็นการกอดรัดจากด้านหลังทันที

“เอละฯ” ฉูเพยหยางยิ้มจนดวงตาโค้งเป็นเส้น แล้วจับด้านหลังใบหูของอีกฝ่าย “อย่าโกรธถึงเพียงนั้นเลย ข้าล้อเล่นนะ”

“เจ้าคนเลว ใครล้อเล่นกับเจ้ากัน! ปล่อยข้า!” จวินซูอิงขัดขึ้นปากเอ่ยอย่างเกลียดชัง “ปล่อย แล้วมาสู้กับข้าสักยก!”

“ไม่เอา!” จูเฟยหยางปฏิเสธเด็ดขาด ใช้ปลายจมูกถูเนิบๆ กับผมด้านหลังจวินชู่อิงอย่างสนิทสนม แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ข้าเต็มใจสู้กับเจ้าเสียที่ไหน”

จวินชู่อิงตื่นอีกสองสามครั้งจึงยอมแพ้ เขาเบือนหน้าหนี ส่งเสียงที่เล็กน้อย

จูเฟยหยางยิ้ม ปล่ยมือหนึ่งข้างคว้ากระบี่ในมือจวินชู่อิงวางบนโต๊ะ แล้วกอดโยกไปมาอีกครั้ง พลังเอ่ยด้วยน้ำเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน “แต่ว่า ข้าไม่ถือสาที่จะศึกษาแลกเปลี่ยนกับเจ้าบนเตียง...”

จวินชู่อิงตื่นออกจากอกจูเฟยหยางทันที รีบหันหน้ากลับไปมอง ก้อนหินน้อยที่ยังนั่งสงบเสงี่ยมอยู่บนพรมข้างโต๊ะ เพราะจวินชู่อิงกลัว ก้อนหินน้อยหนาว ก่อนไปจึงปูพรมไว้ตรงมุมโต๊ะหลายชั้น แล้ววาง ก้อนหินน้อยไว้ด้านบน

หมวกหน้าเสือของก้อนหินน้อยค่อนข้างเอียง บนเสื้อคลุมสีแดง ตัวใหญ่หนาเตอะปกคลุมลายดงามประณีต ท่อหุ้มจนวนร่างกายอ้วนกลม มีเพียงสองเท้าที่สวมรองเท้าหน้าเสือโผล่ออกมา เขาเงยหน้าขึ้นมองอย่างสงสัย ดวงตาดำแป้วทั้งสองข้างมองทางนี้แล้วก็มองทางนั้น มองจนความสนใจของจวินชู่อิงกลับมาหาเขาอีกครั้ง ก้อนหินน้อยเบะปาก ก้มหน้าลง ขยับแขนเล็กที่ยากจะเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระเพราะเสื้อคลุมหนาเตอะ มือเล็กจับดิ่งโซ่เหล็กที่ผูกรอบเอว ทำให้โซ่เหล็กเกิดเสียงครืดคราด ก่อนจะเงยหน้ามองจวินชู่อิงอีกครั้งด้วยความน้อยใจ

ทันใดนั้นจวินชู่อิงก็รู้สึกผิด ทั้งที่ยามวางแผนทำเรื่องเลวร้ายในอดีต ก็ยังไม่เคยรู้สึกมาก่อน ความรู้สึกผิดฝังลึกที่จูเฟยหยางทุ่มเทกายใจอย่างหนักหวังให้เขารู้สึก เมื่อเผชิญหน้ากับการจับจ้องของดวงตาโต แยกขาดำชัดเจนปริมน้ำตาوارวับแต่กลับไม่ยอมปล่อยให้ไหลออกมา นั่นเขารู้สึกว่าตนเองทำกับก้อนหินน้อยเกินไปจริงๆ

จวินชู่อิงหยิบกุญแจออกมา เดินเข้าไปคุกเข่าลง ขยับหมวกหน้าเสือของก้อนหินน้อยให้ตั้งตรง ก่อนจะถอดโซ่ที่อยู่บนท้องของเขาออก

ก้อนหินน้อยก้มหน้าเล่นซายเสื้อไม่ยอมมองจวินชู่อิง จวินชู่อิง

ค่อนข้างเสียใจที่ปฏิบัติต่อก่อนหินน้อยเช่นนี้ จึงอุ้มเขาลงมาตั้งบนโต๊ะ เหยยไบน้าเล็กขึ้นเช็ดตาให้ แล้วถอนหายใจก่อนจะเอ่ย “เจ้าตัวเล็กขวัญเสียสินะ ข้าจะไม่ทำเช่นนี้อีกแล้ว”

ก่อนหินน้อยทำหน้ามู๋ ก้มหน้าลงไปเล่นทรายเลื้อยอีกครั้ง คล้ายกับ ทรายเลื้อยเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การศึกษา

จวินชวี่งเห็นก่อนหินน้อยคล้ายกับไม่ยอมให้อภัยตนเอง ก็ไม่รู้อีกว่า จะหลอกล่อเขาอย่างไร

ฉูเฟยหยางเดินเข้ามา มือใหญ่ดีดหน้าผากก่อนหินน้อยเบาๆ เขายิ้ม แล้วเอ่ย “พอแล้วเจ้าตัวเล็กหน้าเหม็น ยามข้ากลับมาเห็นชัดว่าเจ้านอนคว่ำหลับปริ้มบนเบาะ เจ้าน้อยใจเช่นนี้เสียที่ไหน”

ก่อนหินน้อยเบะปากจะร้องให้พาลามมองฉูเฟยหยาง แต่ฉูเฟยหยาง ยิ้ม แล้วทำท่าทางพนฟองน้ำลายบนฝ่ามือ ก่อนหินน้อยยกมือขยี้ตา หันหาจวินชวี่งซุสองมือขึ้น “ท่านพ่อ ท่านพ่ออุ้มก่อนหินน้อย”

จวินชวี่งเห็นการแสดงของทั้งสองคนแล้วก็รู้สึกอ่อนแรงอย่างถึงที่สุด เขายิ้มก่อนหินน้อยแนบออกอย่างสนใจ ก่อนหินน้อยซบอยู่บนไหล่จวินชวี่ง ด้วยความพึงพอใจอย่างยิ่ง ซุกหน้าลงในขนสัตว์รอบอุ้งบนคอเสื้อของ จวินชวี่ง แล้วทำเสียงฮึ่มฮั่มออกมาเล็กน้อยอย่างสุขสบาย

“เจ้าตัวเล็กนี้ ความสามารถในการเรียนวรยุทธ์นั้นธรรมดา แต่พลัง ในการออกตัวกลับลื่นไหล่นัก” ฉูเฟยหยางเอ่ยอย่างท้อแท้ “ไปร่ำเรียน มาจากใครนะ”

จวินชวี่งมองเขาปราดหนึ่ง ซึ่งทางกล่องอาหารบนโต๊ะ “เรื่องไร้สาระ พูดให้น้อยหน่อย นี่คือน้ำที่ข้าซื้อมาจากภัตตาคารเมื่อครู่ รับประทานโต๊ะ แล้วกินข้าวเถิด”

ฉูเฟยหยางมองกล่องที่สลักรูปดอกไม้ใบหญ้า ข้างล่างสิ่งงดงาม ประณีตไร้ที่เปรียบนั้น แล้วก้มหน้าผากเอ่ย “มือนี้นี้ ราคาไม่น้อยเลย กระมัง”

“ข้าไร้ทางเลือก ข้างนอกหนาวเกินไป หากไม่ใช่กล่อง อาหาร อาจเย็นชืดได้” จวินชวี่งขมวดคิ้วเอ่ย “เจ้าต้องคิดเล็กคือน้อยกระทั้งเรื่องนี้

ด้วยหรือ”

“เฮ้อ...” ฉู่เพยหยางถอนหายใจ ยกอาหารที่ใส่ในภาชนะงดงาม ประณีตออกมาจากกล่องที่ละอย่างพลางลอบถอนใจอยู่ข้างใน การใช้จ่าย สรุ่ยสร้ายนั้นเป็นปัญหาที่เหลือทนจริง ๆ

หลังจากกินข้าวและกล่อมก้นหินน้อยให้นอนกลางวันแล้ว จวินชวอิ่ง ก็ถูกฉู่เพยหยางลากไปยังข้างห้องตำราที่ใกล้จะสร้างเสร็จ

“เจ้าดูสิ” ฉู่เพยหยางยิ้ม แล้วเอ่ย “ห้องตำราใกล้จะสร้างเสร็จแล้ว ตอนนี้ขาดเพียงชื่อ ไม่รู้เจ้าตั้งให้สักชื่อ”

“ไยต้องยุ่งยากถึงเพียงนี้ เรียกห้องตำราก็ได้แล้ว” จวินชวอิ่งย่นคิ้ว

“สถานที่เมื่อก่อนนั้นจะเรียกส่งเดชล้วนได้ แต่นี้เป็นบ้านของเรา จะรู้สึกยุ่งยากได้ที่ไหนกัน! มาๆ ตั้งสักชื่อเถิด” ฉู่เพยหยางผลักจวินชวอิ่ง จวินชวอิ่งได้ย่นคิ้วเหล่านี้ถึงกับใจลอยไปครู่หนึ่ง

“บ้าน...”

“ถูกต้อง ข้าคิดแล้วคิดอีก อย่างไรก็ตามก็คิดว่าปักหลักอยู่ที่นั่นดีที่สุด เจ้าและข้าล้วนมีศัตรูในยุทธภพไม่น้อย แน่แน่นอนว่าหลักๆ คือของเจ้า” ฉู่เพยหยางกล่าวถึงตรงนี้ก็หยุด พบสายตาเย็นชาเข้าอย่างที่ได้คิด ดังนั้น จึงกล่าวต่ออย่างค่อนข้างพอใจ “ที่นี่เป็นสถานที่ของสำนักกระบี่ชิงเฟิง ต่อให้คนเลวเหล่านั้นคิดล้างแค้นก็ต้องพิจารณาตน”

“เจ้ากลัวคนล้างแค้นเป็นด้วยรึ!” จวินชวอิ่งส่งเสียงหืออย่างเย็นชา

“เจ้าย่อมไม่กลัว” ฉู่เพยหยางโอบไหล่จวินชวอิ่ง แล้วยิ้มพลางเอ่ยต่อ “แต่ว่าแมลงมีมากก็ทำให้คนร้อนใจได้ไม่ใช่รึ ในเมื่อเป็นบ้าน ก็ต้อง สงบเงียบ ไว้คนรบกวนจึงจะดี...”

จวินชวอิ่งพลิกศีรษะของฉู่เพยหยางที่ก่อกวนอยู่แถวคอของเขาออก ก่อนเอ่ยอีกครั้ง “ความคิดนั้นดี กลัวแต่เพียงคนที่ดันไม้ใหญ่อย่าง สำนักกระบี่ชิงเฟิงปกป้องคือเจ้า ไม่ใช่ข้า ข้าเห็นพวกเขาต้องการลับปีศาจ พรรคมารเช่นข้าถึงจะดี ไหนเลยจะช่วยข้าได้”

“เจ้าช่างไม่เข้าใจอาจารย์ของข้าเสียเลย” ฉู่เพยหยางเอ่ยอย่างจ่นใจ “ตอนนี้เขาเองก็ยอมรับแล้ว เพียงแค่เจ้าเป็นคนของข้าฉู่เพยหยาง แม้เขา

จะทรมองไม่ได้ ก็ไม่เคยให้คนอื่นนอกแต่ต้องเจ้า”

“โอ้! คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเช่นนี้ ข้าก็ควรจะซาบซึ้งใจสายตาพราวของ จอมยุทธ์จู่จนหลังน้ำตาแล้ว” จวินชวี่งเอ่ยพลางกระตุกมูปากยิ้ม

“ซาบซึ้งจนหลังน้ำตานี้ไม่เป็นไร” จู่เพยหยางเอ่ย มือที่อยู่บนไหล่ จวินชวี่งตบเบาๆ แล้วจับไหล่เขาแน่น “ไม่สู้เสียงเรียกของเจ้า...ตอนนี้...”

จวินชวี่งปรายตามองจู่เพยหยางอย่างเย็นชา จู่เพยหยางยิ้ม แล้ว รีบเอ่ย “ไม่ต้องเรียกอะไรแล้ว เจ้าตั้งชื่อห้องตำราเถิด”

จวินชวี่งหันหน้ากลับไปดังคาด เงยหน้ามองอาคารที่มีรูปแบบ เหมือนกับอาคารบนเขา หลังจากเงยไปครู่หนึ่งก็เอ่ย “โง่งเหียนอ๋”

“อย่าได้คิดเชียว!” จู่เพยหยางปฏิเสธเด็ดขาด

“กระท่อมเหียนอ๋...” จวินชวี่งครุ่นคิดอีกหน แล้วเอ่ย

“ต่างกันตรงไหนรี!” จู่เพยหยางเอ่ยอย่างเกลียดชัง

“เช่นนั้นเจ้าก็คิดเองเถิด ข้าจะไปฝึกยุทธ์” จวินชวี่งเอ่ยเสียงเย็น ก่อนหมุนกายโบกมือจากไป

จู่เพยหยางไม่ได้รังไว้ เขาเงยหน้ามองห้องตำราที่สร้างได้เกินครึ่ง แล้วถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย

ไม่ว่าอย่างไร จวินชวี่ง ห้องตำรานี้ ล้วนเป็นเลือดเนื้อส่วนหนึ่งของจู่เพยหยาง จวินชวี่งก็ไม่ได้ทำอย่างขอไปที ตั้งใจคิดหลายชื่อให้จู่เพยหยางเลือก อย่าง โง่งซานเล้ง กระท่อมเหียนโหยว หอจ้อหยวน ห้องฉางเฟิง โง่งจงหลิว... เขียนเต็มหน้ากระดาษหนึ่งแผ่นมาให้

จู่เพยหยางมองดูหนึ่งรอบ แล้วส่ายหน้า สุดท้ายก็สับสนพัวพันเป็น อักษรตัวใหญ่ตั้งหงส์ฟ่อนมังกรเหิน⁷ สามตัว “โง่งจู่จวิน” แล้วเขว่นไว้ กลางห้องตำรา

จู่เพยหยางกล้าทำโดยไร้ความละอายเช่นนี้ จวินชวี่งกลับไม่มีอะไร ให้เอ่ย กลัวเพียงหลังจากเหล่าคนเผ่าคนแก่ของสำนักกระป๋องเฟิงเห็นแล้ว

⁷อุปมาว่า ปราดเปรี้ยวและทรนกลัง

จะโกรธจนล้มป่วย แต่ในเมื่อฉู่เพยหยางไม่กังวล เขาก็ยิ่งไม่ต้องกังวลแทนคนอื่น

สงบเงียบเช่นนี้อยู่หลายวัน เมื่อลำนกมีเรื่อง ฉู่เพยหยางก็วิ่งขึ้นเขา บางครั้งที่ต้องออกไปข้างนอกสองสามวัน ก็จะกลับมาอย่างรวดเร็วที่สุด กระตุ้นให้ชินอวี่นชินสงสัยจะประหลาดใจ แม้ฉู่เพยหยางจะปวดหัวกับการหัวเราะเยาะไม่เคารพผู้ใหญ่ของชินอวี่นชินอยู่มาก แต่เห็นแก่หน้าที่เมื่อก่อนเขาช่วยกันดอกท้อ^๑ให้จำนวนไม่น้อย มีทั้งที่ใช่บ้างไม่ใช่บ้าง ฉู่เพยหยางจึงไม่คิดเล็กคิดน้อยกับชินอวี่นชิน

จวินชวี่งไม่ใช่คนที่ทนอยู่ว่างได้ แต่ตั้งแต่เรื่องเมื่อครั้งก่อน เขาก็ไม่กล้าใช้เชือกผูกให้กอนหินน้อยอยู่ที่บ้านคนเดียวอีก ฉู่เพยหยางตั้งใจเลี้ยงพิราบสื่อสารไว้หลายตัว ยามที่จวินชวี่งต้องการออกไปข้างนอกก็จะปล่อยนกหนึ่งตัวไปแจ้งชินอวี่นชินที่อยู่บนเขาให้มารับกอนหินน้อยไป

การกระทำส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ชินไปยอมรู้ชัด ไม่ใช่เขาไม่โมโหฉู่เพยหยางและชินอวี่นชิน แต่เขายุ่งไม่ได้ ทั้งยังไร้ทางยุ่ง ยิ่งกว่านั้นตอนนี้ก็คร้านจะยุ่งแล้ว ลืมตาข้างหลับตาข้างแก้มทำเป็นมองไม่เห็นเสียเลย จะได้ไม่ต้องวุ่นวายใจ เพียงแต่ยังแอบทอดถอนใจอยู่บ่อย ๆ คิดไม่ออกว่าเหตุใดเด็กทั้งสองคนซึ่งเป็นที่ภาคภูมิใจของตนเองมากที่สุดต้องเกี่ยวข้องกับคลุ้มคลั่งกับคนในพรตมาร ดีที่กอนหินน้อยฉลาดหลักแหลม ทั้งยังรู้จักวิธีแต่งตัวหลากสีล้นให้บิดาบันเทิงใจ^๒เป็นอย่างดี แม้ว่าที่มาของเขาคงจะกังวลใจขึ้นไปอย่างมาก แต่ได้อุ้มตุ๊กตาตัวอ้วนขาว ทั้งยังเชื่อฟังและรู้ความขนาดนี้ ชินไปจึงรู้สึกสบายอกสบายใจได้บ้าง

วันเวลาที่ยังนับได้ว่าสบายใจเช่นนี้ดำเนินไปได้ไม่นาน กลับมีคนที่ไม่นับว่าแปลกหน้าผู้หนึ่งมาเคาะประตูเยียมเยียน

“ข้าหน้าฉู่อวี่นเพย คิษย์คนโตแห่งสำนักเทียนซาน เลื่อมใสผู้อาวุโส

^๑ในที่นี้หมายถึง ผู้หญิงที่เคยเข้าหาฉู่เพยหยาง

^๒อุปมาว่า กตัญญูต่อบิดามารดา

มาเนิ่นนาน วันนี้ได้พบหน้า เป็นโชคดียิ่งของข้าน้อยจริง ๆ” คนหนุ่มชุดขาว แสดงความเคารพอย่างค่อนข้างระมัดระวัง สายตาที่มองฉู่เฟยหยางมีความ ตื่นเต้น ทั้งใบหน้ายังมีความสุขลึกลงที่มองเห็นได้ชัดเจน

“ไม่ต้องมากพิธีเช่นนี้ เอ่อ...จอมยุทธ์น้อยฉู่เฉียนนิง” ฉู่เฟยหยางยิ้ม พลาหงส์ทักทาย

ฉู่อวี่นเพยพยักหน้า นั่งลงตรงข้ามฉู่เฟยหยางด้วยใบหน้าแดงเรื่อ ฉู่เฟยหยางค่อนข้างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เขายังไม่แก่ขนาดนั้น และคนหนุ่มของสำนักเทียนซานผู้นี้คะเนแล้วก็ไม่เด็กมาก กลับเอ่ยปาก เรียกเขาว่าผู้อาวุโส ช่างเป็นหมวกใบใหญ่อยู่บนหัว¹⁰ เสียจริง ทั้งยังแซ่ฉู่ เหมือนกัน ชื่อก็คล้ายคลึงกัน เรียกขานยังคงไม่ชิน...จริง ๆ

“เอ่อ...จอมยุทธ์น้อยฉู่ เจ้าและข้าสองคนแซ่เดียวกันนับว่ามีวาสนา ไม่รู้ข้าเรียกเจ้าว่าอวี่นเพยเป็นอย่างไร น้องอวี่นเพยก็ไม่จำเป็นต้อง เคร่งครัดเช่นนี้ หากไม่รังเกียจ ก็เรียกข้าว่าพี่ใหญ่ฉู่ได้” ฉู่เฟยหยางยิ้ม พลาหงส์อีกหน

ฉู่อวี่นเพยได้รับความสนทสนมโดยไม่คาดคิด จึงรีบเอ่ยว่า “ไม่รังเกียจ ไม่รังเกียจ เอ่อ...พี่ใหญ่ฉู่ บางทีท่านอาจจำไม่ได้แล้ว ยามเด็ก ข้าตกอยู่ในอันตราย เคยได้พี่ใหญ่ฉู่ช่วยไว้ การปรากฏตัวของท่านในวันนั้น รวากับเทพจากสวรรค์ ข้าไม่เคยลืมเลยจริงๆ อีกทั้งต่อมาหากไม่ใช่เพราะ พี่ใหญ่ฉู่ช่วยไว้ ข้าคงไม่ได้รู้เรียนจากสำนักเทียนซาน นับตั้งแต่นั้นมา ข้าก็ให้ท่านเป็นคนที่ข้าเคารพเลื่อมใสคนเดียวในชีวิตนี้ ข้าเติบโตมากับการฟังเรื่องเล่าของพี่ใหญ่ฉู่ หวังเพียงสักวันหนึ่งจะเป็นได้อย่างพี่ใหญ่ฉู่”

เห็นคนหนุ่มหน้าแดงเรื่อ ดวงตาเปล่งประกายด้วยความตื่นเต้น บนใบหน้าของฉู่เฟยหยางก็ประดับรอยยิ้มอบอุ่นโยนโดยตลอด เรื่อง ที่ฉู่อวี่นเพยเล่ามาทั้งหมด เขาคล้ายกับมีภาพความทรงจำเลื่อนราง แต่รายละเอียดนั้นกลับจำไม่ได้โดยสิ้นเชิง อีกทั้ง...

คนหนุ่มผู้นี้อายุเท่าใดกันแน่! กล่าวว่าเติบโตมากับเรื่องเล่าของเขา

¹⁰ สำนวนจีน หมายถึง การกล่าวเกินจริง

อะไรกัน...ฉู่เพยหยางพิจารณาคนหนุ่มที่ส่งมาเผย ใบหน้าดูหยาบกระด้าง
กวน¹¹ ก็ทอดถอนใจอย่างहतหู่ ข้าแก่ถึงเพียงนี้แล้วจริง ๆ หรือ!

“ขึ้นชมผิดแล้ว ข้าน้อยไม่คู่ควรจริง ๆ อวิ้นเพยมีฐานะเป็นศิษย์
คนโตของสำนักเทียนซาน อายุยังเยาว์ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้กล้าในยุทธภพแล้ว
นับว่าหาได้ยาก” ฉู่เพยหยางยิ้มพลางเอ่ย “เพียงแต่ไม่รู้ว่า สำนักเทียนซาน
ตามหาข้าบ่อยครั้งนี่ มีธุระอันใดหรือ”

กล่าวถึงประเด็นหลัก ใบหน้าฉู่อวิ้นเพยก็จริงจังขึ้น

“ความจริงแล้วที่ข้าบ่อยมาครั้งนี้ เพียงเพื่อกระบี่หักเล่มหนึ่งของ
สำนักอาจารย์”

“กระบี่หักกรี!” ฉู่เพยหยางครุ่นคิด ในหัวเกิดประกายเงาสายหนึ่ง

“ไม่ผิด กระบี่เล่มนั้นชื่อว่กระบี่เสี้ยวชิง เดิมเป็นอาวุธอย่างหนึ่ง
ที่แม่ตายก็ยากจะได้มา แต่ไม่กี่ปีก่อนได้แตกหักเพราะเหตุผลบางประการ
เหลือเพียงครึ่งท่อนอยู่ในสำนักเทียนซาน ท่านอาจารย์ที่สำนักรักและ
ทะนุถนอมยิ่งนัก ทว่าเมื่อไม่นานมานี้กลับถูกคนขโมยไป ข้าน้อยลงจากเขา
ครั้งนี้ ได้รับคำสั่งจากท่านอาจารย์ให้ตามหากระบี่หักเล่มนั้น”

ตอนนี้ฉู่เพยหยางคิดออกแล้ว ความจริงเมื่อเร็ว ๆ นี้ จวินซู้ออกไป
ข้างนอกหลายวัน ยามกลับมาคล้ายถือกระบี่หักเล่มหนึ่งกลับมาด้วย...

“เรื่องนี้...ไม่ทราบว่ข้าน้อยมีส่วนใดพอช่วยได้หรือไม่” แม้ใจคิด
แล้วว่น่าจะเป็นจวินซู้อีกเรื่องอีก แต่ฉู่เพยหยางก็ยังคงยิ้มและเอ่ย
ด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

หนนี้ฉู่อวิ้นเพยกลับเป็นฝ่ายอึดอัด เขายิ้ม คล้ายกับกำลังไต่ตรอง
คำที่จะใช้ เปิดปากเอ่ยอย่างระมัดระวัง “ข้าน้อยสืบได้เพียงข่าวคราว
เล็กน้อย ว่ที่นี้ของจอมยุทธ์ฉู่...อาจมีเบาะแส ที่มาของข่าวนี้ค่อนข้าง
ซับซ้อน ทั้งยังมีข่าวอีกมากที่ขี้อยู่ที่อื่น ข้าน้อยไร้ความสามารถ ไร้ทาง...
แยกแยะเท็จจริง ทำได้เพียงไปสืบหาแต่ละที่ ยามนี้มาพบท่านจอมยุทธ์ฉู่
ก็เพียงแค...เพียงแค...เฮ้อ ข้าน้อยปรารถนาค้นหากระบี่เต็มหัวใจ หากมี

¹¹ เครื่องสวมศีรษะของชนชั้นสูงในยุคโบราณ

จุดใดล่วงเกิน จอมยุทธ์ฉูโปรดอภัย”

ฉูเฟยหยางได้ฟังคำพูดของอีกฝ่ายที่ไตร่ตรองมาแล้ว ข้าบหน้าและหูก็ค่อนข้างแดง คงทักท้วงไปว่าการถ่อมบ้านของผู้อื่นแล้วถามราวกับตรวจสอบว่าผู้อื่นขโมยกระบี่ของสำนักตนหรือไม่เป็นเรื่องน่าอาย ยิ่งไปกว่านั้น ความเลื่อมใสที่เขามีต่อฉูเฟยหยางไม่กลายเป็นเรื่องเท็จ ฉับพลันก็ไม่คิดสร้างความลำบากให้เด็กผู้นี้ เขาถอนหายใจหนึ่งหน แล้วเอ่ย “ข้าจะไม่ปิดบังเจ้า สองวันก่อน สหายผู้หนึ่งของข้านำกระบี่หักกลับมาจริงๆ เพียงแต่ไม่รู้ว่าคุณนำมาจากที่ใด ไม่รู้เจ้ารอสักหน่อย เมื่อสหายผู้นั้นกลับมา ข้าจะถามแทนเจ้าให้ชัดเจน หากเป็นกระบี่ของสำนักเจ้าจริงๆ ข้ายอมให้เขาส่งคืนแน่นอน”

ฉูวันเพยเพียงได้ยิน สีนัยยากลำบากก็หายไป ดวงตาปรากฏความยินดีออกมา ค่อยๆ เอ่ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณจอมยุทธ์ฉูอย่างยิ่งแล้ว” เขาหวนคิดแวบหนึ่งก็มึนงง แล้วเมียงมองฉูเฟยหยาง

ฉูเฟยหยางรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรก็ไม่ไปสะกิดจุด เพียงยกจอกชาขึ้นดื่ม พูดคุยกับเขาเรื่องในยุทธภพที่จริงบ้างเท็จบ้าง

สุดท้ายฉูวันเพยก็ทนไม่ไหว อ้าปากจะพูดแล้วก็หยุดอยู่สองสามหน ในที่สุดก็เอ่ย “จอมยุทธ์ฉู มีประโยคหนึ่งไม่รู้ว่าคุณหรือไม่ควรถาม เพียงแต่ไม่ทราบ...สหายท่านนี้ที่จอมยุทธ์ฉูกล่าวถึงเป็นใครหรือ”

ฉูเฟยหยางเลิกคิ้ว กำลังจะเอ่ย เสียงนุ่มนวลได้ดังสาธิตสามเสียง ก็ดังมาจากนอกประตูไกลๆ

ฉูวันเพยมองไปข้างนอก เห็นเพียงตุ๊กตาตัวขาวอ้วนปรากฏขึ้นที่หน้าประตู สองมือจับขอบประตูก้าวข้ามธรณีประตูอย่างยากลำบาก หลังจากยืนมั่นคงแล้วก็ตบปัดเสื้อคลุมตัวหนาที่ยาวลากพื้น ก้าวขาเล็กสั้นวิ่งมาทางฉูเฟยหยางอย่างร่าเริง

“ท่านพ่ออู๋ม” ก้อนหินน้อยพุ่งเข้าสู่อกของฉูเฟยหยาง พลังเอ่ยอย่างอดอ้อน

“ท่านนี่คือ...” ฉูวันเพยเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ

ก่อนหินน้อยได้ยินเสียงก็หันศีรษะมองคู่อวินเพยที่นั่งอยู่อีกฝั่ง เห็นดวงตาคู่นั้นมองตนเองระยิบระยับเข้าพอดิ ก็ผงหน้าเข้ากับต้นขา คู่อวินเพยหยางด้วยความชื่นอาย

คู่อวินเพยหยางอุ้มก่อนหินน้อยขึ้นนั่งบนตักอย่างไรทางเลือก

“เขาคือลูกสุนัข¹² ยามปกติไม่ได้อบรมให้เคร่งครัด ทำให้น้อง อวินเพยขบขันแล้ว” คู่อวินเพยหยางจัดแจงหมวกและเสื้อผ้าเบี้ยวๆ ที่ก่อนหิน น้อยสวม เอ่ยทั้งรอยยิ้มอย่างจนปัญญา

“นะ...นี่...” คู่อวินเพยค่อนข้างตกใจอย่างมาก เขาได้ยินมาเพียงว่า คู่อวินเพยหยางมีความสัมพันธ์อันดีกับคนจากพรคมาร ทั้งยังได้ยินมาว่า ยามคู่อวินเพยหยางขึ้นเขาหลวงเยว่ครั้งก่อนได้พาตุ๊กตาน้อยติดตามไปด้วย คำเล่าลือในยุทธภพก็ได้ยินมาไม่น้อยเช่นกัน ในข่าวลือย่อมไม่มีคำพูดดีๆ กล่าวเพียงว่าคู่อวินเพยหยางมีความสัมพันธ์ที่ไม่อาจบอกใครได้กับปีศาจ พรคมาร แต่ก็ให้กำเนิดบุตรกับสตรีอื่นสองคน ในนั้นเป็นคำพูดสกปรก โสมมเลือนทอน ทุกครั้งที่ได้ยินคู่อวินเพยจะขุ่นเคืองยิ่งนัก

ยามนี้กลับได้ยินคู่อวินเพยหยางเอ่ยถึงสถานะของเด็กคนนี้กับปากอย่าง ชัดเจน หลังจากคู่อวินเพยสับสน ก็เริ่มรู้สึกวางใจบ้างแล้ว

เขาไม่เชื่อมาตลอดว่าคู่อวินเพยหยางจะคบหากับคนโฉดชั่วได้ ยิ่งไม่เชื่อ คำพูดสกปรกที่ทำลายคู่อวินเพยหยางเหล่านั้น ตอนนั้นเมื่อคู่อวินเพยหยางเอ่ยปาก ยอมรับว่าเด็กเป็นของตนเอง เช่นนั้นเรื่องที่เกี่ยวข้อกับคนพรคมาร เหล่านั้นย่อมไม่เป็นความจริง เป็นคนเจตนาร้ายจงใจปั้นเรื่องเป็นแน่

คู่อวินเพยรู้สึกคิดได้หนึ่งเปลาะ อารมณ์ก็ดียิ่ง มองตุ๊กตาน้อย ที่พิจารณาเขาอย่างสงสัยอยู่บนตักคู่อวินเพยหยางอย่างละเอียด จึงรู้สึก ว่า ตุ๊กตาตัวนี้หน้าตางดงามละเอียดลออยิ่ง ประหนึ่งเขียนน้อยที่แกะสลัก ด้วยหยกขาว ในใจก็อดที่จะชื่นชอบไม่ได้ ก่อนจะคิดว่าอิงจากใบหน้า น่ารักและท่าทางเฉลียวฉลาดแล้ว คู่อวินเพยต้องเป็นคนทั้งงดงามเพริศพร้ง น่ารักอ่อนโยนแน่นอน อยู่กับคู่อวินเพยหยางแล้วย่อมเป็นคู่เทพเซียนที่เหมาะสม

¹² คำเรียกบุตรของตนเองยามพูดคุยกับคนอื่น

กันอย่างยิ่ง ชาวลือในยุทธภพที่ปั่นน้ำเป็นตัวเหล่านั้นล้วนเป็นการสาธิตโคลนตามคาด ในใจเขารู้สึกปลื้มปิติขึ้นอีกหลายส่วน

“คุณชายของท่านอายุยังน้อย แต่ดูแล้วไม่ธรรมดา ทั้งมีจอมยุทธ์คู่คอยอบรม ภายภาคหน้าย่อมไม่อยู่ในตมแน่นอน” จู่อว้นเพยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะรู้สึกว้าวุ่นใจของตนเองสุภาพเกินไป จึงยิ้มอย่างเขินอายแล้วเอ่ยอีกว่า “ข้าเห็นว่าตึกท่านน้อยหน้าตาน่าเอ็นดูอย่างมาก จอมยุทธ์คู่โชคดียิ่งนัก”

ก่อนหินน้อยได้ยินคนอื่นชม ก็ยิ้มให้จู่อว้นเพยอย่างเขินอาย เผยฟันน้ำนมเล็กๆ ก่อนจะหันตัวไปโอบคอของจู่อว้นเพยหยางไว้ ซุกหน้าลงบนไหล่ นั่น จู่อว้นเพยหยางตบหลังเล็กของเขาเบาๆ แล้วหัวเราะออกมา

ทั้งสองคนคุยกันต่ออีกสักพัก “สหายท่านนั้น” ของจู่อว้นเพยหยางก็กลับมา

“กระบี่หักอะไรี” จวินชวี่งงมวดคิ้ว

จู่อว้นเพยเพียงเห็นว่าเป็นปีศาจพรหมจารีจวินชวี่ง ในใจก็ค่อนข้างอึดอัด ยามนี้ได้เห็นสีหน้าหงุดหงิดของเขา ก็ยังไม่พอใจ แม้จะเห็นแก่ใบหน้าของจู่อว้นเพยหยางจึงสุภาพมาโดยตลอด แต่กลับเริ่มโมโหขึ้นบ้างแล้ว

“กระบี่หักเล่มนั้นไม่สะดวกจริงๆ คุณชายจวินจึงอาจหลงลืมหรือจำไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติ กระนั้นมันก็สำคัญต่อท่านอาจารย์อย่างมาก ด้วยเป็นของที่สหายเก่ามอบให้ นอกจากนี้ ถึงแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย คุณชายจวิน ทว่าชาวลือในยุทธภพกลับล้วนมุ่งมายังจอมยุทธ์คู่ คนชั่วที่ฉวยโอกาสสร้างเรื่องใส่ร้ายมีไม่น้อย ในเมื่อท่านเป็นสหายของจอมยุทธ์คู่เพื่อมิตรภาพแล้วก็ควรพยายามคืนความบริสุทธิ์ให้กับจอมยุทธ์คู่อย่างเต็มที่ซึ่งจะถูก” จู่อว้นเพยกล่าวถึงตอนท้าย ก็เริ่มเดือดดาลขึ้น

กระบี่ที่ถูกขโมยเล่มนี้ ยุทธภพลือมาโดยตลอดว่าในกระบี่หักเสี่ยวชิงที่สำนักเทียนซานทะนุถนอมได้ซ่อนเคล็ดลับวรยุทธ์สุดยอไว้ แม้ว่าสำนักเทียนซานจะปล่อยข่าวชี้แจงความจริง ก็ยังคงมีคนปักใจเชื่อเรื่องนี้ ชาวที่จู่อว้นเพยสืบได้ครั้งนั้นนับว่าแม่นยำอย่างยิ่ง เขาเกือบจะยืนยันได้ว่ากระบี่หักเสี่ยวชิงที่ตนเองตามหาอยู่กับจวินชวี่ง เป็นเขาที่แสวงหาเคล็ดลับตาม

คำเล่าลือจึงลงมือขโมยไป ดังนั้นกับคนที่ลอบเข้าสำนักตนเพื่อขโมยของผู้นี้ จึงยอมไม่มีความรู้สึกที่ดีให้โดยสิ้นเชิง ทว่าในเมื่อฉูเพยหยางกล่าวว่า นี่คือสหายของเขา ฉูวินเพยก็อดกลั้นไว้เสมอมา ปฏิบัติตัวด้วยความ สุภาพ แต่หากจวินชวี่ง้ออกท่าทางชั่วร้ายเช่นนี้ต่อไป เขาก็ไร้หนทางรักษา ความสุภาพแล้วเช่นกัน

จวินชวี่ง้อึงเพ็งฝีกกระบี่เสร็จ ทั้งตัวเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นเหนอะหนะ วิชากระบี่ชุดนี้ที่ฉูเพยหยางสอน ไม่ว่าอย่างไรก็ฝึกไม่ชำนาญเสียที ในใจ จึงทุดทิดแต่แรกอยู่แล้ว ฉูวินเพยยังใช้สายตาราวกับมองโจมองมาที่เขา ไหนเลยจวินชวี่ง้อึงจะรักษาความสุภาพต่อไปได้

“ข้าบอกว่าไม่เคยเห็นก็คือไม่เคยเห็น กระบี่เล็กกระจ้อยร่อย เล่มหนึ่งยอมไม่อาจต้องตาข้า จะว่าไปแล้ว สำนักเหียนซานที่ส่งมาเผยแพร่ คัดไม่ถึงว่าจะดูแลแม้กระทั่งกระบี่ไม่ได้ ทั้งยังป่าวร้องไปทุกที่อย่าง ไม่ละอาย” จวินชวี่ง้อึงหัวเราะเสียงเย็นหนึ่งหน ยกเท้าเตรียมจะจากไป

ก๊อนหินน้อยเห็นจวินชวี่ง้อึงคล้ายกำลังโกรธอยู่ ก็มุดออกจากอก ฉูเพยหยาง โหมเข้ากอดขาจวินชวี่ง้อึง ร้องเรียกด้วยเสียงเด็กเล็ก “ท่านพ่อ” ฉูวินเพยตกตะลึง ทว่าเขาได้ยินเสียงก๊อนหินน้อยไม่ค่อยชัดเจนนัก เพียงสับสนในใจครู่หนึ่ง จับพลันก็โหมโห่กับคำพูดที่มั่งเอาจริงความรู้สึกของ จวินชวี่ง้อึง

ฉูวินเพยยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ฉูเพยหยางกลับดึงจวินชวี่ง้อึงไว้ก่อน แล้วเอ่ยอย่างจริงจัง “เจ้าลองคิดให้ละเอียด ข้าจำได้ว่าไม่กี่วันก่อนยามเจ้า กลับมาจากข้างนอก ได้ถือกระบี่ที่หกล่มหนึ่งมาด้วย ทั้งยัง...”

“เจ้าก็สงสัยข้าหรือ!” จวินชวี่ง้อึงเอ่ยด้วยความโกรธ

ฉูเพยหยางปลอบประโลมจวินชวี่ง้อึงทันที แล้วเอ่ยต่อ “ทั้งยังกล่าวว่า กระบี่เล่มนั้นไม่ธรรมดา ดูแล้วเคยเป็นอาวุธที่ยอดเยี่ยมร้ายกาจ ยามนี้ เหลือเพียงครึ่งเดียว ก่อนข้างเสียตาย”

ได้ยินฉูเพยหยางเอ่ย จวินชวี่ง้อึงก็เสียบลง ตั้งใจครุ่นคิด

ฉูวินเพยมองฉูเพยหยาง ก่อนจะมองจวินชวี่ง้อึง แล้วมองก๊อนหิน น้อยที่กอดต้นขาจวินชวี่ง้อึงแน่นหนึบ สงสัยเพียงว่า เหตุใดบรรดาภาคระหว่าง

สามคนนี้ถึงค่อนข้างแปลกประหลาด...

“ตามเข้ามา” จวินชวี่มองฉู่วินเพย มือหนึ่งหิ้วก้อนหินน้อย เดินออกไปด้านนอก

ทั้งหมดตามจวินชวี่ไปจนถึงห้องตำรา ตัวอักษรคำว่า “โถงฉู่วิน” สามคำ ที่ต้อนรับ ทำให้ฉู่วินเพยตาววับครู่หนึ่ง เขามองฉู่เพยหยางและจวินชวี่ด้วยความสงสัย

จวินชวี่กล่าวขมวดเข้าหาเขาจากด้านหลังชั้นตำราโยนให้ฉู่วินเพย “ลองดูว่าใช้กระบี่ที่เจ้าตามหาหรือไม่”

ฉู่วินเพยเปิดถุงผ้า พลันดวงตาก็เปล่งประกาย “นี่คือกระบี่ของสำนักเป็นแน่แท้...”

“หากใช้ก็เอาไว้ แล้วรีบไปซะ” จวินชวี่ส่งของอย่างไ่มารยาท

“จะ...เจ้าโจรขโมยของ เหตุใดถึงยังพูดได้เต็มปากเต็มคำเช่นนั้น!”

ฉู่วินเพยเห็นคนประเภทนี้เป็นครั้งแรก ก็เปิดปากกล่าวอย่างโมโหทันที

“ตาข้างไหนของเจ้าเห็นว่าข้าขโมยหรือ!” จวินชวี่ส่งเสียงหัวเราะ “ข้าพูดไปแล้ว กระบี่พรรคนั้นไม่ใช่ตาข้า สำนักเทียนซานที่แค่กระบี่ก็ดูเล ไม่ได้ของเจ้า ยิ่งไม่ใช่ตาข้ามากกว่า”

“เจ้าเอากะบี่คืนไป ส่วนข้าก็ไม่เคยขโมยของของเทียนซานของเจ้า เป็นใครที่มีความแค้นกับสำนักเทียนซานของเจ้ากันแน่นั้น ก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราแล้ว คำพูดใส่ร้ายป้ายสีเหล่านั้น หากเจ้ารู้จักสถานการณ์ ก็รีบเก็บกลับไปเสีย มิฉะนั้นหากให้ข้าได้ยินอีก จะไม่ยกโทษให้เด็ดขาด” จวินชวี่เอ่ยอย่างเย็นชา

ฉู่เพยหยางคลี่หน้าผากอย่างกลุ้มใจอยู่ด้านข้าง ฉู่วินเพยคงจะไม่เคยพบคนเช่นนี้จริง ๆ ทั้งคำพูดยามโกรธก็ล้วนตะกุกตะกัก “คะ... ความหมายของเจ้าคือขาลือที่พุ่งเป้าไปยังพี่ใหญ่ฉู่เหล่านั่น ล้วนเป็นข้าที่เป็นคนปล่อยหรือ! จะเป็นไปได้ยังไงกัน! ชะ...ข้าจะทำเช่นนั้นทำไม หากไม่ใช่เจ้าขโมยของของสำนักเทียนซาน จะเดือดร้อนถึงพี่ใหญ่ฉู่ได้อย่างไร!”

จวินซูอิงเลิกคิ้ว กำลังจะเอ่ยปากอีกครั้ง ฉู่เฟยหยางกลัวว่าเขาจะโมโหคนอื่นจนเป็นอะไรไป ก็รีบดึงเขาไว้ แล้วเอ่ย “พอแล้วซูอิง เจ้าก็พูดมาว่ากระปิ่นนั้นเจ้าได้มาจากที่ใด หากมีคนพุ่งเป้าไปยังสำนักเทียนซานจริง น้องอว้นเฟยจะได้ไปตามหา”

จวินซูอิงถลึงตามองพลางสะบัดฉู่เฟยหยางออก เหน้าให้ตนเองดื่มจนหมดในรวดเดียว แล้วจึงเอ่ย “ข้าออกจากบ้านครั้งก่อนได้พบกับคนแล้ว ไร้สัจจะ ตอนที่ตามฆ่าเขา เขาโยนของออกมาส่งเดชเพื่อปกป้องชีวิต ข้าว่าคนเลวนั้นไม่ได้มีค่าอะไร หากเขาคนเดียวเป็นศัตรูกับสำนักเทียนซานของเจ้า สำนักใหญ่โตของพวกเขาเจ้าก็ไม่ต้องเคร่งเครียดเกินไป” กล่าวจบก็ยิ้มคล้ายกับเหน็บแนมเล็กน้อย

ครั้งนี้ฉู่เฟยหยางและฉู่อว้นเฟยขมวดคิ้วขึ้นพร้อมกัน

“เป็นคำโกหกแน่ คนเลวไร้สัจจะอะไร เจ้ากูขึ้นมาเองทั้งสิ้น!”

ฉู่อว้นเฟยเอ่ยด้วยความโมโห

“เจ้าตามสังหารคนเลวผู้หนึ่งทำไมหรือ!” ฉู่เฟยหยางเอ่ยถาม เขาหันนึกถึงคนไร้สัจจะในยุทธภพสองสามคนที่หมายกระทำการนอกกลุ่มนอกทางต่อจวินซูอิงระหว่างทางไปเขาซางหลางเมื่อสองสามปีก่อน ในใจก็มีไฟโกรธลุกโชนขึ้นอย่างอดไม่ได้

จวินซูอิงเพียงมองฉู่อว้นเฟยเล็กน้อย กลับเอ่ยกับฉู่เฟยหยางเพียงว่า “เรื่องที่ข้าทำย่อมมีเหตุผลของข้า”

ฉู่เฟยหยางกำลังจะถามอีก แต่เมื่อมองฉู่อว้นเฟยที่อยู่ด้านข้างครุ่นหนึ่ง ก็ทำได้เพียงหยุดไว้ เตรียมจะถามให้ชัดเจนอีกครั้งยามค่ำเมื่อเหลือกันเพียงสองคน

ฉู่อว้นเฟยเอ่ยกับฉู่เฟยหยาง “หรือว่าจอมยุทธ์ฉู่จะเชื่อคำพูดของเขา! นี่...คนเลวไร้สัจจะที่ไร้ซึ่งร่องรอยให้ตามหาผู้หนึ่ง ตายแล้วก็ให้การไม่ได้อย่างสิ้นเชิง จะว่ากล่าวอะไรล้วนขึ้นอยู่กับปากเขา”

“ยอมเชื่ออยู่แล้ว น้องอว้นเฟย หากเจ้าเชื่อใจ ข้าน้อยก็สามารถสืบสวนตามเบาะแสนี้ต่อไปได้” ฉู่เฟยหยางเอ่ยกับฉู่อว้นเฟย “หากเบื้องหลังมีแผนร้ายจริงๆ ก็จะได้วางแผนรับมือแต่เนิ่นเสีย”

จู่เฟยหยางกล่าวเช่นนี้แล้ว แม่จู่วีนเฟยจะผิดหวัง แต่ก็ไร้ทางเลือก จู่เฟยหยางทิ้งเขาไว้อย่างสุภาพ ไหนเลยเขายังจะมีใจอยู่ต่อ เขาทำเพียงหาเหตุผลแล้วรีบจากไป

ยามค่ำ บนท้องฟ้ามีหิมะราวกับขนห่านทำให้ฉ่ำลื่นไปรอบๆ กลางลาน ก้อนหินน้อยจับขอบประตูตะโกนร้องอย่างตื่นเต้น ล่อหลอกอย่างไรก็ไม่ไปไหน

จู่เฟยหยางถือสามไม้ตุนั่งยองๆ ลงตรงหน้าก้อนหินน้อย แล้วยัดข้อนิ้วเข้าปากเขาอย่างไม่ปล่อยให้เสียเวลา

ก้อนหินน้อยจับนิ้วมือจู่เฟยหยาง เคี้ยวอยู่ในปากสองสามหนก็กลืนลงท้อง ก่อนจะกระโดดโลดเต้นคิดไปเล่นหิมะอีกครั้ง จู่เฟยหยางตะโกนเรียก “ก้อนหิน” หนึ่งครั้ง ก้อนหินน้อยก็ส่งเสียงดังตอบอย่างตื่นเต้น เพิ่งอ้าปากก็ถูกยัดข้อนิ้วตุนเข้าไปอีก เสียงจึงเงียบลงเพื่อเคี้ยวอาหารเป็นเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า หนึ่งคนโตหนึ่งคนเล็กล้วนไม่รู้ลี้ภัย

จวินซูอิงเหลือบมองเขาสองคนแวบหนึ่ง สายหน้าอย่างจวินเจ

“ก้อนหินน้อยอายุหลายขวบแล้ว อย่าเล่นวุ่นวายกับเขาเช่นนี้อีกดูสิ เขากลายเป็นเจ้าโง่ตัวน้อยไปเสียแล้ว” จวินซูอิงเปิดปากเอ่ย

จู่เฟยหยางและก้อนหินน้อยหันหน้ามองเขาพร้อมเพรียงกัน ก้อนหินน้อยเบะปาก เห็นชัดว่าไม่พอใจกับคำว่า “เจ้าโง่ตัวน้อย”

จู่เฟยหยางยิ้มเอ่ย “เจ้าพูดพอดี ลองมาป้อนข้าวเจ้าตัวเล็กดูสิ”

จวินซูอิงวางตำราในมือลงอย่างไม่ยี่หระ ยื่นมือมาทางทั้งสองคน “ก้อนหิน ส่งสามของเจ้ามา”

“อืม” ก้อนหินน้อยตอบรับอย่างว่าง่าย รับสามจากมือจู่เฟยหยางเดินมาถึงด้านหน้าจวินซูอิง พูบร่างกายอ้วนกลมอยู่ระหว่างเขาเขา แล้วเงยหน้ามองด้วยดวงตาเป็นประกาย

จวินซูอิงมือหนึ่งรับสามไว้ มือหนึ่งซ้อนตัวก้อนหินน้อยขึ้นบนเข่า เริ่มป้อนเขาทีละคำ ไม่นานก็กินไข่ตุนทั้งสามจนเกลี้ยง

จู่เฟยหยางฟังกรอบประตุมองจวินซูอิง รอก้อนหินน้อยกินเสร็จจึง

ยืมเอ่ย “เจ้าตัวเล็กรู้จักปฏิบัติต่อคนต่างกันอย่างจริงๆ ว่าเขาเป็นเจ้าโง่ตัวน้อย เป็นการกล่าวหาเขาแบบผิดๆ แล้ว”

“ใช่!” ก้อนหินน้อยมือหนึ่งจับนิ้วชี้ของจวินชวี่ง พยักหน้าอย่างจริงจัง เอ่ยด้วยเสียงดังใสกังวาน

“ใช่อะไรของเจ้า เจ้าเป็นพี่ใหญ่ของหลินเออร์ ยังให้พ่อป้อนข้าวไม่รู้จักละอาย” จวินชวี่งใช้ท้องนิ้วค่อยๆ เช็ดเศษอาหารที่ปากก้อนหินน้อยจนสะอาด วางเขาลงบนพื้นอีกครั้ง แล้วปล่อยให้วิ่งสะเปะสะปะออกไปด้วยตนเอง

“นั่นรอลินเออร์กลับมา ท่านพ่อต้องป้อนข้าวหลินเออร์ด้วย” ก้อนหินน้อยด้านหนึ่งอยากให้ท่านพ่อสองคนตามป้อนข้าวเขา ด้านหนึ่งก็ไม่อยากเสียสถานะพี่ใหญ่ต่อหน้าหลินเออร์ จึงก้มหน้าเหม่อปากครุ่นคิดครู่หนึ่ง นึกกับตนเองว่าคิดวิธีจัดการปัญหาที่น่าเชื่อถือได้แล้ว

ก้อนหินน้อยพูดจาอย่างไม่ตั้งใจ กลับเตะโดนความกังวลที่ซ่อนอยู่ในกันหั่วใจของจวินชวี่งเข้า เขามองตามก้อนหินน้อยวิ่งเล่นหิมะด้านนอกครู่ใหญ่จึงทอดถอนใจ เอ่ยเบาๆ “หลินเออร์ตอนนี้ยังเด็กกว่าก้อนหินน้อยกว่าเขาจะเรียนเสร็จและกลับมา เกรงว่าล้วนเติบโตใหญ่กันหมดแล้ว”

ฉูเฟยหยางเดินถึงข้างกายจวินชวี่ง กดไหล่เขาแล้วเอ่ย “หากเจ้าคิดถึงหลินเออร์ ให้เขากลับมาก็ได้ หลินเออร์ถูกสั่งสอนโดยพวกเราที่ไม่ต่างกัน ต่อให้ไม่ดีเท่าท่านอาจารย์ แต่ก็ไม่แย่เกินไปนัก”

ฉูเฟยหยางเคยกล่าวว่าอาจารย์ท่านหนึ่งของเขาไม่เพียงมีวรยุทธ์ยอดเยี่ยม ยังมีวิชาลับของสำนักที่สืบทอดกันมาหลายร้อยปี สามารถเก็บบุปผาสมุนไพรมานาชนิดหลอมเป็นยา หากใช้อาบเป็นประจำจะช่วยเสริมพื้นฐานการเรียนวรยุทธ์ได้มาก

หลินเออร์มีร่างกายพิเศษและบริสุทธิ์ มีความสามารถในการฝึกยุทธ์ไม่ธรรมดาแต่กำเนิด ต่อให้จวินชวี่งคิดถึงเพียงใด กลับกลัวว่าจะปล่อยความสามารถของเขาให้สิ้นเปลืองเสียเปล่า กลายเป็นการถ่วงอนาคตทั้งดงาม

ฉูเฟยหยางมองท่าทางลำบากใจของจวินชวี่ง เหตุใดจะไม่รู้ว่าคิด

อะไรอยู่ เขาตอบไล่ล่จวินชวี่งเบาๆ พลงเอ่ย “เจ้าไม่ต้องคิดมากเพียงนั้น อนาคตคืออนาคตของหลินเออร์ ติดตามท่านอาจารย์ไปคือสิ่งที่หลินเออร์ เลือกด้วยตนเอง พวกเราทำตามความตั้งใจของหลินเออร์ก็พอ รอเสร็จเรื่อง ทางนี้ค่อยไปหาท่านอาจารย์ เยี่ยมเยียนหลินเออร์ และถามการตัดสินใจ ทุกอย่างของหลินเออร์อีกครั้ง ตอนนี้เจ้าไม่ต้องกังวล อ่านตำราของเจ้า ต่อเถิด ข้าจะไปดูก่อนหินน้อยให้”

ฉู่เฟยหยางกล่าวจบก็ยัดม้วนตำราคืนใส่มือจวินชวี่ง แล้วเดินไป ทางก้อนหินน้อยที่เล่นหิมะอยู่ในลาน

จวินชวี่งเงยศีรษะวางตำราคลุมบนหน้า สูดหายใจหนึ่งเฮือกอย่าง หดหู่หงิด

ไม่นานนักห้องฟ้าก็มีดสนิท ลมยามเย็นหนาวมากขึ้น ฉู่เฟยหยางอยาก พาก้อนหินน้อยอาบน้ำนอน ก้อนหินน้อยกลับกำลังเล่นสนุกได้ที่ ไม่ยอม กลับห้องอย่างเชื่องฟัง ฉู่เฟยหยางจึงทำสีหน้าทะมึนจนก้อนหินน้อยกลัว จับหัวก้อนหินน้อยขึ้นไหล่จะส่งเข้าห้องนอน แต่ก้อนหินน้อยกลับเกาะประตุนั้นไม่ปล่อยมือ พูดอย่างไรก็ไม่ยอมเข้านอนเสียที

“เจ้าทำอะไร ห้องฟ้ายังสว่างอยู่ ปล่อยเขาอยู่ต่ออีกสักพักก็ได้ ไม่ต้องเกรงนกหรรอก” จวินชวี่งที่ถือตำราขอดูบนเก้าอี้กว้างเอ่ยขึ้นอย่าง หนักแน่น

ก้อนหินน้อยเห็นจวินชวี่งเพียงสายศีระะเย่กับเขาว่า “ก้อนหิน กลับไปนอนดี ๆ” แล้วหมกมุ่นอยู่กับม้วนตำราในมือเช่นเดิม ไม่สนใจเขา จึงหงอยลงนับปล้น ห้อยอยู่บนตัวฉู่เฟยหยางอย่างเฝ้าสร้อย

“เจ้าไม่เกรง ข้าต้องเกรง” ฉู่เฟยหยางที่ยู่อยู่กับการตามกัน ก้อนหินน้อยมาหนึ่งชั่วยามกว่าเอ่ยอย่างเด็ดขาด พูดพลงคว่ำสองมือเล็ก ของก้อนหินน้อยไว้ ไม่สนใจว่าเขาจะยื่นคอบหาจวินชวี่งและร้องตะโกน อย่างไม่ยินยอม ตบแผ่นหลังเล็กจ้ำมาเบาๆ ก็สาวเท้ายาวเดินถึงห้องนอน

ฉู่เฟยหยางวางก้อนหินน้อยไว้บนเตียงเล็ก จับถอดเสื้อผ้าชั้นนอก ออกแล้วดึงผ้าห่มมาคลุมให้ ก้อนหินน้อยทำหน้ามุ่มไม่มองเขาอย่างน้อยใจ

ฉู่เพยหยางจิมปลายจุมูก้อนหินน้อยอย่างขบขัน “เจ้าตัวแสบ นอนให้ดีเล่า”
เอ่ยพลางดับไฟและปิดประตู เดินไปหาจวินชวี่อิงที่ห้องตำรา

จวินชวี่อิงถือตำรากำลังอ่านจนจะเคลิ้มหลับพอดี หูได้ยินเสียงผิวปาก
เล็กน้อยก็งยหน้าขึ้นมอง เห็นเพียงฉู่เพยหยางกำลังพึงอยู่ข้างประตู มองเขา
คล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“ไปเถิด” ฉู่เพยหยางลูบคาง ยิ้มเอื่อยอย่างมีเจตนาไม่ดี “กลับห้อง
กับข้าเถิด”

จวินชวี่อิงเพียงเหลือบมองฉู่เพยหยางแวบหนึ่ง ก่อนจะหลุบตาลง
มองตำราในมืออีกครั้ง

ฉู่เพยหยางไม่สนใจ กอดอกเดินเข้าไปนั่งยองๆ ลงข้างเก้าอี้ของ
จวินชวี่อิง ยืมพลางลูบหนังสัตว์ที่ปูอย่างดิบเน่าอืด ไล่ไปจนถึงนิ้วมือเรียวยาว
ของจวินชวี่อิงอย่างสะดวกมือ แล้วลูบคลำอย่างละเอียด ทีละนิ้ว ๆ

ผ่านไปพักใหญ่ฉู่เพยหยางจึงเอ่ย “ชวี่อิง ข้ามีหนึ่งคำถาม”

“อะไรหรือ” จวินชวี่อิงเอ่ย

“ตอนบ่ายเจ้าบอกว่า กระบี่ที่กั้นได้มาตอนที่ตามฆ่าคนแล้วไร้สัจจะ
คนหนึ่ง ข้ารู้ว่าแม่เจ้าชอบสร้างปัญหา แต่ก็คงไม่เบียดเบียนจนตามฆ่าคนแล้ว
ที่ล้วนไม่มีค่าใดโดยไม่มีสาเหตุ เพราะเหตุใดกันแน่หรือ”

“เจ้าแค่จะถามสิ่งนี้” จวินชวี่อิงเลิกคิ้วมองเขา

“แค่ถามสิ่งนี้ เจ้าจะบอกหรือไม่”

“เจ้า...น่าเบื่อจริงๆ ข้าบอกแล้ว เรื่องที่ข้าทำย่อมมีเหตุผลของข้า”
จวินชวี่อิงเบือนหน้าเอ่ย

“ไม่บอกหรือ จะไม่บอกจริงๆ รึ” ฉู่เพยหยางยกคิ้วขึ้นสูง สบตา
กับจวินชวี่อิง

จวินชวี่อิงจ้องมองกับเขาพักใหญ่ ต่างฝ่ายต่างไม่รู้จะทำเช่นไร

...ช่างเถิด ไยต้องคิดเล็กคิดน้อยกับเขาด้วยเรื่องเล็กๆ พรรคนี้

“ข้าเอาคืนคนชั่วเหล่านั้นที่ดีฆ้องร้องปาวแต่งเรื่องของเจ้าในโรงน้ำชา
เพื่อทำลายชื่อเสียง...”

จวินชวี่อิงยังพูดไม่จบ มือฉู่เพยหยางที่จับเขาอยู่ก็ออกแรงบีบฉับพลัน

“เพื่อเรื่องนี้หรือ! เจ้าทำเพื่อเรื่องของเขาที่พวกเขาแต่งขึ้นนั้นหรือ! เจ้าเคยสนใจสายตาของผู้อื่นเมื่อไหร่กัน!”

“หากพวกเขาไม่ได้แต่งเรื่องของเจ้า เจ้าคิดว่าข้าจะสนใจหรือ”
จวินซู่ชิงส่งเสียงหัวเราะ

จู่เฟยหยางกำลังจะกล่าวบางอย่าง ทันใดนั้นก็มีความประหลาดใจ
เกิดขึ้นนอกจวน

“เจ้าอยู่ที่นี่ ข้าจะไปดูว่าเป็นใครกันแน่ที่มาขัดจังหวะดี ๆ ตอนนี่”
จู่เฟยหยางเอ่ยพลางปล่อยมือ มองจวินซู่ชิงชดกลับเข้าไปในเก้าอี้อย่าง
เกียจคร้านอีกครั้ง ก่อนจะโน้มไปกระชับเสื้อผ้าบนตัวให้แน่น

จู่เฟยหยางเดินไปถึงประตู ค่อย ๆ แ้มช่องว่างโอบตัวออกไปยังด้านนอก
ปิดบานประตูที่ทั้งหนาทั้งหนัก ขวางกั้นลมหิมะที่ลอยระบืออย่างเหิมเกริม
ไม่ปล่อยให้มันพัดความอบอุ่นในห้องให้หายไป

เสียงเคาะประตูยังคงดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ บางครั้งก็มีเสียงคน
คลุ้มเคืองดังขึ้นมา จู่เฟยหยางไม่กล้าประมาท เร่งฝีเท้าผ่านลานบ้าน
เสียงนั้นก็ยังดังชัดขึ้นเรื่อย ๆ คาดไม่ถึงว่าจะเป็นเสียงของจู่อวิ้นเพย

จู่เฟยหยางดึงกลอนประตูออก เพียงประตูเปิด จู่อวิ้นเพยก็พุ่ง
เข้ามาตรงหน้าจู่เฟยหยางด้วยหิมะเต็มตัว “พี่ใหญ่จู่ กระบี่เล่มนี้เป็น
ของปลอม!”

จู่เฟยหยางเห็นท่าทางเคร่งเครียดจริงจังบนใบหน้าของคนหนุ่ม
ตรงหน้า ก็จนปัญญาจนอยากถอนหายใจออกมาตรง ๆ เด็กคนนี้มีเรื่องใหญ่
อะไรกันหนอ เจ้ามาใหม่ยามกลางวันไม่ได้รี กลางคืนลมแรงหิมะตกหนัก
วังมานี้คุ้มกับเรื่องนี้แล้วหรือ อายุยังน้อย เหตุใดจิตใจจึงต้องจริงจัง
ขนาดนี้

จู่เฟยหยางยกยิ้มอ่อนโยน นำจู่อวิ้นเพยเดินสู่ห้องโถง แล้วเอ่ย
“น้องอวิ้นเพยมาจากเมืองชิงโจวหรือ อากาศเลวร้ายขนาดนี้ ทำให้เจ้าลำบาก
แล้วจริง ๆ”

จู่อวิ้นเพยปิดหิมะบนศีรษะ สายหน้าเอ่ย “ไม่ใช่ หลังจากข้า

ออกจากจวนพีใหญ่ฉู่ก็รีบรุดไปที่เทียนซานทันที เป็นสหายพบว่าเป็นของปลอมระหว่างทาง ดังนั้นข้าจึงกลับมาอีกหน เดียวมาเดียวไปเสียเวลาช่วงหนึ่ง ยังดีที่ไม่ดีจนเกินไป”

“เช่นนี้เอง” ฉู่เฟยหยางยิ้มจนตาหยี แล้วเอ่ย “ซาและเท้าน้องอว้นเพยขยันจริง ๆ เป็นโชคดีของท่านอาจารย์เจ้าแล้ว”

ฉู่อว้นเพยเกาศีระชะ ยิ้มพลงเอ่ยอย่างเขินอาย “ขอบคุณพีใหญ่ฉู่ที่ชื่นชม”

พีใหญ่ฉู่ไม่ได้ชื่นชมเจ้าเสียหน่อย ฉู่เฟยหยางถอนหายใจยาวในใจ ถึงด้านในห้องโถง ฉู่เฟยหยางรินชาอุ่นยกให้ฉู่อว้นเพย ตนเองนั่งลงตรงข้าม เปิดปากเอ่ยถาม “ไม่ทราบว่ามีสหายผู้นั้นของเจ้ามองออกได้อย่างไรหรือว่ากระบี่เป็นของปลอม น้องอว้นเพยวางแผนจะอย่างไรต่อไปหรือ”

ฉู่อว้นเพยเงยหน้าดื่มชาในจอกอีกใหญ่ แล้วถือจอกชาเปล่าเอาไว้ สายตาชำเลืองไปทางกาน้ำชาเป็นครั้งคราว “ความจริงแล้วที่ปลอมนั้นมองออกง่ายมาก เพราะตอนนั้นข้าสะเพร่าเกินไป จึงไม่ได้ตรวจสอบให้ละเอียด”

ฉู่เฟยหยางเห็นเช่นนั้นก็สายศีระชะ ทิวกาน้ำชาทั้งใบวางตรงหน้า ฉู่อว้นเพย เอ่ยต่อ “น้องอว้นเพย ในเมื่อกระบี่นี้เป็นจวินซูอิงให้เจ้า เขาย่อมไม่มีเหตุผลที่จะให้ของปลอม หากสหายของเจ้าไม่ได้มองผิดกล่าวได้เพียงว่า ที่ซูอิงได้มาตั้งแต่แรกนั้นเป็นกระบี่ปลอม”

ฉู่อว้นเพยวางจอกชาลงแล้วรีบเอ่ย “พีใหญ่ฉู่อย่าเข้าใจผิด ข้าไม่ได้สงสัยสหายของท่าน”

ฉู่เฟยหยางเลิกคิ้ว รอเขากล่าวต่อ

ฉู่อว้นเพยควักแผ่นกระดาษที่พับไว้แผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ มอบให้ฉู่เฟยหยาง “พีใหญ่ฉู่ลองอ่านสิ่งนี้ก็จะเข้าใจ”

ฉู่เฟยหยางรับไว้แล้วคล้อ่ออ่าน เห็นเพียงด้านในเขียนโย่เย่ว “นี่คือกระบี่ปลอม หากต้องการเสี้ยวซิงคิน ให้ฉู่เฟยหยางไปที่หอจิ้นซิว¹³

¹³ แปลว่า งดงาม

เพียงคนเดียวก่อนวันที่สิบสองเดือนสิบสองยามไป¹⁴ หากไม่ทำตามจะทำลาย
กระบี่ทิ้งเสีย จำไว้ให้ดี

“คินนี่หรือ” จูเพยหยางขมวดคิ้ว “เจ้าได้สิ่งนี้มาจากไหน” เดิมเขา
คิดว่าจูอว้นเพยและกระบี่เสี่ยวชิงเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ยามนี้ดูแล้ว
เห็นชัดว่ามีคนวางแผนต่อเขา

“อยู่ในฝักกระบี่” จูอว้นเพยนำกระบี่ออกมา ใช้มือคลำรอบฝักกระบี่
รอบหนึ่ง เอ่ยด้วยใบหน้าเศร้าโศก “ล้วนผิดที่ข้าไม่ได้ตรวจให้ดีในตอนที่ได้
กระบี่มา มิเช่นนั้นก็ต้องลำบากพี่ใหญ่จูยามนี้”

จูเพยหยางตบไหล่เขา เอ่ยในใจ เจ้ายามนั้นถูกจวินชวี่อิงโกรธ
เป็นเพื่อนเป็นไฟ สามารถจำกระบี่ได้จึงจะแปลก

“พี่ใหญ่จู ชะ...ข้ามีเหตุให้ต้องทำ จึงมาหาท่าน เขาระบุให้ท่านไป
คนเดียว ข้ากลัวว่าหากไม่ทำตามที่กล่าวแล้ว คนผู้นั้นจะทำลายกระบี่
จริง ๆ...” จูอว้นเพยเอ่ยอย่างลำบากใจ

จูเพยหยางยิ้มพลางเอ่ยปลอบ “นี้จะนับว่าลำบากได้อย่างไร ข้าว่า
คนผู้นี้ฟังเป้าหมายที่ข้าอย่างชัดเจน กลับทำให้เจ้าเดือดร้อนแทน หากเจ้า
ไม่กลัวลำบากแล้ว ไปต้องกลัวข้าลำบากด้วย”

จูอว้นเพยเอ่ยอย่างซาบซึ้ง “พี่ใหญ่...”

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” เสียงเย็นชาสายหนึ่งตัดแทรกบทสนทนาของ
คนทั้งสอง จูอว้นเพยเงยหน้ามอง เห็นเพียงจวินชวี่อิงสวมเสื้อขนสัตว์สีขาว
ทั้งตัวเดินมาจากด้านหลังห้องโถงด้วยใบหน้าที่เหนื่อยล้าและหงุดหงิด

จูเพยหยางเดินเข้าไปยิ้มเอ่ย “เรื่องของน้องอว้นเพยเกิดปัญหาแล้ว
เจ้าดูสิ คินนี่ข้าไม่ว่างแล้ว”

จวินชวี่อิงมองจูอว้นเพยปราดหนึ่ง “อะไรกัน จอมยุทธ์ผู้นี้ ของ
ก็คินนี่ถึงมือเจ้าแล้ว เจ้าเพียงแค่ต้องนำกลับสำนักของเจ้า เช่นนี้ก็เกิด
ปัญหาได้หรือ เจ้าคงไม่ได้คิดจะกล่าวว่ากระบี่นี้เป็นของปลอม จึงมา
ประณามความผิดกระมัง”

¹⁴ เวลา 21.00 น. - 22.59 น.

ฉู่อวินเพยถูกบีบคั้นจนใบหน้าซีด煞 ในใจเขาไม่ชอบคนผู้นี้ มองฉู่เพยหยางด้านข้างอีกครั้ง จับพลันก็ไม่ว่าต้องทำอะไรก็ได้เถียงกับเขา จึงจะดี เพียงเอ่ยอย่างตะกุกตะกักว่า “ข้าน้อยไม่ได้แย่ถึงเพียงนั้น กระบี่เป็นของปลอมจริง ๆ! แต่ข้าไม่ได้... ข้าไม่ได้ประณาม”

“พอแล้ว” ฉู่เพยหยางยิ้มพรางตบทเขา ก่อนจะให้จวินชู่อิงนั่งลงบนเก้าอี้แล้วโอบไหล่ไว้ ฉู่เพยหยางเอ่ย “กระบี่เป็นของปลอมจริง ๆ เรื่องนี้กล่าวแล้วดูเหมือนเกี่ยวข้องกับข้า เจ้าดูสิ่งนี้” เขายื่นกระบี่ดาบในมือไปด้านหน้าอีกฝ่าย จวินชู่อิงก็อ่านบนมือฉู่เพยหยาง

ฉู่อวินเพยมองอยู่ด้านข้าง รู้สึกว่าบรรยากาศระหว่างสองคนนี้แปลกประหลาดขึ้นเรื่อย ๆ ในหัวอดไม่ได้ที่จะคิดถึงข่าวลือในยุทธภพ

ฉู่อวินเพยรีบดึงสติรวมสมาธิไม่คิดฟุ้งซ่านอีก ก่อนจะลอบรังเกียจตนเอง จะเป็นเหมือนพวกคนเลวในยุทธภพที่ใช้เรื่องพรรคนั้นดูถูกจอมยุทธ์ฉู่และสหายของเขาได้อย่างไร

หลังจากจวินชู่อิงอ่านจบก็ขมวดคิ้ว กระซิบปรึกษางานสิ่งกับฉู่เพยหยาง

ฉู่อวินเพยฟังอยู่ด้านข้าง จับคำพูดอะไรไม่ได้ มองซ้ายมองขวาในใจก็คิดว่า เหมือนจะยังไม่ได้พบสูญหีนของจอมยุทธ์ฉู่เลยนี้ คิดแล้วจะต้องไม่ใช่คนในยุทธภพเป็นแน่ จึงไม่อาจเปิดเผยใบหน้าต่อคนนอกได้

ฉู่เพยหยางกระซิบปรึกษากับจวินชู่อิงหลายประโยค ก็หันมายิ้มเอ่ยกับฉู่อวินเพย “น้องอวินเพย”

ฉู่อวินเพยค่อนข้างระวังจนเกินพอดี อย่างไรเสีย นี่ก็เกือบจะเป็นความลำบากที่เขาามาให้ฉู่เพยหยางโดยไร้สาเหตุ ในใจจึงกังวลยิ่งนักกล่าวว่าจอมยุทธ์ฉู่ที่เลือกโสมมานานจะเอือมระอาตนเอง

“ดูท่าพวกเราต้องไปหोजินช้วนันสักหนแล้ว” ฉู่เพยหยางเอ่ย “ข้ากลับต้องการไปดูว่าเป็นใครกันแน่ที่ทำเรื่องยุ่งยากเช่นนี้เพียงเพื่ออยากพบข้าน้อยเพียงลำพัง”

ฉู่อวินเพยเห็นใบหน้าฉู่เพยหยางไม่มีอะไรไม่พอใจ แต่กลับดูสนใจเป็นอย่างมาก ก็เบาใจลงในที่สุด

“คำไว้สารถกล่าวให้น้อยหน่อยเถอะ พวกเราเตรียมตัวลี้ภัย จะออกเดินทางเดี๋ยวนี้” จวินซูอิงเอ่ยพลางเดินเข้าไปในห้องด้านใน

ฉูเฟยหยางให้ฉูอวี่นเฝ้าประตูในห้องโถง แล้วตามเข้าไปเช่นกัน

ฉูอวี่นเฝ้าประตูได้สักพักหนึ่ง ตีมหาจนหมดกาแล้ว ก็เบื่อหน่ายอย่างยิ่ง จึงลุกขึ้นเดินออกไปยืนอยู่กลางลาน ซึ่งชมเกล็ดหิมะแผ่นใหญ่ที่ตกลงมาเจียบ ๆ อย่างสนอกสนใจ เห็นด้านหลังจวินมีแสงพลุสายหนึ่งลอยขึ้น พร้อมกับเสียงร้องยาวพุ่งแหวกราตรีหนาวมืด ฉูอวี่นเฝ้าไม่เข้าใจความหมาย เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ยังคงคิดความหมายแฝงไม่ออก จึงไม่สนใจเสียเลย ถึงอย่างไรสิ่งที่จะมายุทธ์ฉูกระต่ายย่อมมีเหตุผลของเขา

ขณะเดียวกัน บนเขาหลวงเยว่ ประมุขหนุ่มของสำนักกระบี่ชิงเฟิงที่นับวันยิ่งประสบความสำเร็จอย่างสง่าผ่าเผยกำลังขับบางสิ่งไปมาในห้องของตนก็ถูกเสียงร้องทำให้ตกใจ ทั้งสองในมือเดินไปข้างหน้าต่าง เห็นพลุสีแดงสายหนึ่งที่ลอยขึ้นจากหลังด้านหลังเขาเข้าพอดี

“ไม่มีความรับผิดชอบเกินไปแล้วกระมัง ข้าไม่ใช่แม่ของเสียวิฉินนะ!” ฉูอวี่นเฝ้าร้องครวญด้วยใบหน้าแตกสลาย

ฉูอวี่นเฝ้ารอไม่นาน ก็เห็นฉูเฟยหยางและจวินซูอิงเดินตามกันออกมาจากในห้องโถง ทั้งสองคนเปลี่ยนไปสวมชุดสีเข้ม ดูเคร่งขรึมทั้งตัว เย็นชาและเฉียบขาดกว่าท่าทางปกติในบ้านเมื่อครู่อย่างมาก

“ไปเถิด” ฉูเฟยหยางเดินผ่านฉูอวี่นเฝ้า ส่งยิ้มให้เขา

ฉูอวี่นเฝ้ารีบยิ้มกลับทันใด จวินซูอิงยังคงสีหน้าไร้อารมณ์เช่นเคย เขาเดินผ่านหน้าฉูอวี่นเฝ้าติดตามฉูเฟยหยางไป ฉูอวี่นเฝ้ามองเงาดำด้านหลังของทั้งสองคนอย่างสับสน

มิน่าเล่าในยุทธภพจึงมีข่าวลือเช่นนั้น เขาออกพร้อมกันแบบนี้ ทำให้คนเข้าใจผิดได้ง่ายจริง ๆ ฉูอวี่นเฝ้าแอบคิดกับตัวเอง ก่อนจะพยักหน้าแล้วตามออกไปเช่นกัน

ทั้งสามคนมาถึงหอจันทน์ขาวในเมืองก่อนเวลานัดหมาย ฉูเฟยหยางพาทั้งสองคนขึ้นไปบนชั้นสองของภตตาคารจากทางด้านหลัง ซ่อนอยู่ในห้องพิเศษ

ห้องหนึ่ง ไม่ทำให้ใครแตกตื่น จู๋เพยหยางเก็บลมปราณตรวจสอบโดยรอบ ก็ไม่พบคนที่กำลังภายในลึกลับอะไร ทั้งยังไม่เห็นบุคคลน่าสงสัย

“เจ้าอย่าเปิดเผยตัวชั่วคราว พวกเราซ่อนตัวสังเกตจากที่มีดก่อน เพื่อว่ามีหลุมพรางอะไร” จวินซูอิงยืนเฝ้าจากด้านหลังจู๋เพยหยาง

จู๋เพยหยางแหวกม่านมองดูห้องโถงของภัตตาคารที่ยังคงคึกคัก เข้มแข็ง ได้ยินจวินซูอิงเอ่ยเช่นนั้น ก็หันมาสบสายตากับเขาแล้วยิ้มเอ่ย “ตั้งใจเช่นนั้นพอดี”

จวินซูอิงเดินไปข้างม่าน มองออกไปด้านนอกเช่นกัน ลมจางแซก ที่นั่งอยู่อย่างละเอียด

จู๋ววินเพยมองด้านหน้าดูเหมือนมีเพียงตนเองที่ว่างงานอยู่ ไม่สมควรจริง ๆ จึงไปยืนข้างม่านเช่นกัน จู๋เพยหยางและจวินซูอิงสองคน หนึ่งซ้ายหนึ่งขวากำลังแหวกม่านมุกเม็ดเล็ก ๆ มองไปด้านนอก จู๋ววินเพย ลองมองซ้ายขวา คิดอยากไปเบียดอยู่ด้านจู๋เพยหยาง จนปัญญาที่พื้นที่ เล็กเกินไป ทั้งไม่ดีที่จะใกล้ชิดกับผู้ที่เคารพเลื่อมใสที่เพิ่งจะรู้จักกันได้ วันเดียว จู๋ววินเพยโผล่ตัวออกไปด้านนอกเกินครึ่ง ยืนอยู่ด้านหลัง ม่านมุกบางตา

จู๋เพยหยางเลิควิถีมองเขา จู๋ววินเพยยิ้มให้อย่างกระอักกระอ่วน จู๋เพยหยางถอนหายใจอย่างจนปัญญา เอ่ยกับจวินซูอิง “ซูอิงมานี้ น้อง อววินเพย เจ้าไปด้านนั้นเถิด”

จวินซูอิงได้ยินก็โฉบผ่านม่านอย่างแผ่วเบา ไร้ลุ่มเสียงราวกับแมว

ทันใดนั้นเสียงเออร์ที่อยู่ด้านล่างก็รู้สึกว้าวุ่นสองมีการเคลื่อนไหว ผิดปกติ เขาเงยหน้าขึ้นมองอย่างสงสัย เห็นเพียงม่านมุกในห้องหุหุรา ถูกลมพัดแกว่งเบา ๆ ครู่หนึ่ง นอกจากนี้ก็ไม่ผิดปกติอะไรอีก เสียงเออร์ คลอนคืดระ ลูกคำตะโกนเรียกอีกครั้งก็รีบไปทำงานต่อทันที

จู๋เพยหยางโอบจวินซูอิงแนบติดกับผนัง ดึงจู๋ววินเพยที่ขวางอยู่ ด้านหน้าทั้งสองคนออกจากม่าน

จู๋ววินเพยถอนหายใจ เคลื่อนไหวก้าวหนึ่ง เงกายก็ไปอยู่อีก ด้านแล้ว

“เหตุใดห้องพิเศษของภัตตาคารนี้จึงไม่มีประตูกันนะ มันป้องกันคน
ได้เสียที่ไหน” จู๋อวี่นเพยเอ่ยอย่างไม่พอใจ

“คนที่มาที่นี่ปกติก็เพื่อกินข้าว ไม่ต้องหลบซ่อนเช่นนี้” จู๋เพยหยาง
หัวเราะพลางเอ่ยเสียงเบา

จวินชวี่งก็ค้อมกายมองสำรวจอยู่ข้างม่าน สีหน้าท่าทางตั้งใจเอาจริง
เอาจัง จู๋เพยหยางถอนหายใจเบาๆ หากไม่ใช่เพราะมีจอมยุทธ์น้อยจู๋ที่มอง
ทั้งสองคนอย่างกระตือรือร้นอยู่ เขาคงอดจิบจวินชวี่งไม่ได้จริงๆ

“ไม่ต้องกังวลถึงเพียงนี้” จู๋เพยหยางยิ้ม เอ่ยเสียงเบาอยู่ข้างหูของ
จวินชวี่ง “ข้าไม่ให้เจ้าเป็นหม้ายหรอก”

จวินชวี่งฝึกความสามารถลมแปดทิศพัดไม่สะทกสะท้านต่อการพุดจา
ปะทะลมระดับนั้นมาแต่เนิ่นแล้ว แม้แต่เปลือกตาล้วนไม่กะพริบ

จู๋อวี่นเพยมองสองคนที่แนบชิดติดกันก็ขมวดคิ้ว ก่อนจะคลาย
อีกครั้งแล้วถอนหายใจยาวหนึ่งหน รู้สึกว่าตนเองเชื่อคำพูดของจู๋เพยหยาง
แล้วทั้งหมดทั้งมวล พวกเขาเป็นสหายที่ดีจริงๆ มีนำเล้าจอมยุทธ์จู๋ซึ่งเชื่อใจ
อดีตประมุขพรรคมารขนาดนั้น แทบจะเชื่อเขาโดยไม่เพ้อใจแม้แต่น้อย
ดีที่ตนยังไม่ทันได้เตือนให้จอมยุทธ์จู๋ออกห่างจากคนเจ้าเล่ห์ มิฉะนั้น
เขาต้องคิดว่าตนเป็นคนเลวที่หมายยุแหย่ตะแคงร้ายเป็นแน่

สองคนที่ต่างมีความคิดไปคนละอย่าง ต่างครุ่นคิดเรื่องของตน
ภายในห้องพิเศษที่ตกแต่งอย่างประณีตงดงามเงียบเชียบอยู่เป็นเวลา
เนิ่นนาน

จู๋เพยหยางทอดคนรัก รู้สึกเพียงพึงพอใจอย่างไร้ที่เปรียบ จู๋อวี่นเพย
กลับคิดว่า ในความเงียบนี้คล้ายกับมีสิ่งไร้รูปร่างที่ไหลวนในความมืด
มันกำเริบเลิบบานขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เขาอยากจะอดทนไม่หยุดหย่อน ยังดีที่
ตอนนี้เสียงจวินชวี่งได้เอ่ยทำลายบรรยากาศที่แปลกประหลาดลงเสียก่อน

“หรือจะเป็นเขา!”

“ใคร” จู๋เพยหยางโน้มไปมอง เมื่อเห็นใบหน้าของคนที่มาใหม่ชัดเจน
หน้าตาเขาก็กระตุก ปวดหัวขึ้นฉับพลัน

“ใครหรือ” จู๋อวี่นเพยมองลงไปข้างล่าง กลับมองไม่เห็นบุคคล

น่าสงสัย จึงอดถามไม่ได้

‘คนไร้วรยุทธ์แต่สามารถทำให้จอมยุทธ์ผู้ที่เจ้าเล่ห์มึนได้ไร้ที่เปรียบ
ประสพโชคร้ายอย่างไรเล่า’ ในใจฉูเฟยหยางยิ้มเอื่อยอย่างขมขื่น

“เป็นเพียงสหายผู้หนึ่ง” ฉูเฟยหยางยิ้มตอบ ได้ยินจวินชวี่ซึ่งส่งเสียงหึ
หนึ่งหน

ฉูอวิ้นเฟยมองไปอีกครั้ง เห็นเพียงบันทึกชุดสีน้ำเงินร่างกายอ่อนแอ
ผู้หนึ่งกำลังคุยบางอย่างกับเจ้าของร้านอยู่ที่โต๊ะต้อนรับ คิ้วตงามขมวด
เป็นปมรวกกับเสียใจยิ่งนัก เพียงแต่คุยไม่ทันไรก็วางเงินจำนวนหนึ่งไว้
แล้วจากไป

“หรือไม่ใช่เขานี้!” จวินชวี่ซึ่งขมวดคิ้วเอื่อยอย่างสงสัย

“เขาเป็นบันทึกต่ออ่อนแอผู้หนึ่ง เหตุใดชวี่จึงคิดว่าเป็นเขาหรือ!”
ฉูเฟยหยางกลับสนใจ เลิกคิ้วถามกลับ รอคูรู้ใหญ่ จวินชวี่ก็ยังไม่ตอบ
คำถาม ฉูเฟยหยางจึงถอนหายใจอย่างจนปัญญา ดูท่าคงทำเป็นไม่ได้ยิน
เสียแล้ว

“ถึงเวลาแล้ว ข้าควรลงไป” ฉูเฟยหยางปล่อยจวินชวี่ เอื่อยกำชับ
“พวกเจ้าอย่าเปิดเผยตัวเด็ดขาด หากสถานการณ์เลวร้ายก็หลีกเลี่ยงเสีย”

ฉูเฟยหยางออกไปทางด้านหลังเช่นเดิม อ้อมจนถึงประตูหน้า แล้ว
วางมาดเดินเข้าไป เพิ่งจะหาโต๊ะว่างนั่งลงได้ เบื้องหน้าก็ปรากฏเงาสายหนึ่ง
จับปล้นข้างกายจึงมีคนหนุ่มพินขาวปากแดง ใบหน้าดุจหยกประดับกวน
ผู้หนึ่งเพิ่มมา คนหนุ่มผู้นั้นชำเลืองดวงตาดูผลซึ่ง¹⁵ มองเขาด้วยแววตา
ซ่อนรอยยิ้ม เมื่อพิจารณาให้ดี คิ้วตาคณผู้นี้ยังงามกว่าสตรีเสียอีก
“พี่ใหญ่ฉู ไม่เจอกันเสียนาน ยังจำข้าน้อยได้หรือไม่” คนหนุ่มใช้มือเรียว
คู่ขึ้นเท้าคาง กะพริบตา เอื่อยถามด้วยความไร้เดียงสาสองสามส่วน

¹⁵ ผลเอพริคอต ตารูปผลซึ่งถือกลมโต ทางตาไม่ยาวเกินไป มีริ้วรอยน้อย ตาไม่ลึก
ดูอ่อนเยาว์

บทที่ 2

“ไม่ทราบว่าคุณคือ” จูเพยหยางพิจารณาใบหน้าที่มีดวงตา
เปล่งประกาย พ้นขาวสะอาดและรอยยิ้มประดับอยู่ อีกฝ่ายยิ้มเล็กน้อย
พลางเอ่ย

“พี่ใหญ่ จู ท่านจำข้าไม่ได้แล้วจริง ๆ หรือ!” คนหนุ่มกัตรีมฝีปาก
สายตาเคลื่อนไปมามีประกายริ้วดำหนิ

จูเพยหยางยิ้มเอ่ย “เจ้าสำนัก ไม่พบกันนาน สบายดีหรือไม่...”

“เรียกข้าว่าฟิงถึง!” คิ้วใบหลิวของเจ้าสำนักเงินส่วย¹ ย่นหากัน เอ่ย
อย่างไม่พอใจ

“...” จูเพยหยางยิ้มอย่างสนใจ เอ่ยถามตรงไปตรงมา “คนที่นัด
ข้ามาคือเจ้าหรือ เจ้ารู้ที่อยู่ของกระบี่เสี้ยวชิงหรือไม่”

ฟิงถึงเฝ้าค้างอีกครั้ง ดวงตาคูสวยอ้อยอิ่งอยู่บนใบหน้าจูเพยหยาง
อย่างหลงใหล มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย พยักหน้าประหนึ่งเหม่อลอย

“กระบี่อยู่ไหน?” จูเพยหยางเอ่ยถามต่อ

ยามนี้ฟิงถึงคล้ายกับเพิ่งได้สติ รีบส่ายหน้า “ไม่ใช่ข้า!” เห็นท่าทาง
ที่ไม่ค่อยเชื่อของจูเพยหยางก็อธิบายอีกครั้ง “เป็นคนลักลอบผู้หนึ่งให้ข้ามา
พบท่าน เขากล่าวว่าวันนี้ยามนี้ท่านจะมารอข้าที่นี่แน่นอน เป็นจริงดังคาด

¹ แปลว่า หน้าแท้

เสียด้วย” ฟิงถึงกล่าวถึงตอนนี้ก็มีความสุขอย่างยิ่ง

“คนลึกลับรี!” ฉู่เพยหยางเอ่ยทวนอย่างไม่เข้าใจ ถามฟิงถึงอีกครั้ง “เจ้าเคยเห็นเขากับตาหรือไม่”

“กล่าวว่าเป็นคนลึกลับแล้ว จะเคยเห็นได้อย่างไร” ฟิงถึงตอบกลับอย่างหมดความอดทน ก่อนจะโน้มเข้าไปใกล้ฉู่เพยหยางด้วยความสนใจแล้วเอ่ย “อย่าสนใจคนลึกลับอะไรนั่นเลย พี่ใหญ่ฉู่ ท่านลองมองข้า ท่านรู้สึกเช่นไรหรือ”

ฉู่เพยหยางถอยหลังเล็กน้อย มองเจ้าสำนักเงินสุ่ยที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ ยามนี้กำลังมองตนเองอย่างตรงไปตรงมาด้วยความตื่นเต้นดวงตาเป็นประกาย

“เอ่อ...ก็ไม่เลว” ฉู่เพยหยางผินเอ่ย

“ไม่เลวตรงไหนหรือ” นางโน้มไปข้างหน้าเพื่อเอ่ยถามต่อ เห็นได้ชัดว่าฟิงถึงไม่พอใจคำตอบขบไปทีเช่นนี้ของฉู่เพยหยาง

ฉู่เพยหยางถอยหลังอีกครั้ง เหลือบมองบนชั้นสองปราดหนึ่ง ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือไม่ คล้ายเห็นด้านหลังม่านมีสายตาสุกใสคู่หนึ่งส่องประกายวูบวาบชั่วขณะ จึงอดไม่สบายใจไม่ได้

“ช่างเถิด ฟิงถึงรู้ พี่ใหญ่ฉู่ชอบปฏิบัติกับผู้อื่นอย่างไรขอไปที่เสมอมา” ฟิงถึงกลับไปนั่งยึดตัวตรง “ก็เช่นเดียวกับเมื่อปีนั้นที่ท่านกล่าวกับข้าว่าต้องการแต่งงานกับคนงามอันดับหนึ่งในโลกหล้า ฟิงถึงจำได้หลายปีขนาดนี้ พี่ใหญ่ฉู่กลับลืมจนสิ้น”

ฉู่เพยหยางไม่ยากย้อนความถึงอดีตกับเจ้าสำนักเงินสุ่ยในสถานการณ์เช่นนี้ เขาแบ่งแยกชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งที่เป็นความคึกคะนองในวัยเยาว์ และอะไรคือการผิดคำสาบาน อีกด้านก็สงสัยบุคคลปริศนาที่กล่าวถึง เขาอ้อมค้อมเป็นวงใหญ่ขนาดนี้ ตกลงแล้วมีแผนการอะไรกันแน่ การมาครั้งนี้ของคนผู้นีุ้่แห่ทั้งสำนักเทียนซาน สำนักเงินสุ่ย และตัวฉู่เพยหยางเอง หากไม่ใช่เพราะมีเหตุผลมากพอ คนผู้นั้นก็คงเบื่องจนไม่รู้จักเป็นตายแล้ว

“พี่ใหญ่ฉู่ ข้าคิดออกแล้ว” ฟิงถึงเอ่ยอย่างเด็ดเดี่ยว “ท่านชอบบุรุษที่ไม่เป็นไร”

จู่เพยหยางที่กำลังคิดใคร่ครวญอยู่ ถูกประโยคนี้ของฟิงถึงดึงสติกลับมาที่มันลงไปชั่วขณะ จึงเอ่ยปาก “เจ้า...”

“พี่ใหญ่จู่ การแต่งกายเป็นชายของข้าเป็นอย่างไรร้าง” ฟิงถึงโน้มไปข้างหน้าอีกครั้ง สายตาเป็นประกาย “ในเมื่อฟิงถึงสามารถเป็นสตรีงามอันดับหนึ่งในโลกหล้าได้แล้ว ก็สามารถเป็นบุรุษงามอันดับหนึ่งในโลกหล้าได้เช่นกัน! พี่ใหญ่จู่ หากเพราะท่านไร้ทางขึ้นขอบสถรี จึงไม่อาจยอมรับข้าได้ เช่นนั้นก็ไม่ต้องกลัดกลุ้ม เพื่อท่านแล้ว ข้าสามารถเปลี่ยนเป็นบุรุษได้!”

จู่เพยหยางตกตะลึง เขามองใบหน้าที่หนักแน่นอาจหาญของสตรีเบื้องหน้า เพียงรู้สึกว่าจะ... ก็คล้ายได้ยินเสียงแว่วข้างหู หลังจากได้ยินเสียงดังตม จับพลันก็มีความรู้สึกดังสายฟ้าฟาด

จู่เพยหยางอ้าปากพูดไม่ออก ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงหาเสียงของตัวเองเจอ “จะ...เจ้าที่จริง ๆ เลย! อีกอย่าง เรื่องราวไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิดสักนิด...”

“เช่นนั้นแล้วเป็นอย่างไรรือ!” ฟิงถึงเอ่ยแทรกอย่างไม่พอใจ “พี่ใหญ่จู่ ข้ากับท่านรู้จักกันก่อน แต่ที่ท่านใกล้ชิดกับคุณหนูเหมยได้ ใกล้ชิดกับแม่นางรูปงามได้ กลับไม่ไว้หน้าแค่เพียงกับข้า พวกเขาไม่อาจอยู่ในใจของท่าน ไม่ได้แปลว่าข้าไม่สามารถ แต่ท่านกลับไม่ให้โอกาสข้าเลย ข้าไม่ยอม”

ด้านหลังม่านมุกในห้องพิเศษชั้นสอง จู่อวินเพยและจวินซุอิ้งล้วนได้ยืนทักอย่างในห้องโถง

จู่อวินเพยเห็นจู่เพยหยางขมวดคิ้วลูบหน้าผาก คล้ายรู้สึกยากจะจัดการ ก็เอ่ยขึ้นอย่างสงสัย “เอ๊ะ แม่นางผู้นั้นเป็นใครหรือ ถึงกับบีบคั้นพี่ใหญ่จู่เช่นนี้ หรือจะเป็นฉู่ฮุ่ยหนี่” จู่อวินเพยหันไปถามจวินซุอิ้ง ความสงสัยครอบคลุมสติส่วนใหญ่ ทำให้ตอนนี้เขาลืมมองว่าจวินซุอิ้งเป็นศัตรูไปแล้ว

จวินซุอิ้งไม่ได้ตอบกลับ เพียงเหลือบมองเขาอย่างเย็นชา สายตาที่ดุตันอารมณ์ไม่ดีนั้นทำให้จู่อวินเพยชะงัก กระทั่งเขาเคลื่อนสายตาดอกไป

มองด้านนอกต่อ จู่อวินเผยจึงถอนหายใจ

จริงๆ เลย สายตาราวกับมีด สัมกับเป็นคนโหดจากพรตมารจริงๆ
จู่อวินเผยเอ่ยดำหนิในใจ ยามกำลังจะสังเกตต่อก็รู้สึกสายตาวร่ำมั่วครู่หนึ่ง
ด้านข้างไม่เห็นร่องรอยของจวินชู่อิงแล้ว บานหน้าต่างตรงข้ามประตูกลับ
เปิดเล็กน้อย ทั้งยังขยับไหวอยู่

จู่อวินเผยเห็นห้องว่างเปล่าก็มีนงง พุ่งไปทางหน้าต่างแล้วตามไป
เช่นกัน

“ฟังถึง ที่เจ้าคิดทั้งหมด ล้วนไม่ถูกต้อง” จู๋เฟยหยางกตเสียงเอ่ย “นี่ไม่ใช่
ปัญหาของการชอบบุรุษหรือชอบสตรี...”

ฟังถึงเอ่ยอย่างเด็ดขาด “พี่ใหญ่จู๋ ท่านไม่ต้องกล่าวอ้อมค้อม ท่าน
รังเกียจข้าเพียงเพราะแต่งกายเป็นบุรุษ หรือว่าเพราะยังมีกายเป็นสตรี
แต่ไม่เป็นไร ข้าสามารถ...”

“อย่า!” จู๋เฟยหยางตัดบททันที ฟังถึงหยุดมองเขาด้วยใบหน้า
ตึงอึดใจ

“อย่าพูดคำเหลวไหลเหล่านั้นของเจ้าอีกเลย” จู๋เฟยหยางเอ่ยอย่าง
จุนใจ ยิ่งเอ่ยไม่จบ กลับรู้สึกเพียงสายลมระลอกหนึ่งพัดพากลืนคืนเคย
เข้ามา ก่อนจะมีเงาดำแผ่ปกคลุมตามมาด้วย

“เฟยหยาง เมื่อครู่มีคนนำส่งสียปรากฏตัวอยู่ในห้องโถง กำลัง
ภายในที่หาใช้พนักกลมปรารถนสูงเกินไป เจ้ากับข้าจึงล้วนไม่รู้สึกรู้สึ” จวินชู่อิง
มาถึงข้างกายจู๋เฟยหยาง โนมั่วตัวลงเอ่ยเสียงค่อย “เขาเพิ่งออกจากที่นี่
ข้ากลัวจะแหวกหน้ำให้รู้ตื่น เจ้าว่าตามหรือไม่ตาม” เอ่ยพลาถมองเจ้าสำนัก
เงินส่วยที่จ้องมองมาเช่นกัน “อย่างไรเสียเจ้าก็มาพบคนที่นัดหมายไว้ตาม
คำพูดแล้ว หากคนผู้นี้รักษาคำพูด ย่อมมีกลอุบายต่อ”

“ย่อมต้องตามอยู่แล้ว!” จู๋เฟยหยางเดิมไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็ไหล
ตามคำกล่าวของจวินชู่อิง เบิกตาโตร้องเอ่ย “ข้าต้องจับคนเลวร้ายรังเกียจ
คนนั้นมาให้ได้!” เอ่ยพลาถใช้วิชาตัวเบาหนีออกไปด้านนอก

จู๋เฟยหยางลุกขึ้นสบตากับจวินชู่อิงครู่หนึ่ง แล้วหันตัวกลับมาเอ่ยกับ

เจ้าสำนักเงินสุ่ย “ข้ายังมีธุระสำคัญ ขอลากันตรงนี้” เอ๋ยพลางทะยานออกไปด้านนอกพร้อมจวินซูอิง หนึ่งนำหน้าหนึ่งตามหลัง

คนในห้องโถงเคยชินกับคนในยุทธภพที่ไป ๆ มา ๆ อยู่แล้ว ทั้งสามคนจึงไม่ได้ตั้งตาคูความสนใจมากนัก กลับเป็นคนหนุ่มผู้นั้นที่เหลือเพียงผู้เดียว เขาเรียบไปครู่ใหญ่ก่อนแผดเสียงอย่างดุร้ายว่า “เลี้ยวเออร์ นำสู่รามมา!” ทำให้หลายคนตกใจ

ฉู่เฟยหยางและจวินซูอิงออกจากห้องจวินซูวกัไม่เห็นร่องรอยฉู่อวินเฟยแล้ว ลมปราณของคนน่าสงสียก็ไม่รับรู้แล้วเช่นกัน

ฉู่เฟยหยางมองสำรวจรอบบริเวณ พบเครื่องหมายหยาบ ๆ บนผนังรอยหนึ่งก็ยิ้มเอ่ย “เด็กคนนี้ก็ไม่ได้โง่ถึงเพียงนั้น ยังรู้จักทั้งเครื่องหมายไว้ให้เราเราด้วย ไปกันเถิด” ฉู่เฟยหยางจูงจวินซูอิง ขณะกำลังจะใช้วิชาตัวเบาก็กลับถูกจวินซูอิงดึงไว้เบา ๆ

“เดี๋ยวก่อน”

“อะไร!” ฉู่เฟยหยางตกใจเล็กน้อย ก่อนจะครุ่นคิดอีกครั้ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มร้าย โนม้เข้าใกล้จวินซูอิงเอ๋ยเบา ๆ “หรือว่า...เดิมทีแล้วไม่มีบุคคลน่าสงสีย เพียงแต่ข้าพุดคุยกับเจ้าสำนักเงินสุ่ย เจ้าก็อารมณ์ไม่ดีใช่หรือไม่!”

จวินซูอิงเหลือบมองฉู่เฟยหยาง ส่งเสียงหิขึ้นหนึ่งครั้ง แล้วเอ่ย “คนน่าสงสียยอมมี เหตุใดข้าต้องโกหกด้วยเรื่องเช่นนี้ด้วย”

“อ้อ!” ทางเสียงที่ยกสูงของฉู่เฟยหยางไม่จริงจังนัก คิ้วที่อ่อนโยนในยามปกติโค้งเป็นรูปทรงแสดงความพอใจ เขาหัวเราะเบา ๆ แล้วเอ่ยสื่อความหมายลึกซึ้ง “เช่นนั้น...ซูอิง ในเมื่อยากที่จะมีเบาะแสแล้ว ไยเจ้าจึงไม่ให้ข้าไล่ตาม แต่กลับปล่อยไปเล่า นี่ไม่ใช่นิสัยของเจ้าเลยนะ”

จวินซูอิงเบี่ยงกายหลบจากใบหน้าที่เขาใกล้ของฉู่เฟยหยาง แล้วเดินตามเครื่องหมายที่ฉู่อวินเฟยทิ้งไว้

“เจ้าไม่รู้สิหรือ ว่าทุกอย่างบังเอิญเกินไป” จวินซูอิงย่นคิ้วเอ่ย

“อย่างไรหรือ” ฉู่เฟยหยางยิ้มพลางพยักหน้า

“เริ่มแรกก็มีคนผ่านทางแปลกประหลาด จงใจช่วยยื้อให้ข้าลงมือ ดูเหมือนทำกระบี่ตกไว้โดยไม่ตั้งใจ ทำให้กระบี่มาอยู่ในมือข้า แล้ว จู่อวินเพยได้รับข่าวจึงมาตามหาพวกเราเพื่อเรียกขอกระบี่คืน จากนั้น เขาก็รับนำกระบี่กลับเทียบซาน ในเมื่อยามที่เขาเอาไปไม่ได้ตรวจสอบ ในระหว่างทางที่รีบเร่ง เขาถูกคิดได้อย่างไรว่าต้องตรวจสอบช่องว่างตรง ฝักกระบี่ ทำให้พบเข้ากับกระดานที่ต้องการนัดหมายกับเจ้า แล้วตอนนี้ จากความล้าลึกของกำลังภายในของคนที่น่าสงสัยคนนั้น เห็นชัดว่าสามารถ ปกปิดตัวตนได้เป็นอย่างดี กลับเผยแพร่เรื่องราวของตนเอง จู่อวินเพยไม่รอ พวกเราปรึกษากันก็รีบเร่งออกไป ทั้งยังทิ้งเครื่องหมายไว้ นี่ราวกับ... เส้นที่ถูกคนวางไว้อย่างดี ต้องการดึงเข้าสู่สถานที่บางแห่ง” จวินซูอิงเอ๋ย ที่ละอย่าง เจียบไปครู่หนึ่งก็เอ๋ยอีกครั้ง “โดยรวมแล้วข้ารู้สึกว่าคุณอวินเพย ผู้นี้กับคนน่าสงสัยผู้นั้นเหมือนกัน...”

“ไม่อาจเชื่อได้!” จู๋เพยหยางเอ๋ยถามต่อ

จวินซูอิงพยักหน้าด้วยสีหน้าหนักแน่น จู๋เพยหยางกลับหัวเราะดัง พลงโอบไหล่จวินซูอิงแล้วตบเบาๆ เขาถอนหายใจยาว เอ่ยอย่างปลื้มใจ “คุณชายจวินของข้าเอ๋ย ท่านยอมเป็นห่วงความปลอดภัยของข้าจู๋เพยหยาง ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน หากเจ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป ทุกชาติภพของข้าจากนี้ล้วนต้อง พัวพันอยู่กับเจ้า ยากจะหลุดพ้นแล้ว”

สีหน้าจริงจังระแวดระวังของจวินซูอิงผ่อนคลายลงเล็กน้อย กระตุก มุมปากเอ๋ย “ทุกชาติภพของเจ้าราคาค่อนข้างถูกเกินไปสักหน่อยนะ”

“ต่อให้ขาดทุนให้เจ้าทั้งหมดก็ยินยอม เจ้าเล่า เจ้ายินยอมหรือไม่!” จู๋เพยหยางยิ้มจนทำให้คนหลงใจ

“...” จวินซูอิงหม่นกาย กระแอมเบาๆ หนึ่งครั้ง “พูดเรื่องตรงหน้าเถอะ จู่อวินเพยผู้นั้น...”

“ข้าไม่ระแวงเขา” แม้ไม่มีสักประโยคที่เอ๋ยถามออกมา แต่จอมยุทธ์จู๋ ที่เข้าใจจวินซูอิงมานานแล้วหาได้สนใจ ทำให้ความปรารถนาอยากเปลี่ยน เรื่องของเขาสมดังใจเสียเลย “ท่าทางไม่คิดมากและเอาจริงเอางังของเขา ไม่คล้ายกับแสร้งทำ ยิ่งกว่านั้น ในเมื่อข้าคบสหายผู้นี้แล้ว ย่อมไม่สงสัย

ในตัวเขา หากทำยที่สุดพิสูจน์ว่าข้าผิด...” จูเพียหยางยิ้ม “เช่นนั้นก็ทำได้เพียงยอมรับว่าตนโง่เขลาแล้ว”

จวินชวี่งได้ยินก็ยิ้มเย้ยเยาะ “ข้ากลับลืมไปแล้วว่าจอมยุทธ์ของคุณธรรมสูงส่งจิตใจกว้างขวางอย่างแท้จริง กลับเป็นตัวข้าเองที่ชั่วร้ายเกินเหตุ เป็นคนเลวที่กระทำการแทนโดยคนอื่นไม่ยินยอมแล้ว”

“เจ้าเป็นคนเลวเพื่อข้า ข้าก็จะเป็นคนเลวเพื่อเจ้าเช่นกัน คนเลวสองคน เหมาะสมกันพอดีเลยมิใช่หรือ” จูเพียหยางเอ่ยด้วยรอยยิ้มพลางโอบจวินชวี่งไว้

“เจ้ายอมเป็นคนเลวเพื่อข้า แล้วรู้หรือไม่ที่ข้ารักและทะนุถนอมที่สุดก็คือคนเลวเช่นเจ้า” จูเพียหยางมองไปหน้าไม่สบอารมณ์ของจวินชวี่งแล้วนึกในใจ

จูเพียหยางยื่นมือไปสัมผัสเครื่องหมายที่จวินชวี่งเพยทั้งไว้อีกครั้ง “ส่วนเรื่องทั้งหมดนี้เป็นใครวางแผนไว้ แทนที่จะคาดเดาอยู่ที่นี่ให้เสียเปล่า ไม่รู้ไล่ตามไปสืบให้ชัดเจน”

ในเมื่อจูเพียหยางกล่าวเช่นนั้น จวินชวี่งก็ไม่คัดค้านอีก ทั้งสองใช้วิชาตัวเบาวิ่งติดตามเครื่องหมายไปด้วยกันตลอดทาง ค่อยๆออกจากเมืองมุ่งสู่ด้านบนขุนเขา

เดินทางอยู่บนเขาไม่นานก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอยู่ไม่ไกล จูเพียหยางและจวินชวี่งสบตากันครู่หนึ่ง บินตามเสียงไปพร้อมกัน

คาดไม่ถึงว่าเบื้องหน้าจะเป็นหน้าผาสูงชัน จูเพียหยางยืนห่างจากริมหน้าผา ตะโกนไล่เบื้องหน้า “พี่ชายท่านนี้ ในมือท่านเป็นกระบี่ของสำนักข้าจริง ๆ ด้วย หวังว่าท่านจะส่งมอบของคืน ข้าน้อยจะตอบแทนแทนสำนักแน่นอน”

“อู๋! เจ้าหลอกเด็กสามขวบนะสิ! ข้าจะบอกเจ้าให้ หากเจ้าเข้ามาอีกก้าว ข้าจะโยนสิ่งนี้ลง!” เสียงแหบแห้งขุ่นครีอดังขึ้นมา ไม่ได้แฝงกำลังภายในแต่อย่างใด

จูเพียหยางและจวินชวี่งสบตากันครู่หนึ่ง แล้วข่มขู่ต่อ

ได้ยินเพียงฉู่ວິນเพยรีบร้อนตะโกนขึ้นอีกครั้ง “อย่า ท่านอย่า เด็ดขาดนะ! ที่ข้ากล่าวคือความจริง ข้ารู้ว่าท่านไม่ใช่ขโมย เพียงแค่ท่าน ส่งคืนให้ข้า ข้ารับรองว่าจะไม่ซักถาม!”

“เจ้ารับรองรี! เจ้าเป็นใครกัน! คำรับรองของเจ้าเชื่อได้หรือ” เสียงนั้น หัวเราะเยาะ “ข้าจะบอกให้ นอกจากฉู่เพยหยางแห่งสำนักกระบี่ซึ่งเฟิงผู้นั้น ฉู่เพยหยางที่ตามอดแล้วยังกล้าไปตามนัดคนเดียว ถ้าเขาเป็นผู้กล่าว ข้ายัง อาจจะเชื่อสักหน่อย”

“ข้ามากับเขา! อีกประเดี๋ยวเขาก็มาแล้ว!” ฉู่ວິນเพยรีบเอ่ย
ฉู่เพยหยางได้ยินถึงตรงนี้ก็เลยลุกออกไป แต่กลับถูกจวินชู่อิงดึงไว้ และส่งสัญญาณให้เขารอต่ออีกสักพัก

ฉู่เพยหยางก้มหน้ามองจวินชู่อิงปราดหนึ่ง ย่อตัวลงไปตามแรง ของเขา คว้ามือจวินชู่อิงที่ดึงแขนเขาขึ้นจ่อปากแล้วกัดเบาๆ เขายิ้มจน เห็นฟันที่ดูขาวเกินไปภายในความมืด

จวินชู่อิงรอเขาก็ดี เสรีก็ดึงมือกลับอย่างเงิบๆ เช็ดน้ำลายที่ ฉู่เพยหยางทำเลอะกับเสื้อ ยังคงมองไปข้างหน้าตาไม่กะพริบ

บนหน้าผาไม้ไกล ฉู่ວິນเพยยังคงพยายามทำให้คนที่อยู่ริมผา เห็นใจ พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลให้เข้าใจด้วย

“...พี่ชายท่านนี้ อย่าหุนหันพลันแล่น ทะ...ท่านยื่นให้มันคงสักหน่อย ตรงนั้นอันตรายเกินไปแล้ว” ฉู่ວິນเพยรีบเอ่ย

“เสแสร้ง!” น้ำเสียงขุ่นนั้นหัวเราะเย้ยหนึ่งครั้ง “เสแสร้งยิ่งนัก! เจ้าหนู เห็นชัดเลยว่าเจ้าทำเพื่อกระบี่เล่มนี้”

“มะ...ไม่ใช่” คำพูดตะกุกตะกักของฉู่ວິນเพยเปิดโปงความคิด ของเขา

คนผู้นั้นส่งเสียงที่เย็นชาอีกครั้ง เอ่ยทิ่มแทงต่อ “เด็กอย่างเจ้า โทหกก็ล้วนไม่หมดจด ข้าจะบอกให้ สิ่งนี้ ข้าไม่ได้ขโมยมา ไม่ได้หยิบมา มีคนมอบให้ข้า! แผนที่ชอบสมบัติที่อยู่ในกระบี่นี้ ย่อมต้องเป็นของข้า!”

“กระบี่นี้อยู่ในสำนักข้าหลายปีขนาดนั้น ไม่มีแผนที่สมบัติอะไร จริงๆนะ” ฉู่ວິນเพยเอ่ยอย่างสนใจด้วยความหนักแน่น

“ยังคิดโกหกซ้ำอีก! ข้าจะบอกให้ ในเมื่อเจ้าบอกแล้วว่ากระบี่นี้เป็นของเจ้า ของพังๆ นี่ข้าให้เจ้าก็ได้ แต่แผนที่ซ่อนสมบัติด้านในต้องเป็นของข้า!”

“ได้ๆ แผนที่จะไหนข้าให้ท่าน ส่วนท่านคืนกระบี่ให้ข้า” จู่อวินเพยเอ่ยอย่างรีบร้อน

“ข้าไม่เชื่อเจ้า! เจ้าบอกว่ารู้จักจู๋เพยหยาง ก็ให้เขาออกมาพูด!”

ทั้งสองคนดำเนินบทสนทนาที่ไม่มีทางจบสิ้น จู๋เพยหยางมองดูต่อไปไม่ได้แล้ว เขาจี้มโหล่จวินชวี่ ส่งสัญญาณให้ปรากฏกาย

“ทำอะไรหรือ” จวินชวี่งัดหน้ามาเอ่ยถามไร้เสียง ใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย

จู๋เพยหยางไม่อธิบาย เพียงยิ้มให้และยังคงบอกใบ้ให้เขาออกไป จวินชวี่งัดแมงคังไม่เข้าใจ แต่ก็พยักหน้าแล้วปรากฏตัว

“โอ้ ลูกเต๋าเหล่าใครมาอีกแล้วนั่น!” เสียงนั้นตะโกนขึ้นอีกครั้ง

เสียงยังไม่ทันสิ้น ได้ยินเพียงเสียงแหวกอากาศดังเพียวหนึ่งหน ก่อนเสียงกริรร้องจะตามมา

“จะ...เจ้ากล้าทำร้ายข้า! เจ้า...”

“เจ้าทำอะไร! กระบี่ยังอยู่ในมือเขา เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร!” จู่อวินเพยเอ่ยด้วยความโกรธแค้น

จวินชวี่งัดกลับไม่สนใจเขา เพียงเอ่ยอย่างเย็นชา “ข้าไม่เพียงกล้าทำร้ายเจ้า ยังกล้าสังหารเจ้าด้วย กระบี่ในมือเจ้าเป็นของสำคัญของเด็กคนนี้ ไม่มีค่าอะไรต่อข้า หากเจ้าอยากตายก็ควรติดใจให้เต็มที่”

จู๋เพยหยางเงยหน้ามองแผ่นหลังสูงโปร่งของจวินชวี่ที่ยืนเอามือโพลงอยู่ภายใต้แสงจันทร์ ยิ้มพลงสายหน้า แล้วย่อตัวเข้าไปในพุ่มไม้

“เจ้า! ได้! ข้าจะโยนกระบี่ลงไปแล้วนี่!” เสียงนั้นตะโกนดังลั่น

“อย่านะ! พี่ชายท่านนี้ ท่านอย่าได้ฟังคนผู้นี้กล่าวไรสาระเลย ท่านลืมความต้องการเมื่อครูของท่านแล้วหรือ ทะ...ท่านรอมงมยุร์จู๋อีกสักหน่อยเถิด” จู่อวินเพยร้อง อยากเดินเข้าไปข้างหน้าแต่ก็ไม่กล้า จึงเอ่ยกับจวินชวี่ “พี่ใหญ่จู๋เล่า สำนักเทียนซานของข้าไม่เคยบาดหมาง

กับเจ้ามาก่อน เจ้าจงใจมาเพิ่มความวุ่นวายอะไรอีก!”

จวินชวี่ยังคงไม่สนใจเช่นเดิม กลับเอ่ยกับคนตรงหน้าต่อ “กล้าทิ้งเจ้าก็ทิ้งเถิด ไม่รู้วาระระหว่างกระบี่กับเจ้า อะไรจะตกลงไปก่อน”

“เจ้า!” คนผู้นั้นโมโหพลงยาเท้าไปมาซ้ายขวา เศษหินที่เหยียบร่วนเล็กน้อยกลิ้งตกหน้าผา กระบี่ในมือเขาก็นำหวาดหวั่นว่าจะตกลงไปเช่นกัน

จู้วีนเพยเบิกตาโพลงพลงคิดจะพุ่งไปข้างหน้า จวินชวี่ซึ่งที่อยู่ด้านข้างกลับเร็วกว่าเขาหนึ่งก้าว เหนี่ยวคูดุจภูตผี พริบตาก็ถึงริมหน้าผาแล้ว อย่างไรก็ตาม ทั้งสองต่างยังไม่ถึงตัวคนผู้นั้น เห็นเพียงเงาคนผู้นั้นวิ่งมาทางหน้าผาด้านหลังคนผู้นั้นอย่างฉับพลัน เพียงพริบตาเดียว ลมผ่านระลอกเดียว จู้เพยหยางก็จับคนผู้นั้นมายืนอยู่เบื้องหน้าจวินชวี่และจู้วีนเพยได้แล้ว

“พี่ใหญ่จู้!” จู้วีนเพยตกตะลึง หลังจากนั้นก็ก้าวไปข้างหน้า เอ่ยเรียกอย่างตื่นเต้น

จู้เพยหยางหัวเราะเล็กน้อย มือขวาจับกุมคนที่เสื้อผ้ารุ่งริ่งใบหน้ามอมแมมผู้นั้น มือซ้ายส่งกระบี่เสี้ยวซิงให้จู้วีนเพย

จู้วีนเพยรับไว้ รีบร้อนตรวจสอบหนึ่งรอบ หลังจากยืนยันแล้วว่า เป็นของจริงก็ถอนหายใจยาว กล่าวขอบคุณจู้เพยหยางอย่างซาบซึ้งใจ

“ไม่ต้องเคร่งครัดเช่นนั้นหรอก ข้ากลับยังมีคำถามเล็กน้อยอยากซักถาม ‘พี่ชาย’ ท่านนี้” จู้เพยหยางสักตจุดคนผู้นั้น แล้วยิ้มจนตาหยี เดินอ้อมมาข้างหน้า

“จะ...เจ้าเป็นใครอีก!” คนผู้นั้นเบิกตาเอ่ยอย่างหวาดกลัว

“เมื่อครู่นี้ใช้ท่านร้องเรียกอยากพบข้ามาโดยตลอดหรือหรือ” จู้เพยหยางยิ้มเอ่ย

“จู้เพยหยาง! จู้เพยหยางแห่งสำนักกระบี่ซิงเฟิงรี!” ดวงตาของคนผู้นั้นโตกว่าเดิม

จู้เพยหยางยิ้มพลงพยับหน้า ด้านในกลับทอดถอนใจ เหตุใดคำพูดนี้จึงคุ้นหูยิ่งนัก คนมีชื่อเสียงโด่งดังเกินไปก็ไม่ดีดังคาด

“เฮ้อ อุทกภัยเข้าปะทะวังมังกร...” คนผู้นั้นเอ่ย กลับถูกฉู่เฟยหยางขัด “อย่าได้อ้างความสัมพันธ์เครือญาติกับข้าส่งเดช ข้าถามท่านไม่กี่ประโยค เพียงตอบเข้ามาตามจริง”

“ได้ ได้ เชิญถาม เชิญถาม!” คนผู้นั้นยิ้มเอื่อยอย่างเป็นรอง ใบหน้ามอมแมมมีเพียงฟันและดวงตาที่เห็นชัดเจน “ข้ายอมบอกทุกอย่างที่รู้ ไม่มีปกปิด! คิดถึงปีนั้น...”

“ท่านเป็นใครหรือ” ฉู่เฟยหยางเอ่ยถาม

“เจียงซาน” คนผู้นั้นตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ทำอาชีพอะไร” ฉู่เฟยหยางเอ่ยถามต่อ

“เป็นศิษย์พรกระยาจก!” คนที่ชื่อเจียงซานตอบด้วยความภูมิใจ

“อ้อ ขอทาน” ฉู่เฟยหยางพยักหน้าแสดงออกชัดเจน

“จอมยุทธ์ผู้เข้าใจผิดแล้ว ศิษย์พรกระยาจกและขอทานทั่วไปเหมือนกันเสียที่ไหน...” เจียงซานเอ่ยแย้งสั้นໂລດด้วยความไม่พอใจ

“ขอทานที่ไม่ธรรมดา...ก็ยังคงเป็นขอทานไม่ใช่รึ” ฉู่เฟยหยางเอ่ยหลังจากที่ยืนคิดอย่างเชื่อฟังอยู่ข้างหลังฉู่เฟยหยางพร้อมกับจวินชู่อิงมาตลอด

“เจ้าเด็กหน้าเหิน! มีส่วนให้เจ้าแทรกปากด้วยรึ!” เจียงซานถลึงตามองฉู่เฟยหยาง ทำทางดูดันหมายจะโผล่เข้าไปเสี๑ เสียดยที่การสกดจุดทำให้ไม่อาจขยับตัวได้แม้แต่ำน้อย

“ท่านได้กระป๋นนี้มาจากไหน” ฉู่เฟยหยางเอาแต่เอ่ยถามต่อ ตอนเขาจับคนผู้นี้ได้เมื่อครู่ ไม่รู้สึ๑ถึงกำลังภายในของเขา แม้ผู้มื๑กำลังภายในแข็งแกร่งจะสามารถปิดกั้นลมปราณของตนไม่ให้ผู้อื่นรู้สึ๑ได้ แต่การทำให้เส้นปราณทั้งร่างกายว่างเปล่าไม่มีปราณแท้ໂລดเว๑ยนเลย ฉู่เฟยหยางพนजरอยู่ในยุทธภพมาหลายปีขนาดนี้ ก็ยังไม่เคยพบวิชาเช่นนี้มาก่อน

“คนลึกลับที่มีวรยุทธ์ร้ายกา๑ให้ข้ามา!” เจียงซานเอ่ยตอบ

² ใช้เปรียบกับตนเอง หมายถึง เข้าใจผิดเพราะความไม่รู้ มีประโยคต่อหลังคือ ครอบครว๑เดียวกันไม่รู้จ๑กกัน

“ส่วนนี้ข้าเห็นแล้ว ข้าตามคนผู้นั้นมาถึงบนเขา เขาทะลุผ่านป่า ด้านนั้น ข้าชักกว่าเขาเพียงก้าวเดียว เขาจึงหลุดมือหนีเข้าไปในป่า พอมาถึง ที่นี้ก็เห็นเพียงคนผู้นี้แล้ว” จู่อวินเพยยืนยัน

“แล้วแผนที่ซ่อนสมบัติที่ท่านพูดถึงหมายถึงอะไร”

“เป็นคำพูดของคนผู้นั้นเช่นกัน”

“โกหก” จวินชู่อิงที่เจียบมาตลอดเอ่ยเสียงเย็นชา “หากมีแผนที่ซ่อนสมบัติอะไรนั้นจริง เหตุใดคนผู้นั้นจึงไม่กอบโกยไว้เอง แต่กลับยกให้ ขอทานสกปรกอย่างเจ้า”

เมื่อครูเจียงซานเพิ่งถูกจวินชู่อิงพูดจี้ใจดำ ทั้งยังถูกข่มขู่ จึงค่อนข้าง กลัวจวินชู่อิง แต่ก็เอ่ยตอบอย่างซื่อสัตย์ “เมื่อก่อนข้าเคยช่วยชีวิตคน ผู้นั้นไว้ เขากล่าวว่าข้าสามารถขอได้หนึ่งสิ่งเป็นการตอบแทน ข้าขอว่า ต้องการเงินทองสมบัติมากมาย เขาก็นำสิ่งนี้ให้ข้า วันนี้พวกเรานัดพบกันที่นี้ คิดไม่ถึงว่าเจ้าเด็กนี้จะโผล่มาบอกว่ากระบี่เป็นของเขา”

“กระบี่เป็นของข้า! อีกอย่างตอนข้าอยู่ในสำนักไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า ในกระบี่มีเคล็ดลับหรือแผนที่ซ่อนสมบัติอะไร มันเป็นเพียงกระบี่ที่กล่่มหนึ่ง หากด้านในมีอะไรอยู่จริง ในเมื่อท่านอาจารย์ให้ข้าตามหากลับไปแล้ว ย่อม ต้องบอกให้ข้ารู้!” จู่อวินเพยแย้ง

จู๋เพยหยางยกมือขึ้นปรามเขา คิดแล้วก็เอ่ยถามเจียงซานอีกหน “ท่านเคยเห็นหน้าคนผู้นั้นแล้วกระมัง”

“ไม่เคย” เจียงซานส่ายหน้าราวกับกลองปองแป้ง³ “ใบหน้าเขา มีหนวดเคราดกครึ้มอยู่แล้ว เมื่อครูยังคลุมหน้าไว้อีก จึงมองไม่เห็น อะไรเลย”

จู๋เพยหยางและจวินชู่อิงสบตากัน ต่างรู้สึกสงสัยยิ่งนัก ด้าน จู่อวินเพยก็เก็บกระบี่ของเขาย่างระมัดระวัง

เจียงซานมองซ้ายมองขวา กลืนน้ำลายก่อนเอ่ยเสียงค่อย “เช่นนั้น...

³ ของเล่นชนิดหนึ่ง เมื่อสะบัดกลองซ้ายขวาเร็ว ลูกตุ้มที่ร้อยเชือกไว้ข้างกลองจะเหวี่ยง ตีกลองไปมาจนเกิดเสียง

จอมยุทธ์ฉู๋ ท่านถามจบแล้วสินะ ปล่อยข้าได้แล้วกระมัง”

ฉู๋เฟยหยางมองเขาปราดหนึ่ง เอ่ยถามอีกครั้ง “แผนที่ซ่อนสมบัติ อยู่ไหนรี”

เจียงซานมองฉู๋เฟยหยางครู่ใหญ่ กลับหัวเราะขึ้น “จอมยุทธ์ฉู๋ นี่คือผู้อื่นให้ข้าเพื่อตอบแทนบุญคุณโดยเฉพาะ เด็กผู้นี้ก็ยืนยันว่าพวกเขา ไม่มีแผนที่ซ่อนสมบัติอะไร อ้างอิงตามความยุติธรรมของยุทธภพ แผนที่ซ่อนสมบัตินี้...อย่างไรมันก็ควรเป็นของข้านะ”

ฉู๋เฟยหยางมองฉู๋อวินเพยเวบหนึ่ง พยักหน้าให้เจียงซาน แล้วเอ่ย “ในเมื่อไม่ใช่ของสำนักเทียนซานแล้ว ย่อมเป็นของท่าน”

“จอมยุทธ์ฉู๋กล่าวแล้ว ท่านเชื่อได้แล้วกระมัง” ฉู๋อวินเพยเอ่ยตาม

“เชื่อ เชื่อ” เจียงซานหรีต้ายิ้ม

ฉู๋เฟยหยางคลายจุดให้เจียงซาน เขาไซเซहनหนึ่งจึงยืนได้มั่นคง นวดมือเท้าที่เกิดเหน็บชา ก้าวไปด้านหน้ามองพวกเขาสามคนแล้วยิ้ม

“เออ จอมยุทธ์ฉู๋ ข้ายังมีความปรารถนาอีกข้อ”

“เจ้าได้คืบแล้วยาเอาศอก สังหารเจ้าแล้วพวกเรา ก็หาสมบัติเจอได้เช่นกัน” จวินชู่เอ่ยขู่

“โอ้เอ๋ย คุณชายจอมยุทธ์ท่านนี้ รูปลักษณ์ก็น่าดูเพียงนี้ อย่าเอาแต่สังหารๆสิ” เจียงซานเอ่ยอย่างขบขัน ไม่กลัวแม้แต่น้อย

“ความปรารถนาอะไรหรือ ท่านพูดมาเถิด” ฉู๋เฟยหยางเอ่ย

“แผนที่ซ่อนสมบัตินี้ สถานที่ด้านในทางไกลยิ่งนัก บนเส้นทางยังอาจมีอันตรายบางอย่างอีก จอมยุทธ์ฉู๋ ท่านดูข้า ข้าคนเดียวไม่อาจเอามาได้ ทำให้สมบัติจำนวนมากขนาดนั้นสูญสิ้นเสียเปล่า” เจียงซานเอ่ยด้วยใบหน้าสลด

“ท่านต้องการให้ข้าค้นหาสมบัติหรือ” ฉู๋เฟยหยางเอ่ยถาม

“เป็นการช่วยเหลือที่ไหน ข้าจะบอกว่า จอมยุทธ์ฉู๋ พวกเราร่วมมือกัน ท่านช่วยข้าหาสมบัติ แล้วเราแบ่งเงินกันเป็นอย่างไร” เจียงซานโน้มตัวเข้าใกล้ เอ่ยพร้อมยิ้มประจบประแจง

“พี่ใหญ่ฉู๋ คนผู้นี้พูดปด อย่าเชื่อเขา” ฉู๋อวินเพยเอ่ยจริงจัง “สำนัก

เทียนซานของข้า เดิมทีไม่มีแผนที่ซ่อนสมบัติอันใด จะให้หาสมบัติอะไรหรือ พวกเราอย่าได้หลงกล”

ฉูเฟยหยางใช้สายตาลอบฉูววินเพย เลิกคิ้วยิ้มให้เจียงซานแล้วเอ่ย “ตกลง เอาแผนที่ออกมาเถิด”

เจียงซานเสียดริมฝีปากที่แห้งแตกก่อนยิ้มออกมา “ในเมื่อจอมยุทธ์ฉูกล่าวเช่นนั้นแล้ว ข้ายอมเชื่อ” เอ่ยพลางค่อยๆ ถอยไปด้านหลัง

จวินซูอิงก้าวไปด้านหน้าหนึ่งก้าว มองเขาอย่างระแวงระวัง

เจียงซานถอยหลังชี้หัวลิกหมิ่นจิ้งใต้เท้า ขยิบตาให้จวินซูอิง “คนงาม เจ้ากังวลว่าข้าคิดลั่นอยากจะกระโดดลงไปหรือ! เจ้าจิตใจจริงใจจริงๆ ดีจริงๆ” เอ่ยพลางหัวเราะคิกคักสองครา

จวินซูอิงสีหน้าทะมึน เอ่ยอย่างไม่พอใจ “เรื่องไร้สาระพูดให้น้อยหน่อย รีบส่งของมา”

“อย่าโกรธเลย อย่าโกรธเลย ข้าให้ ข้าให้” เจียงซานถอยไปถึงริมผาแล้วหมอบตัวลง เขย่งมือความหาอยู่ใต้หน้าผาครู่หนึ่ง ก็ล้วงม้วนกระดาษที่ค่อนข้างเหลืองม้วนหนึ่งออกมา

“เจ้าซ่อนของไว้ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” ฉูววินเพยเบิกตาโพลง

“เจ้าเด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนม อาจารย์ไร้ค่าของเจ้าไม่ได้สอนเจ้าหรือ บางครั้งวรยุทธ์ก็ใช้ได้ไม่ดีเท่าสมอง” เจียงซานเอ่ยเยาะเย้ย

“จะ...เจ้าถึงกับกล้าสบประมาทอาจารย์ข้า!” ฉูววินเพยโมโหจนอยากจะชักกระบี่ออกมา แต่กลับถูกฉูเฟยหยางยั้งไว้

“ในเมื่อพวกเราร่วมมือกันแล้ว ก็อย่าได้เถียงเรื่องไม่สำคัญอีกเลย” ฉูเฟยหยางเอ่ยกับทั้งสองคน ก่อนจะถามฉูววินเพยอีกหน “เจ้าจะกลับเทียนซาน หรือกลับไปพร้อมกับพวกเรา”

ฉูววินเพยขมวดคิ้วอย่างลำบากใจ เขาคิดครุ่นหนึ่งจึงเอ่ย “ข้าจะกลับไปกับพวกท่าน แม้ข้าจะไม่เคยรู้มาก่อนว่าเทียนซานของพวกเราจะมีแผนที่ซ่อนสมบัติอะไร แต่ไว้ในเมื่อขอทานผู้นี้เอ่ยไม่หยุดว่าเป็นของที่อยู่ภายในกระบี่ ข้าต้องสืบให้แน่ชัด”

เจียงซานได้ยินแล้วก็หัวเราะเยาะอีกครั้ง “นี่ ตอนไม่เห็นของก็กัด

ไม่ปล่อยว่าไม่มีเรื่องเช่นนี้ โยพอเห็นแผนที่ซ่อนสมบัติแล้วก็เริ่มสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับเทียนซานของเจ้าเล่า ข้าขอบอกเจ้า ตอนนี้ของเป็นของข้า ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับสำนักเทียนซานของเจ้าแล้ว ไม่ว่าจะพบของล้ำค่าอะไร แม้แต่ชนใกล้กันพวกเจ้าก็อย่าคิดจะเอา”

จู่วีนเพยเอ่ยอย่างโมโห “เจ้าคนเลวไร้ค่า คิดว่าคนอื่นโง่มากเช่นเจ้ารี”

“เจ้าโง่โง่มากนั่นรี! เจ้าโง่โง่ก็อย่าตามมา!” เจียงซานถลึงตาโต ไม่ยอมแพ้แม้แต่หน้า

“ข้ายอมต้อไป! แต่ข้าไม่ได้ไปเพราะของล้ำค่าอะไรนั้น...” จู่วีนเพยเอ่ยแหย่ด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“พูดไปพูดมาก็ยังอยากไปด้วยอยู่ดี ไซ้สินะ แผนที่เก่าแก่ขนาดนี้ไม่รู้ว่ามีของล้ำค่าหายากอะไร” เจียงซานสอดแผนที่เข้าไปในอก เอ่ยกับจู่วีนเพยด้วยใบหน้าเหยียดหยาม

“เจ้า! ข้าบอกแล้วว่าไม่ใช่เพื่อของล้ำค่า!” จู่วีนเพยเหือดตาล “ไม่ว่าอย่างไร เรื่องนี้ล้วนเกี่ยวข้องกับสำนักเทียนซานของข้า ในฐานะศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักเทียนซาน ยอมต้อไปสืบให้แน่ชัด”

“กล่าวได้รู้หนุ่ยกว่าบทเพลงเสียอีกนะ” เจียงซานแคะหูดูแคลน “อยากไปก็ไป ข้าขวางเจ้าไม่ได้ แต่ของของข้าไม่ให้เจ้าหรอกนะ”

“ใครเขาอยากได้กัน!”

“เจ้าไง”

“จะ...เจ้า ช่างไร้ยางอายยิ่งนัก!”

“เกรงใจแล้ว เจ้าก็ได้ดูต้อยไปกว่ากันเลย”

จู่วีนเพยไหนเลยจะเคยพบเจอคนที่ไร้เหตุผลเช่นนี้ เวลานี้ก็ไม่สะดวกจะต่อสู้อย่างไร จึงทำได้เพียงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับตนเอง

จู่เพยหยางสายหน้อยอย่างระอาใจ จูจวินชู่จึงเดินลงเขาไปด้วยกัน

ทั้งสองคนกลับถึงจวนเล็ก ๆ ที่ซ่อมแซมใหม่ทั้งหมดก็เข้าห้องนอน ปิดประตู ป้องกันลมและหิมะ ด้านในถูกระถางถ่านส่งความร้อนจนอบอุ่น มีกลิ่น

หอมฟุ้งชลบอบอวล สบายดุจฤดูใบไม้ผลิ

ฉู่เพยหยางถอดเสื้อคลุมตัวนอก เอยกับจวินชวี่อิง “เจ้าไปอาบน้ำก่อนเถิด ข้าจะไปดูก้อนหินน้อย เดี่ยวกลับมา”

ฉู่เพยหยางอยู่ท่ามกลางศิษย์น้องที่เชิญมาซ่อมแซมจวนใหม่ บางส่วนเป็นยอดฝีมือที่ชำนาญด้านกลไกและสิ่งประดิษฐ์แปลก ๆ ในเมื่อฉู่เพยหยางตั้งใจพาจวินชวี่อิงมาตั้งรกรากที่นี่แล้ว ย่อมคิดวิธีซ่อมแซมทุกอย่างให้สะดวกสบายที่สุด เหล่าศิษย์สำนักกระบี่ชิงเฟิงที่ได้รับคำสั่งจากศิษย์พี่ใหญ่ ล้วนทุ่มเทแรงกาย คิดทุกอย่าง ใช้ทุกวิถีทาง เพื่อปรับปรุงจวนแห่งนี้ใหม่

ในนั้นมีศิษย์จำนวนหนึ่งใช้เวลาหลายวันขุดดินสร้างคลองส่งน้ำจากแม่น้ำบนเขา ก่อนจะสร้างห้องแยกโอ้อ่าและเตาไฟแสนประณีตด้านหลังห้องนอน เพื่อเก็บน้ำที่ดื่มมาดื่มให้อุ่น ไม่ว่าเวลาใดจึงล้วนมีน้ำอุ่นและสะอาดให้ใช้ นี่เป็นจุดที่จวินชวี่อิงชื่นชอบที่สุด ฉู่เพยหยางใช้สิ่งนี้ทำให้เขาพึงพอใจ ได้กำเริบเป็นการลงมือกระทำเกินเลยตามใจอยากของตนอยู่หลายคืน

“ข้าก่อน” จวินชวี่อิงเอ่ยรั้งฉู่เพยหยาง เห็นเขาหันมองตนเองก็เอ่ยอย่างไม่เข้าใจ “ข้าว่าเรื่องทั้งหมดไม่ได้ง่ายเพียงนี้ เจ้าต้องการไปหาสมบัติกับขอลานนั้นจริง ๆ หรือ”

“เรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับสำนักเทียนชานอย่างมาก ข้าไม่อาจนั่งมองอยู่เฉยๆ ได้” ฉู่เพยหยางยื่นมือโอบจวินชวี่อิงเข้าหาตัว จวบจนหลังมืออีกฝ่าย แล้วยิ้มเอ่ย “เป็นห่วงข้าหรือ”

“เรื่องของสำนักเทียนชานเกี่ยวข้องกับอันใดกับเจ้ารี หรือเจ้าไม่รู้สิกว่ามีคนต้องการดึงเจ้าเข้าไปอยู่ตลอดเวลา!” จวินชวี่อิงย่นคิ้วเอ่ย “หากเจ้าไปแล้ว จะไม่เป็นการทำให้คนสมปรารถนาหรือ!”

“ในเมื่อมีคนต้องการให้ข้าไป เหตุใดข้าจะทำความปรารถนาของเขาให้สำเร็จไม่ได้เล่า” ฉู่เพยหยางยิ้ม กอดจวินชวี่อิงแน่น แล้วเอ่ย “อีกอย่างไม่ใช่ว่าเจ้าก็ไปด้วยรี เจ้าเป็นศิษย์เอกของข้า การเดินทางครั้งนี้ก็ประจวบเหมาะให้ข้าดูพอดิ ว่าศิษย์คนดีของอาจารย์ความสามารถมากน้อย

เพียงใดกันแน”

“อย่างไรเสียก็เทียบเจ้าไม่ได้” เพียงเอ่ยถึงวรยุทธ์ จวินซูอิง ก็ไม่คิดถึงอย่างอื่นแล้ว เขาส่งเสียงฮึดฮัดอย่างไม่พอใจ

“ถูกต้อง สมบัติที่กล่าวถึงนี้ยังไม่รู้ว่าคืออะไร ในเมื่อเกี่ยวข้องกับสำนักเทียนซาน บางทีอาจเป็นเคล็ดลับวรยุทธ์ที่ไร้ผู้สืบทอดบางอย่างก็ได้นะ” ฉู่เฟยหยางเอ่ย เห็นดวงตาแวววาวราวไข่มุกของจวินซูอิงเปลี่ยนไปตามคาด ทั้งตัวคนก็ล้วนราวกับส่องประกายขึ้น จนเขาอดที่จะลอบยิ้มไม่ได้

“อาละ คิษย์คนดี ไม่ต้องเปลืองแรงคิดแล้ว รีบอาบน้ำให้สะอาด แล้วรออาจารย์อย่างเชื่อฟังเถิด” ฉู่เฟยหยางสะกิดคางจวินซูอิงอย่างไม่จริงจังนัก แล้วปลิกตัวออกไป ก่อนที่จวินซูอิงซึ่งยังจมอยู่ในภาพฝันของเคล็ดลับวรยุทธ์จะตอบสนองได้ทัน จนเมื่อห้องด้านหลังมีเสียงหูดังดังขึ้น กลับนำพาให้ดวงตาของฉู่เฟยหยางปรากฏรอยยิ้มลึกลับ เขาก็เดินไปทางห้องของก๊อนหินน้อยอย่างว่องไว

ไม่รู้ว่าเพราะอยู่กับเกาฟ่งนานเกินไปหรือไม่ ชินอวี่นเฉินจึงดูแลเด็กได้ละเอียดรอบคอบนัก ฉู่เฟยหยางมองจากช่องว่างประตูเข้าไป ข้างเตียงคือของเล่นของก๊อนหินน้อยที่กระจัดกระจายเต็มพื้น ชินอวี่นเฉินที่อยู่บนเตียงห่อกายด้วยผ้าห่ม มีเพียงส่วนหัวที่โผล่ออกมา อุ้มก๊อนหินน้อยไว้ในอกอย่างดี หนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กต่างหลับสนิท

ฉู่เฟยหยางเดิมทีมาเพื่อเรียกชินอวี่นเฉินให้กลับขึ้นเขา ยามนี้เห็นสถานการณ์แล้วก็หนป่ลูกคนให้ตื่นไม่ได้ ทำเพียงปิดประตูเบา ๆ แล้วเดินกลับไป

ยามกลับถึงห้องนอนไม่พบเจอผู้ใด มีเพียงเสื้อผ้าไม่กี่ตัววางพาดบนเก้าอี้และบนโต๊ะ ในสายตาของฉู่เฟยหยาง นี่คือแรงยั่วชวนมหาศาลที่อธิบายไม่ได้

ภายในห้องเล็กด้านหลังห้องนอนมีเสียงน้ำดังเบา ๆ ฉู่เฟยหยางค่อย ๆ ผลักประตูเข้าไป โอ้ร้อนระลอกหนึ่งโถมเข้าหาใบหน้า เมื่อเดินอ้อมผ่าน

จากกันห้องก็เห็นจวินชวี่ที่กำลังหลับตาเอนกายพิงขอบเตียงได้อย่างสบายใจ ไหลที่เปลือยเปล่าไพล่อยู่เหนือผ้า บนโหลรา้งมีรอยจูบที่ยังไม่จางหาย

ทุกรอบรอยบนร่างกายนี้ ล้วนเป็นเขาที่แกะสลักลงไปด้วยตนเอง ทุกจุดอ่อนไหวของร่างกายนี้ มีเขาเป็นผู้บุกเบิก พื้นที่ใด ๆ บนร่างกายนี้ ก็มีเพียงเขาที่แตะต้องได้ จู๋เฟยหยางค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ สองมือกดลงบนไหล่ที่ยั่ววนของจวินชวี่ แล้วบีบคลึงเบาๆ

จวินชวี่งแงหน้าขึ้นอย่างผ่องคลาย ส่งเสียงภายในลำคอเบาๆ อย่างสบายใจ

“สบายหรือไม่” จู๋เฟยหยางกดจุดอย่างเบามือ ทำให้กล้ามเนื้อที่แน่นตึงผ่อนคลายลง

จวินชวี่ส่งเสียงอึมเล็กน้อย ยกมือที่เปียกแฉะขึ้น นิ้วเรียวยาว กดลงบนหลังมือจู๋เฟยหยางเบาๆ นับว่าเป็นการชมเชย

ท่าทางโอนอ่อนผ่อนตามเช่นนั้น ก็แสดงให้เห็นว่าเขาเห็นเพียงคนเดียวเช่นกัน

จู๋เฟยหยางก้มศีรษะลง เริ่มพรมจูบจากหน้าผากของจวินชวี่ ไล่ไปตามจมูกโด่ง จนถึงริมฝีปากที่เผยออกเล็กน้อย คล้ายรอจุมพิตจากเขา

“เลื้อของเจ้าจะเปียก...” เสียงเตือนของจวินชวี่หายเข้าไปในปาก เพียงยุแห่เล็กน้อย ลื่นอ่อนนุ่มนั้นก็ยื่นออกมาให้เขาดูดเกี่ยวตามใจชอบโดยสมัครใจ

จู๋เฟยหยางไม่ได้จูบนานนัก ยามลันที่เกี่ยวกระหวัดผละจากกัน เกิดเสียงดังชัดเจน จวินชวี่งคล้ายไม่ชินที่จู๋เฟยหยางปล่อยตนง่ายขนาดนี้ ปลายลิ้นในริมฝีปากแดงจางจึงยื่นออกมาเล็กน้อยตามการผละตัวของเขา

จู๋เฟยหยางลุกขึ้น จวินชวี่งลืมหองอย่างไม่เข้าใจ ใบหน้าที่เงยขึ้นมา มองดูแล้วช่างบริสุทธิ์และดงามจนพาให้หัวใจคนสั้นไหว

“ไม่ต้องรีบร้อน ข้าเพียงไปถอดชุด หากทำเปียกจริงๆ แล้วเจ้าก็ไม่ทำความสะอาด ล้วนเป็นหน้าที่ของข้า” จู๋เฟยหยางเอ่ยด้วยใบหน้าหยอกล้อ

จวินชวี่งโต้เถียงไม่ได้ ทำเพียงโกลตั่วลงไปในน้ำลึก แล้วนั่งเงียบ

ไม่ส่งเสียง

จู่ๆเพยหยางมองเขาหันหน้ากลับไปอย่างเงิบเฉียบ เหมือนยามปกติที่หลีกเลี่ยงงานบ้านอย่างเปิดเผย ก็รู้สึกเพียงทั้งโกรธทั้งขุ่น เห็นไหล่ขาวดุจหยกที่หุดอยู่ในน้ำ เขาก็ผินรับความคันยุบยิบในใจที่อยากจะทนเอาไว้ ถอดเสื้อผ้าทั้งตัวอย่างรวดเร็ว แล้วจู่โจมเข้าไปรากับหมาป่าดุร้าย

“ศิษย์คนดีของข้า อ้าขาของเจ้าออกเร็วเข้า” จู่ๆเพยหยางกัดจิ้นชูอึ่งบนใบหน้าเผยรอยยิ้มร้าย

จิ้นชูอึ่งถูกเขาจู่โจมเข้ามาจับปล้น ก็รีบใช้สองมือเกาะบนถังไม้ จึงทรงตัวได้อย่างมั่นคง เพิ่งคิดจะเอ่ยคำหนี กลับถูกจู่ๆเพยหยางโอบไ้รักแล้ว อ้าปากขบเม้มหน้าอกด้านซ้าย จิ้นชูอึ่งทำได้เพียงกัดริมฝีปากอย่างแรง สองมือโอบกอดท้ายทอยของจู่ๆเพยหยาง สุดหายใจเข้าลึก

จุดสองจุดบนหน้าอกถูกหยอกล้ออย่างเอาแต่ใจ ยามนี้สัมผัสที่เหลืออยู่ถูกกระตุ้นขึ้นมาอย่างง่ายดาย ความรู้สึกจับไวบางเบาแผ่ซ่านออกจากบริเวณริมฝีปากที่เปียกชื้น

จู่ๆเพยหยางขบเม้มพักหนึ่งก็คายออก ยิ้มบางๆพลางเอ่ยถาม “สบายหรือไม่ ต้องการต่อไหม”

จิ้นชูอึ่งเบือนหน้าหนี มือที่โอบจู่ๆเพยหยางทั้งสองข้างกลับแอบเพิ่มแรงเล็กน้อย

จู่ๆเพยหยางยกมือเซยคางเขาให้มองตรงมายังตนเอง แล้วตั้งใจยิ้มเล็กน้อยพร้อมแลบลิ้นออกมา เลียลงบนหน้าอกที่บวมแดงภายใต้สายตาจับจ้องของจิ้นชูอึ่ง ได้ยินเสียงลมหายใจที่หอบดังคาด

การสัมผัสที่เพียงแตะก็พละออกทำให้จิ้นชูอึ่งไม่พอใจนัก ขยับสองสามหนอย่างอึดอัดภายในอ้อมแขนที่จู่ๆเพยหยางโอบกอดจนแน่น ปรีดาขมวดคิ้วเอ่ย “เจ้า...เลียข้า...”

“เลียตรงไหนหรือ เอ่ยให้ข้าฟังชัดๆสิ” จู่ๆเพยหยางสุดตมกลืนสดชื่นที่อยู่บนตัวจิ้นชูอึ่ง ใช้เสียงที่น่าดึงดูดอย่างยิ่งเอื่อยยั่ววน

จิ้นชูอึ่งกลับไม่ยอมเอ่ยต่อ เพียงส่งเสียงต่ำและเคลื่อนไหวร่างกายอย่างยากจะทน สองมือกอดศีรษะของจู่ๆเพยหยาง ร่างกายแ่นขึ้นเล็กน้อย

ส่งจุดไวต่อความรู้สึกที่อยู่บนอกเข้าสู่ริมฝีปากเขา

การเคลื่อนไหวบางเบาที่กลับทำให้บางสิ่งที่อยู่ในร่างฉู่เพยหยางถูกแผดเผาจนไฟลุกไหม้กระหน่ำ ไม่มีความสนใจจะเย้าเหย้าอย่างละเอียดละไมอีกต่อไป ต้องการเพียงกดคนด้านล่าง เสพสุขบนร่างกายเขาให้เต็มที่

ฉู่เพยหยางยันตัวจวินชวี่งขึ้นภายในครั้งเดียว ทำให้สองคนสลับตำแหน่งกัน หลังเขาพึงกับขอบเตียงกว้าง กลับให้จวินชวี่งนั่งบนต้นขาเขา ก่อนจะแยกขาทั้งสองข้างออก ให้จวินชวี่งนั่งคร่อมอยู่บนกายตน

สองมือฉู่เพยหยางประคองเอวที่ผอมกระชับ ส่วนปากก็เอาแต่ใจอยู่บนหน้าอกของอีกฝ่าย มือใหญ่ค่อยๆ ไล้ลง นวดบั้นท้ายสองหน แล้วเคลื่อนลงถึงส่วนล่างที่อ้าเปิด ก่อนจะเคล้าคลึงอย่างกำริบเลิกละ

จวินชวี่งเปิดเผยร่างกายภายใต้ฝ่ามือฉู่เพยหยางโดยไม่ปิดป้อง แม้แต่น้อย ยามถูกเขาลูบไล้สนใจปรารถนา จวินชวี่งก็เญยศีรษะขึ้น บริเวณคิ้วเผยความสุขสมระคนด้วยความอึดอัด ผมยวที่เปียกชื้นแนบติดกับแผ่นหลังและหน้าอกเป็นกลุ่มๆ

ฉู่เพยหยางกอบกุ่มส่วนร้อนที่ชูขึ้นเล็กน้อยของจวินชวี่งไว้ เอาอกเอาใจอย่างสุดความสามารถ ก่อนจะดึงมือจวินชวี่งลงบนส่วนแข็งตรงของตน ขบเม้มตึงหู่ของอีกฝ่าย ก่อนยืมแล้วเอ่ยถาม “แข็งหรือไม่ ใหญ่หรือไม่ ชอบหรือไม่”

จวินชวี่งไม่ชอบฟังเขากล่าวคำไร้สาระเหล่านี้ จึงหันหน้าหนีอย่างไม่พอใจ ต้องการจะย้ายมือออก แต่ฉู่เพยหยางกุมมือเขาไว้ แล้วเคลื่อนมือทั้งสองคนให้ออกแรงเสียดสีเบาๆ บนความปรารถนาของตนเอง เอ่ยเรียกพร้อมหายใจถี่กระชั้น “ชวี่ง ชวี่ง...ของข้า” แล้วจับหน้าของอีกฝ่ายมาดูดติ่งริมฝีปากอีกครั้ง

ภายในน้ำเสียงที่ราวกับกระซิบนั้นซ่อนแฝงไปด้วยความรัก อบหัวใจคนอ่อนเสียงยิ่งกว่าน้ำร้อน แทรกซึมเข้าภายในใจอย่างช้าๆ คิ้วที่ขมวดอยู่ของจวินชวี่งคลายตัวออก เขาสีมตาทั้งสองข้าง มองใบหน้าหล่อเหลาของฉู่เพยหยางที่เข้ามาใกล้ บริเวณคิ้วที่งามสง่าและดวงตาที่ปิดแน่นล้วนคือความรักที่เคลิบเคลิ้มหลงใหล ภายในสายตาของจวินชวี่งเกิดความอ่อนโยน

กระเพื่อมขึ้นอย่างอดไม่ได้ มือที่กอบกุ่มความปรารถนาร้อนผ่าวของ
จูเฟียหยางจึงกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อยเช่นกัน ก่อนจะค่อยๆ เอาอกเอาใจเขา

การเกี่ยวกระหวัดในริมฝีปากที่ตึงตื่อในตอนแรกค่อยๆ เปลี่ยนเป็น
อ่อนโยนขึ้น จูเฟียหยางปล่อยมือจวินชวี่ง เคลื่อนไหวอย่างเนิบนาบไปตาม
ขาอ่อนและเอว วากวนอยู่ด้านหลังเอวครู่หนึ่งก็ค่อยๆ ไหลลงไป จมสูติไต้
เป็นระลอกคลื่นขึ้นลง

“อ้อ...อืม...” ยามที่นิ้วหนึ่งหยิบยืมความไคล่ลื่นจากน้ำอุ่นและไขมัน
เข้าไป ริมฝีปากจวินชวี่งก็เผยเสียงครางที่ยากจะควบคุมออกมา จูเฟียหยาง
ปล่อยริมฝีปากเขา ขยับมืออย่างเชื่องช้า เปิดทางส่วนที่ต้องต้อนรับเขา
หลังจากนี้อย่างระมัดระวัง

จวินชวี่งเผยริมฝีปากที่บวมแดงเล็กน้อย ปรับลมหายใจที่ยุ่งเหยิง

“ผ่อนคลาย...” จูเฟียหยางเอ่ยเสียงเบา ก่อนจะใช้ริมฝีปากปิดรอบ
ประโลมบริเวณไวลัมผัสบนหน้าอกของจวินชวี่ง เพื่อขับไล่ความอึดอัด

นิ้วด้านหลังค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนกระทั่งสามนิ้วขยับเข้าๆ ออกๆ บริเวณ
หน้าอายนั้น บางครั้งก็กดนิ้วไปมา เพียงเพื่อเปิดทาง เปิดร่างกายจวินชวี่ง
ให้กับสิ่งแข็งแกร่งขนาดใหญ่มากของเขาที่จ่ออยู่บนขาอย่างดุดัน ความคิดเช่นนั้น
ยิ่งเพิ่มความรู้สึกที่น่าอายยากจะเอื้อนเอ่ย

จวินชวี่งขยับตัว เปล่งเสียงเอ่ย “ได้แล้ว”

จูเฟียหยางถอนนิ้วออก สองมือออกแรงยกตัวจวินชวี่งขึ้นเล็กน้อย
ปรับตำแหน่งของทั้งสองคน กระทั่งความปรารถนาร้อนรุ่มที่อดทนไม่ไหว
แล้วดุนดันอยู่ตรงทางเข้าที่สั่นไหวบางเบา

จูเฟียหยางจูบมุมปากและแก้มของจวินชวี่งเบาๆ เอ่ยอย่างยั่ววน
“ขึ้นนั่งด้วยตนเองสิ”

จวินชวี่งกัฏฐิริมฝีปากอย่างค่อนข้างอึดอัด ด้านหลังรับรู้ถึงความ
ร้อนรุ่มที่สั่นไหวซึ่งอ้อยอิ่งเบาๆ อยู่บริเวณทางเข้า แต่กลับไม่เข้าไป เขา
ใช้มือหนึ่งจับไหล่จูเฟียหยาง มือหนึ่งยันบนขาอีกฝ่าย ย่อกายลงไปอย่าง
ช้าๆ บริเวณที่ผ่านการเปิดทางมาเต็มที่แล้วค่อยๆ กลืนกินความปรารถนา
ขนาดใหญ่ราวกับเอาอกเอาใจ ผันงัดด้านในที่รัดพันแน่นแนบเกือบจะรู้สึกถึง

จังหวะการเต้นของเส้นเลือดได้

จวินชวี่งหยุดการกระทำ มองฉู่เฟยหยางปราดหนึ่ง ตั้งแต่คอจนถึงหัว ล้วนย้อมด้วยสีแดงเรื่อ ฉู่เฟยหยางรู้ว่าไม่อาจทำเกินควร หากเกินควร แล้วก็จะเขินอายจนขุนเคื่อง ดังนั้นจึงรีบโน้มตัวเข้าจุมพิตเขาอย่างเถรตรง ส่วนล่างเคลื่อนไหวต่อ ทั้งส่วนหายเข้าไปในบริเวณที่ทำให้เขามีความสุขล้น จนไม่เป็นตัวเอง จากนั้นก็มีความสุขอย่างเต็มที่ตลอดทั้งคืน

ยามท้องฟ้าเริ่มสว่างในวันถัดมา ฉู่เฟยหยางตื่นขึ้นก่อน ร่างกายที่กอดแนบอกไม่สวมสิ่งใด ทั้งอบอุ่นทั้งลื่นมือ ความรู้สึกของผิวหนังที่แนบชิดกันสนิทสนมยิ่งนัก

ฉู่เฟยหยางก้มหน้าเล็กน้อย เห็นจวินชวี่งฝังใบหน้าที่เหนียวล้ากับผ้าห่ม กอดแน่นเข้าไปจูบขมับไม่ได้ ผมยวที่แผ่ขยายของทั้งคู่เกี่ยวพันกันอยู่บนหมอน เส้นผมที่หึงกอพันขดกันอย่างละมุนละไมด้วยความอาลัยอาวรณ์

แม้ว่าเมื่อคืนวานจะปลดปล่อยความรู้สึกอย่างเต็มที่แล้ว ถึงยามเช้ากลับถูกปลุกเร้าขึ้นอีกครั้ง ฉู่เฟยหยางถูสิ่งแข็งตั้งของตนเองกับขาจวินชวี่งเบาๆ มือก็กอบกุ่มส่วนล่างของจวินชวี่งอย่างเจ้าเล่ห์

จวินชวี่งที่ถูกเขาบังคับให้ตื่นเต็มไปด้วยความไม่พอใจ ทั้งเพราะห่มผ้าผืนเดียวกัน ทั้งยังถูกฉู่เฟยหยางกดเบียดเข้ามามากเกินไป จะหลบก็ไม่มีที่ให้หลบ

ฉู่เฟยหยางใช้มือหนึ่งยับยั้งการขัดขึ้นหงุดหงิดของจวินชวี่งไว้ จูบแก้มของเขา แล้วเอ่ยอย่างเย้ายวนว่า “อย่าขยับ! หนีไปซะ” เอ่ยพลางใช้มือดันขาทั้งสองข้างของจวินชวี่งอย่างนุ่มนวล แทรกความปรารถนาที่ร้อนผ่าวเข้าบริเวณต้นขาที่เนียนนุ่ม แล้วสวนเอาเคลื่อนไหวอย่างแรง

จวินชวี่งถูกเขาจับส่วนล่างที่ตั้งชูเล็กน้อย ก็ทำได้เพียงเลิกขัดขึ้นอย่างหมดหนทาง ใบหน้าไม่พอใจปล่อยให้ฉู่เฟยหยางปลดปล่อย ผ่านไปครู่หนึ่งตนเองกลับเคลิบเคลิ้มไปด้วยเช่นกัน กระทั่งรู้สึกว่ฉู่เฟยหยางออกแรงหนหนึ่งแล้วหยุดไป ความร้อนสายหนึ่งก็กระจายอยู่บนผิวหนัง

ส่วนขา จวินซู่เองก็ปลดปล่อยอยู่ในมือจูเฟยหยางเช่นกัน

จูเฟยหยางขยับอีกสองสามครั้งอย่างไม่เพียงพอ จึงดึงผ้ามาเช็ดทำความสะอาดร่างกายทั้งสองคน ก่อนจะกอดจวินซู่อยู่บนเตียง

จวินซู่จึงปรับลมหายใจที่ไม่สม่ำเสมอให้เป็นปกติ อดไม่ได้ที่จะเอ่ยขึ้นอย่างเกลียดชัง “หมกมุ่นกับความปรารถนาเช่นนี้ ข้าเร็วเจ้าจะตายเพราะความรัก” คิดสักพักก็เอ่ยขึ้นอีก “ทั้งทำให้ข้าเหนื่อย”

จูเฟยหยางหัวเราะขึ้น โอบกอดและขบลงบนไหล่เขาสองสามหน

“เจ้าหัวเราะอะไร” จวินซู่เอ่ยอย่างไม่พอใจ

“ไม่บอก บอกแล้วเจ้าอาจโมโห” จูเฟยหยางทั้งกัดทั้งเอ่ยไม่ชัดเจน “เจ้ารู้เพียงว่า ข้ารักเจ้าแล้วจริงๆ ก็พอ”

“ไม่เข้าใจเลย...” จวินซู่จึงพิมพ์พาลงหลับตาลง ต้องการฉวยโอกาสนี้พยายามทำความเข้าใจ

จูเฟยหยางดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมเหนือศีรษะของคนทั้งสอง มือหนึ่งก็เกี่ยวผมยาวที่ยื่นเหยงของคนทั้งคู่ โน้มเข้าไปข้างหูจวินซู่ซึ่งกระซิบคำหยอกเย้าของคู่รัก จวินซู่ชินกับการกอดแนบเช่นนี้นานแล้ว ท่ามกลางน้ำเสียงทุ้มต่ำที่เอ่ยคำหวานอันคุ้นเคยออกมาไม่ขาดสาย เขาก็ค่อยๆ เคลิ้มหลับไป

ไม่รู้ว่ามีคนผ่านไปนานเท่าใด ด้านนอกก็มีเสียงเคาะประตูอย่างเร่งรีบดังขึ้น เป็นเสียงซินอวี่นเซินดังผ่านบานประตูเข้ามา “ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านสบายพอหรือยัง! ข้ายังมีธุระ ประเดี๋ยวต้องขึ้นเขาแล้ว ท่านรีบตื่นมาดูแลเสี่ยวฉินเดี๋ยวนี้”

“ท่านพี่...ท่านพี่...อ๋ัม ะ จู๊บ ะ” เสียงนุ่มนวลของก๊อนหิन्नน้อยดังระคนกับคำพูดของซินอวี่นเซิน ทั้งยังค่อยๆ ใกล้เคียงเข้ามา

“ท่านพี่อะไรกัน ข้าเป็นอาของเจ้า” บนทางเดินด้านนอก ซินอวี่นเซินอ๋ัมก๊อนหิन्नน้อย บีบใบหน้าที่เล็กของเขาอย่างเอื่อยๆ

“บีบ ะ” ก๊อนหิन्नน้อยหัวเราะคิกคัก ลอกเลียนแบบวางมือเล็กบนใบหน้าที่ซินอวี่นเซินแล้วบีบไปมา ทำเอาซินอวี่นเซินหัวเราะไม่ได้

ร้องไห้ไม่ออก

“เจ้าตัวแสบ ข้าไม่ได้เล่นกับเจ้านะ ข้าต้องไปแล้ว รีบเรียกท่านพ่อเจ้าออกมาเร็ว” ชื่นอวีนเซ็นจูมือก้อนหินน้อยเคาะประตูห้องนอน

“ท่านพ่อ ออกมา! ท่านพ่อ! ก้อนหินน้อยจะเข้าไปแล้ว!” ก้อนหินน้อยยึดตัว ทั้งเคาะประตูทั้งตะโกนเรียกด่วนด้วยท่าทางตื่นเต้น

ก้อนหินน้อยกำลังเคาะประตูเต็มแรง ไม่ทันระวังประตูที่ถูกเปิดเข้าในห้อง ฉู่เพยหยางสวมเสื้อคลุม ยืนอยู่หน้าประตูอย่างเกียจคร้าน คอเสื้อที่เปิดกว้างเผยให้เห็นหน้าอกแข็งเกร่ง

ชื่นอวีนเซ็นจูมอมองด้านหลังฉู่เพยหยางครู่หนึ่ง ย่อมมองไม่เห็นอะไร กระนั้นบรรยากาศอันโชนที่แผ่กระจายเต็มห้องก็ทำให้เขาหน้าขึ้นสี

“เด็กก็ส่งให้ท่านแล้ว ข้าไปละ” ชื่นอวีนเซ็นจูมก้อนหินน้อยกับอภิสวามิพรหม ไม่รอให้อีกฝ่ายพูด ก่อนหมุนตัวเดินออกไป

“รอทานข้าวเข้าก่อนเถิด” ฉู่เพยหยางรับก้อนหินน้อยที่เดินดุ๊กดิ๊กไปมาด้วยมือข้างเดียว อ้าปากหาเอเย่ใส่เงาของชื่นอวีนเซ็นจูมที่ส่ายหายไปอย่างฉับพลัน จากนั้นก็เตะปิดประตู พาก้อนหินน้อยไปยังเตียงนอน

จวินชวี่งลุกขึ้นนั่งแล้ว สวมเสื้อไม้ก็ตัวห่อหุ้มกายเปลือยเปล่า มองฉู่เพยหยางวางก้อนหินน้อยลงบนเตียง เขาส่ายหัวเอเย่อย่างหมดทางเลือก “ต่อไปอย่าอุ้มก้อนหินน้อยเข้ามาในเวลาเช่นนี้...”

ก้อนหินน้อยคลานมาถึงตัวของจวินชวี่งด้วยความเคยชิน พุบอยู่บนอกของเขาแล้วเงยศีรษะขึ้น ปากเล็กอ้าเล็กน้อย ดวงตาโตแวววาว จ้องมองจวินชวี่งอย่างตั้งใจ ใช้น้ำเสียงนุ่มนวลของเด็กเอเย่เรียกติดต่อกัน “ท่านพ่อ ท่านพ่อ”

ฉู่เพยหยางนั่งลงข้างเตียง ลูบศีรษะของก้อนหินน้อย เขายิ้มแล้วเอเย่ “เวลาเช่นไหนหรือ เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว หลังข้าเสร็จเรื่องก็ทำให้เจ้าสะอาดหมดจด ล้วนมองอะไรไม่ออก”

ก้อนหินน้อยเงยหน้ามองฉู่เพยหยาง ก่อนจะมองจวินชวี่ง เอเย่ทวนอย่างไม่ตั้งใจ “สะอาดหมดจด มองไม่ออก”

จวินชวี่งกุมหน้าผาก ถอนหายใจอย่างจนปัญญา

“ท่านพ่อ ท่านพ่อ อยากจับๆ” ก้อนหินน้อยยามนี้กลับไม่มองสีหน้าคน ขยับไปมาอยู่บนนอกของจวินซูอย่างไม่เชื่อฟัง ยู่ปากเล็กแดงจ๋าเอ่ยร้องอย่างเบิกบานใจ

ฉู่เฟยหยางล้มลงข้างกายจวินซูอึ้ง ซ้อนตัวก้อนหินน้อยมาในคราเดียว กุมใบหน้าเล็กของเขามีบคลึงพลางเอ่ย “เจ้าผีตัวน้อย เห็นใครที่ต้องการจูบไปร่ำเรียนจากที่ใดมาอี! ดูท่าเจ้าจะหมดอนาคตเสียแล้ว!” แม้จะเอ่ยเช่นนั้น แต่กลับอดที่จะจูบลงบนใบหน้านุ่มนมนั้นไม่ได้ เขาเย้าหยอกจนก้อนหินน้อยหัวเราะเอิ๊กอ๊าก

จากนั้นฉู่เฟยหยางก็เรียกหาเจียงซาน ดูแผนที่ซ่อนสมบัติแผ่นนั้นอย่างละเอียดรอบหนึ่ง แผนที่นั้นเดิมก็ไม่สมบูรณ์ ทั้งยังถูกเก็บไว้อย่างไม่ถูกต้องเป็นเวลานาน จึงยิ่งเลือนรางยากจะเข้าใจ สุดท้ายมองออกเพียงน่าจะอยู่บนเกาะเดียวดายไร้นามแห่งหนึ่ง

คิดถึงการเดินทางครั้งนี้อาจต้องใช้เวลานาน ฉู่เฟยหยางก็ส่งก้อนหินน้อยขึ้นเขา จัดการที่พักให้เรียบร้อย แล้วจึงพากลุ่มคนออกเดินทางเหยียบย่ำไปตามเส้นทางตามหาสมบัติที่ไร้รู้เบื้องหน้า

เจียงซานใจร้อนดังไฟสุ่ม ทำทางกระหายเงินทอง ต้องการเดินทางไปยังเกาะเล็กๆ ตามเครื่องหมายบนแผนที่เสียทันที ฉู่เฟยหยางกลับมีท่าทีสบายๆ จัดแจงรถม้าสะกดกลายสองคันจากสำนักกระบี่ชิงเฟิง ไม่สนใจความต้องการอันแรงกล้าที่อยากจะ “ขี่ม้า ขี่ม้า ขี่ม้าเร็ว” ของเจียงซาน เขายืนยันว่าสิ่งจะต้องเดินทางโดยรถม้า ราวกับว่าเขาไม่ได้จะไปเผชิญอันตรายที่เกาะเดียวดาย แต่ออกเดินทางเที่ยวเล่น

“จอมยุทธ์ฉู่ แผนที่นี้เป็นของข้า ส่วนสมบัตินี้ก็น่าจะเป็นของข้า แม้ท่านคือจอมยุทธ์ฉู่ ฉู่เฟยหยางผู้เป็นหนึ่งในโลกหล้า แต่ว่าครั้งนี้ท่านก็นับว่าได้รับการว่าจ้างจากข้าเจียงซาน การค้นหาสมบัติในภายภาคหน้าข้าย่อมทำโดยปราศจากแรงกายพวกท่านไม่ได้ เช่นนั้นแล้วตลอดการเดินทางควรจะได้รับฟังความเห็นข้าให้มากหน่อยไม่ใช่รี!” เจียงซานกัดฟันเอ่ยขวางฉู่เฟยหยางที่กำลังจะขึ้นรถม้า

“หากท่านยื่นกรานจะขี่ม้าในอากาศที่ลมแรงฝนกระหน่ำ ช้าน้อยก็ไม่ห้ามท่าน ยิ่งเต็มใจมอบม้าดีให้ แต่เกรงว่าท่านจะต้องเดินทางเพียงลำพังเสียแล้ว ช้าน้อยกับสหายของช้าน้อย ไม่เคยทำงานตระกำลำบากเพียงเพื่อเงินทองเล็กน้อยเสียด้วย” เฉลิมกับคำซักถามด้วยความโกรธของเจียงซาน ฉูเพยหยางเพียงเอ่ยอธิบายอย่างช้า ๆ พร้อมรอยยิ้มเล็ก ๆ

“ท่าน! จอมยุทธ์ฉู นี่เกินไปแล้วกระมัง ชัดเจนแล้วว่าท่านไม่ญาติดีกับข้า!” เจียงซานถลึงตาสองข้าง เอ่ยอย่างโมโห ใบหน้าเตี้ยแดงเตี้ยขาว ไม่น่าดู

“มิกล้า ช้าน้อยกลับคิดไม่ตก ในเมื่อเป็นสมบัติที่ซ่อนไว้ อย่างน้อยก็น่าจะฝังไว้หลายสิบปีหลายร้อยปีแล้ว รอนานขึ้นไม่กี่วันจะเป็นไรไป หรือมันมีขางังได้รี กลับไม่รู้เลยว่าท่านใจร้อนเช่นนั้นเพราะเหตุใดกันแน่” ฉูเพยหยางยังคงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

เจียงซานไร้คำตอบได้ มองซ้ายมองขวาแล้วดึงฉูววินเพยไว้ เอ่ยถามคาดคั้น “เจ้าหนู ไม่ใช่ว่าเจ้าก็รีบอยากไปรี ไม่ใช่ว่าเจ้าร้อนใจอยากรู้ว่าของเหล่านี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับสำนักเทียนซานของเจ้ารี เจ้าพูดมา เจ้าเต็มใจขี่ม้าหรือโดยสารรถ!”

“อะ...ข้าเชื่อฟังพี่ใหญ่ฉู!” ฉูววินเพยเอ่ยด้วยใบหน้าขื่นสี

“ไม่ได้เรื่อง!” เจียงซานตะคอก ก่อนจะหันหาจวินชวอิ่ง จวินชวอิ่งเลิกคิ้วมองเขา เจียงซานจึงห่อหิ้วยวลงทันที เขาโบกมือเอ่ย “ช่างเถิด ๆ ท่านผู้นี้ไม่ต้องถามแล้ว”

เจียงซานเดินตรงไปยังรถม้าสองคันด้านหน้า ยามเดินผ่านฉูเพยหยางก็จิกยิ้มให้ “จอมยุทธ์ฉูน่าสนใจยิ่งนัก นี่เป็นการพาคนรักออกมาเที่ยวเล่นจริงๆ กระมัง ข้าขอพูดเรื่องไม่เข้าหูก่อน ถึงยามพบสมบัติแล้ว ส่วนของจอมยุทธ์ฉู ข้าจะไตร่ตรองอย่างดี”

“เชิญตามสบาย” ฉูเพยหยางยิ้มเอ่ย

เจียงซานส่งเสียงหึ เดินปึงปึงไปถึงหน้ารถม้า ก่อนแหวกม่านเข้าไป ฉูเพยหยางเดินไปถึงด้านหน้ารถม้าคันหลัง แหวกม่านมองจวินชวอิ่ง จวินชวอิ่งพยักหน้า กำลังจะก้าวเดิน กลับเห็นฉูววินเพยเดินผ่านไป

อย่างเต็มที่ เขาโค้งตัวเล็กน้อยคำนับฉู่เฟยหยางที่กำลังเปิดม่านอย่างจริงจัง “ขอบคุณพี่ใหญ่ฉู่” แล้วยกขาป็นขึ้นไปด้วย

ฉู่เฟยหยางร้องไห้ไม่ได้ยิ้มก็ไม่ออก หันกลับไปมองจวินชู่อิง ยืนมือไปดึงเขา แล้วทั้งสองคนก็ขึ้นรถม้าไปพร้อมกัน

คนขับรถม้าส่งเสียงร้องสูงหนึ่งครั้ง แล้วยาวสะบัดหนึ่งหน ล้อรถก็เริ่มหมุนกุกกักไปทางทิศตะวันออก พื้นหิมะขาวสะอาดทั้งรอยล้อคดโค้งทั่วบริเวณ ล้อรถที่หมุนกลิ้งทำให้แผ่นหิมะที่แข็งตัวแตกละเอียด ทั้งหมดเดินทางสู่แดนไกลอย่างช้า ๆ

บนรถม้ากว้างขวางยิ่งนัก สามคนนั่งอยู่ในรถม้าก็ไม่เบียดเสียด

ฉู่จวินเฟยนั่งเรียบร้อยอยู่ในมุมหนึ่ง ขมวดคิ้วไม่รู้วากำลังคิดอะไร

จวินชู่อิงพินหน้าต่างบานเล็ก รวบม่านหนาไว้ที่มุม มองทิวทัศน์นอกหน้าต่างอย่างเบื่อหน่าย

ฉู่เฟยหยางนั่งข้างจวินชู่อิง ดึงขาเรียวยาวทั้งสองข้างของจวินชู่อิงให้เหยียดตรงอยู่บนขนเตี่ยว⁴นุ่มอุ่นอย่างสบาย จวินชู่อิงขยับตามเขา พื้นที่อบอุ่นและสบายใจในห้องโดยสารทำให้เขาเริ่มจะง่วงนอน

ฉู่จวินเฟยเหลือบมองสองคน นึกสงสัยในใจ พลันสบเข้ากับสายตาเฉียบคมภายใต้เปลือกตาที่สะลึมสะลือของจวินชู่อิง ก็นั่งตัวตรงอีกครั้งทันที แอบก่นดำตัวเองว่าไม่ควรสงสัยความสัมพันธ์ระหว่างจอมยุทธ์ฉู่และสหายให้มาก เขาไม่ได้ตำซ้ำเยี่ยงคนลั่นยาวที่แพร่ข่าวลือเหล่านั้นในยุทธภพไม่ใช่

จวินชู่อิงหลับตาเอาแรงอีกครั้ง ตอนที่ฉู่เฟยหยางคิดว่าเขาหลับไปแล้ว จู่ ๆ จวินชู่อิงก็เอย่ถามขึ้น “เหตุใดเจ้าจึงมุ่งมั่นจะเดินทางโดยรถม้าหรือเรื่องครั้งนี้มีจุดน่าสงสัยมากเกินไป หากไม่ใช่เพราะเจ้ากล่าวว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสำนักเทียนซานแน่นอน เป็นข้าจะไม่สนใจโดยสิ้นเชิง แต่ในเมื่อยืนมือเข้ามาแล้ว พวกเราบริหารจัดการจะไม่ดีกว่าหรืออย่างไร”

⁴ ขนมังกร

ฉู่เฟยหยางมองฉู่อวีนเฟย ยามที่ได้ยินว่าเขามาเพราะสำนักเทียนซาน ฉู่อวีนเฟยก็มีสีหน้าซาบซึ้งใจอย่างยิ่งตามคาด ไม่รู้ว่าฉวินชวี่งพูดไปเช่นนั้นเฉยๆ หรือว่าจงใจให้ผู้อื่นได้ยินแล้วสำนักบุญคุณ เขาพยักหน้ายิ้มให้ฉู่อวีนเฟย แล้วเอ่ยกับฉวินชวี่งว่า “เจ้าก็พูดแล้วว่าจุดน่าสงสัยมีมากมาย ข้าว่าเจียงซานผู้นี้ก็ไม่ใช่คนซื่อสัตย์อะไร แม้ว่าสมบัติตรงหน้าจะดึงดูดคน แต่ความริบร้อนของเขากลับเห็นชัดจนเกินไป ไม่เหมือนกับทำเพื่อสมบัติ แต่เหมือนกับกลัวบางอย่างหนีไป หรือไม่ก็กลัวบางอย่างตามมา” ฉู่เฟยหยางเอ่ยพลางขมวดคิ้ว คิดครุ่นหนึ่งจึงยิ้มเอ่ยอีกครั้ง “เขาริบร้อน พวกเราชักช้า ไม่อาจให้เขาจงจุมุกเดินได้ตลอด”

“พี่ใหญ่พูดถูกต้อง ข้าก็รู้สึกว่เจียงซานผู้นี้แปลกนัก แต่กล่าวไม่ถูกว่าแปลกที่ใด ยังเป็นพี่ใหญ่ที่พูดได้อย่างถืถ้วน ต่อไปข้าจะฟังท่านทุกอย่าง!” ฉู่อวีนเฟยเอ่ยจริงจัง “พี่ใหญ่ผู้มีเรื่องอะไรสั่งข้าได้เลย!”

“พี่ใหญ่ผู้นั้น พี่ใหญ่ฉู่นี้ เจ้าไม่เมื่อยปากหรื” ฉู่เฟยหยางยิ้มเอ่ย “พี่ใหญ่ให้เจ้าทำอะไร เจ้าล้วนเชื่อฟังหรือไม่ว่”

“ใช่แล้ว!” ฉู่อวีนเฟยพยักหน้า

“เช่นนั้นก็ดี ตอนนีพี่ใหญ่ฉู่อยากให้เจ้าทำเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอะไรหรือ” ฉู่อวีนเฟยกะพริบตาโน้มไปข้างหน้า

“ข้าอยากให้เจ้าไปรตม้าคันหน้า จับตาดูเจียงซานไว้ ระวังไม่ให้เขาเล่นลูกไม้อะไร” ฉู่เฟยหยางเอ่ยพลางตบฉู่อวีนเฟยเบาๆ

“ข้าเข้าใจแล้ว ข้าจะดูเขาอย่างดี!” ฉู่อวีนเฟยเอ่ยรับปากจริงจัง เอี้ยวตัวลุกขึ้น แหวกม่านกระโดดออกไป

ฉวินชวี่งมองออกนอกหน้าต่าง เห็นเงากายที่ตรงไปยังรถม้าอีกคันของฉู่อวีนเฟยก็ส่ายหน้า หันกลับมาเจอสายตาแปลกประหลาดเป็นประกายของฉู่เฟยหยางเข้าพอดี

“หากเขารู้ความคิดในใจของพี่ใหญ่ฉู่ ย่อมผิดหวังเป็นแน่” ฉวินชวี่งเอ่ยแล้วปล่อยม่านลง

“เจ้าดูถูกข้าเกินไปแล้ว จำต้องมีคนไปเฝ้าระวังเจียงซานผู้นั้นจริงๆ ไม่ว่าอย่างไรก็ปล่อยเขาอยู่อิสระคนเดียวไม่ได้” ฉู่เฟยหยางเอ่ยไม่เห็นด้วย

“หืม เช่นนั้นเหตุใดเจ้าไม่ไปเองเล่า” จวินซูอิงเลิกคิ้วเอ่ย

“เจ้าคิดอย่างไรเล่า!” ฉู่เฟยหยางยิ้ม โนมัตวลงกระซิบข้างหูจวินซูอิง แล้วแลบลิ้นตักตักใจโลมเลียอยู่ข้างหูครูหนึ่ง

จวินซูอิงเอียงศีรษะ ผลักฉู่เฟยหยางออกแล้วเอ่ย “อย่ารบกวนย น้อยู่บนรณะ”

“เจ้าดูถูกข้าอีกแล้ว” ฉู่เฟยหยางคลอนศีรษะท่าทางเจ็บปวดใจ “ข้าไล่ผู้อื่นไป เพียงอยากให้เจ้าพักผ่อนอย่างดีเท่านั้น”

จวินซูอิงหัวเราะอย่างเย็นชาต่อการกระทำที่คราดกลับด้าน⁵ ของเขา แต่ยามฉู่เฟยหยางดึงตนไป จวินซูอิงกลับล้มตัวลงบนตักของฉู่เฟยหยาง ตามแรง

ฉู่เฟยหยางดึงขนเตียวอ่อนนุ่มมาคลุมกายจวินซูอิงอย่างดี ดึงม่าน หน้าต่างด้านข้างปิดอย่างมิดชิดเพื่อป้องกันหิมะด้านนอก นิ้วที่เรียวยาว แข็งแรงกดอยู่บนหน้าผากจวินซูอิง “สองสามวันนี้ไม่ได้พักผ่อนให้ทีกระมัง เจ้านอนหลับเถิด” เขารู้ว่าตั้งแต่ตกลงกับเจียงซาน จวินซูอิงล้วนกระวนกระวายมาตลอด ทุกวันยุ่งอยู่กับการตรวจสอบที่มาของแผนที่เก่าแผ่นนั้น และประวัติของเกาะเตียวตายที่ทำเครื่องหมายอยู่บนแผนที่

ใบหน้าเรียบเนียนดุจหยก มีรอยคล้ำจางๆ อยู่ใต้ดวงตาดูซีตเขียว เล็กน้อย ฉู่เฟยหยางก้มหน้าจุ่มพิตเบาๆ ลงบนเบาะลือกตาบาง ขนตายาว ดุจดกกวาดผ่านริมฝีปากผะแผ่ว สัมผัสจี้จี้ทำให้ในใจฉู่เฟยหยางเปี่ยมล้น ด้วยความละมุนละไม

“นอนเถิด ข้าจะดูแลเจ้าเอง” ฉู่เฟยหยางกระซิบ น้ำเสียงดังดูตมีเสน่ห์ ลิบส่วน ท่ามกลางการดูแลที่อ่อนโยนของฉู่เฟยหยาง ลมหายใจของจวินซูอิง ก็ค่อยๆ ยาวขึ้น

ฉู่เฟยหยางฟังกับผนังตู้ธมม้า มือเล่นผมนุ่มลื่นของจวินซูอิงเบาๆ ในห้องโดยสารที่ปิดสนิทอย่างดี เสียงลือด้านนอกฟังดูเบาและห่างไกล ออกไป ช่วงเวลาที่เงียบสงบ ทำให้ฉู่เฟยหยางเกือบจะคิดถึงคำว่า “ตลอดไป”

⁵อุปมาถึงการกระทำที่ไม่ยอมรับคำตำหนิอีกฝ่าย กลับตำหนิอีกฝ่ายแทน

ทั้งสี่เดินทางมาแล้วหลายวัน แต่ระยะทางรวมแล้วก็ไม่ได้ไกลมากนัก เจียงซานอดทนไม่ไหวขึ้นเรื่อย ๆ เรียกสั่งฉู่เพยหยางหลายหน กลับถูกฉู่เพยหยางโต้กลับอย่างง่ายดาย จึงกลายเป็นว่าต้องโมโหตนเองยิ่งนัก

อย่างไรก็มีเรื่องขอร้องผู้อื่น ทั้งยังต้องอาศัยฉู่เพยหยางไปตามหาสมบัติที่เขาคิดถึงมาโดยตลอด ในใจไม่ยินยอมแค่นั้น เจียงซานก็ทำได้เพียงข่มอารมณ์ให้ค่อยๆไปตามฉู่เพยหยาง ทุกวันดวงอาทิตย์ขึ้นสูงสามราวไฟ⁶ จึงออกเดินทาง ท้องฟ้ายังสว่างก็ต้องหยุดพัก เชื่องช้าจนราวกับจะใช้เวลาเดินทางทั้งชีวิต

เจียงซานไล่คนขับไปอย่างหมดความอดทน ก่อนจะใช้เชือกผูธรถม้าสองคันเชื่อมต่อกัน ส่วนตนเองก็ขึ้นบังคับม้า อย่างน้อยก็จะได้ออกเดินทางแต่เช้าทุกวัน และเร่งเวลาได้อีกหน่อย

“ข้ากลับอยากลองดูว่าเราจะสามารถทนได้นานอีกเท่าไร” ฉู่เพยหยางเอนพิงผนังรถม้า มือบีบจอกสุราหยกขาวที่เส็กกะทัดรัดใบหนึ่งไว้ พลางหรีดาสองข้างเล็กน้อยอย่างสุขใจ

จวินซูอิงก็เอ่ย “คนมีความสามารถในยุทธภพมีมากดังปลาจี่⁷ ที่ข้ามแม่น้ำ หากเพียงเพื่อไปตามหาสมบัติ คนมากมายก็สามารถทำเรื่องนี้ได้ เขากลับยอมหลีกทางเพื่อตั้งให้เจ้าไปด้วยมากกว่า หากกล่าวว่าเขาไม่ได้มาเพราะฟงเป่าที่เจ้า...” จวินซูอิงส่งเสียงที่ “ไม่ว่าเบื้องหลังฉานนี้คือใคร บงการ เขาก็ควรไต่รตรองความสามารถของตนเองให้ดี”

ฉู่เพยหยางอมยิ้ม ชายตามองจวินซูอิงปราดหนึ่ง ท่าทางเคร่งขรึมจริงจังสำหรับเขากลับน่ารักน่าเข้าใกล้ยิ่งนัก อดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกไปสัมผัส

“จะทำอะไร!” จวินซูอิงหันหน้ามาเอ่ยถาม

“รินสุรา” ฉู่เพยหยางชูจอกในมือ ก่อนจะบอกไปไปยังให้สุราบนโต๊ะเตี้ยข้างตัวจวินซูอิง

จวินซูอิงยังคงไม่เขยັบ และแล้วด้านข้างก็มีมือที่เห็นข้อกระดูกชัดเจน

⁶ หมายถึง เวลาสาย

⁷ ปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง

ยื่นเข้ามาหยาบโหดสูบล้างตาแล้ว แล้วรินลงจอกของฉู่เฟยหยางด้วยใบหน้า
เคารพ

“พี่ใหญ่ฉู่ เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ให้อวินเพยทำเถิด ท่านสิ้นเปลืองแรง
เพื่อสำนักเทียนซานของพวกเราเช่นนี้ ข้าไม่รู้จะตอบแทนท่านอย่างไรดี”
ฉู่เฟยหยางที่นั่งแสร้งอยู่ในหมุมเป็นของตกแต่งมาโดยตลอด ยามนี้ในที่สุด
ก็พบโอกาสแสดงความขอบคุณ เขาเอี้ยวตัวเดินมาข้างกายฉู่เฟยหยาง
รินสุราด้วยความจริงใจส่วน ก่อจะวางไหสุราบนโต๊ะเล็กกระหว่างตนเอง
กับฉู่เฟยหยาง เพื่อให้หยาบจับได้สะดวก

ฉู่เฟยหยางดิ่งสีหน้า เพียรรอยยิ้มพินให้กับเด็กหนุ่มหน้าตาใสซื่อ

เฮ้อ...เขาต้องทำอะไรจึงจะทำให้เด็กที่ชื่อเกินไปคนนี้เข้าใจสักหน่อย
ว่าบางครั้งเขาดื่มสุราไม่ใช่เพื่อดื่มสุรา และเจตนาของเขาก็ไม่ใช่สิ่งนั้นแต่เป็น
สิ่งอื่น!

นอกจากจวินชวี่งในอดีตรแล้ว ยังไม่มีใครสามารถทำให้ฉู่เฟยหยาง
รู้สึกไร้เรี่ยวแรงได้เช่นนี้ ดูท่าหนึ่งดีเกินไปและหนึ่งแยะเกินไป ล้วนเป็นการ
สร้างบาดแผลขนาดใหญ่สำหรับเขาเช่นกัน

“ที่จริงข้ารู้ว่าเหตุใดเจียงซานจึงเกาะเกาะพี่ใหญ่ฉู่” จู่ๆ ฉู่เฟยหยาง
ก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง นี่กลับดึงดูดความสนใจของฉู่เฟยหยางและจวินชวี่ง

“เจ้ารู้รึ” ฉู่เฟยหยางค่อนข้างแปลกใจ เห็นท่าทางงอแงของเขา
คิดไม่ถึงว่ายังมีความคิดความอ่าน ว่าแล้วก็เห็นเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม
เขาก็เป็นศิษย์คนโตของสำนักเทียนซาน

“เจ้าลองพูดมาสิ” จวินชวี่งเอ่ยด้วยสีหน้าสงสัย

“เพราะว่าทั้งยุทธภพที่คุณควรให้เชื่อใจที่สุดก็คือพี่ใหญ่ฉู่อย่างไรเล่า!”
ฉู่เฟยหยางเอ่ยอย่างตื่นเต้น “แม้ข้าเกลียดเจียงซานผู้นี้ แต่ข้าต้องยอมรับว่า
จุดนี้เขามองไม่ผิด หากสามารถค้นหาสมบัติล้ำค่าอะไรนั้นพบจริง ๆ ย่อม
รู้สึกสบายใจกับพี่ใหญ่ฉู่ที่สุด ไม่ต้องกังวลว่าถึงตอนนั้นจะแบ่งผลประโยชน์
ไม่ลงตัวแล้วทำให้เกิดเรื่องร้าย”

ฉู่เฟยหยางและจวินชวี่งต่างนั่งเงียบ

ฉู่เฟยหยางเห็นทั้งสองคน คนหนึ่งก้มหน้าดื่มสุรา คนหนึ่งเปิด

หน้าต่างชมทิวทัศน์หลังจากสิ้นเสียง ก็ไม่รู้ว่าตนเองพูดผิดตรงไหนไป
ทำได้เพียงหัวเราะเหย หย่ำพูดผิดไปใช่หรือไม่ แหะๆ หย่ำจะออกไปดู
คนผู้นั้น”

รอนจวนฉู่วิ่งเพยจากไป จวินซูอิงจึงปล่อยม่านลงแล้วถอนหายใจ
อย่างระอา “ข้าไม่เข้าใจจริงๆ เจ้าไปทำอะไรมากันแน่ ความเลื่อมใสที่เข
ามีต่อเจ้าถึงมีดับอดจนน่าขันนัก”

“แกก็เหมือนกันไม่ใช่” ฉู่เพยหยางรวบตัวจวินซูอิง ยกจอกที่รินสุรา
จนเต็มอีกครั้งจ่อริมฝีปากอีกฝ่าย

“ใคร...อ้อ!” จวินซูอิงเพิ่งคิดจะเอ่ยก็ต้องกลืนคำ ปากถูกสุราติ
รสกลมกล่อมเต็มจนเต็ม ทำได้เพียงกลืนลงคอไปก่อน แล้วค่อยเอ่ยอีก

แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอีกครั้ง ฉู่เพยหยางก็โน้มใบหน้าเข้าใกล้ ดูบน
ริมฝีปากเขาเบาๆ ที่ละนิดๆ ยกยืมพลางเอ่ยกระซิบ “เจ้าดูข้างนอกอีกสิ
พวกเราถึงไหนแล้ว”

จวินซูอิงรอนจวนฉู่เพยหยางปล่อยตนเอง มองเขาอย่างมึนงงครู่หนึ่ง
ฉู่เพยหยางก็เปิดม่าน แล้วยืมพลางส่งสัญญาณให้เขา

จวินซูอิงเอียงตัวมองออกไปด้านนอก เห็นเพียงฟ้าดินเป็นผืน
สีขาวหนา ต้นไม้ไร้ชีวิตยืนตระหง่านบางตาท่ามกลางพายุหิมะ

“หิมะตกก็จำไม่ได้แล้วหรือ เจ้ายังจำหมู่บ้านตระกูลหู่ได้หรือไม่”
ฉู่เพยหยางเอ่ยเตือนอยู่ด้านหลัง

จวินซูอิงนึกออกทันที เขามองด้านนอกอีกครั้งก็เห็นสิ่งที่คุ้นตา
มากมายดังคาด กระทั่งลำห้วยเล็กๆ ที่เขาบ่อน้ำมาครั้งนั้นก็มองเห็น
เช่นกัน เพียงแต่ยามนี้ถูกแช่แข็ง ไม่มีน้ำใสสะอาดไหลดังซ่าๆ อีกแล้ว

“ที่แท้ก็ถึงที่นี่แล้ว...” จวินซูอิงพึมพำ เช่นนั้นก็ไม่ใช่ว่า...โรงเตี๊ยม
ที่ทั้งสองคนเคยอยู่ยามที่ร่างกายไม่ปกติก็อยู่ไม่ไกลแล้วหรือ

“คือนี่พวกเราก็คักที่โรงเตี๊ยมนั่น เจ้าว่าดีหรือไม่” ฉู่เพยหยาง
คล้ายกับเดาความคิดในใจของจวินซูอิงออก เอ่ยข้างหูเขาอย่างสนิทสนม
“เพียงแต่ไม่รู้ว่าหลายปีขนาดนี้แล้ว ถ้าแกจะยังจำสองคนที่ทำห้องพักของเขา
พังและทะเล่ได้หรือไม่”

จวินชวี่คิดถึงเจ้าแก๊วโรงเตี๊ยมที่เวลานั้นตามหาจวินชวี่เพื่อยังชีพให้เงิน
แทบจะวันเว้นวัน ยังมีเสื้อขาวที่ถูกลักขโมยไปปล่อยให้ปลอมเป็นตนเอง ในที่สุด
ความทรงจำก็ปรากฏขึ้นมาเตือนสติ เขาอดท้อถอยใจไม่ได้ เวลาผ่านไป
เร็วยิ่งนัก พรึบตาเดียวก็ผ่านไปหลายปีขนาดนี้แล้ว

ยามนี้หวนคิดขึ้นมา ที่แท้อำนาจและตำแหน่งที่เขาเคยยึดติดไม่ได้
ยากจะปล่อยวางถึงเพียงนั้น กลับกันเหล่านี้นั้นเป็นเพียงความทรงจำที่
คลเคล้าด้วยความรู้สึกมากมายซึ่งไม่เคยลืมหืมตาตลอด ราวกับกล่องผูกพัน
ใบเก่าที่ปกคลุมด้วยฝุ่น เพียงไขคล่องเปิดออก เรื่องราวที่ผ่านมาก็ปรากฏ
ในสายตาสวยงามชัดเจนทันที กระทั่งรายละเอียดที่ยิบย่อยที่สุดก็สามารถ
จำได้

“หลายปีขนาดนี้ บางทีเจ้าแก๊วอาจจะไม่อยู่แล้ว” จวินชวี่เอ่ย “ต่อให้
ยังอยู่ ก็คงไม่เหมือนเดิมแล้ว...”

“ข้ายังเหมือนเดิมก็พอแล้วไม่ใช่หรื คนเหล่านั้นสับสนวุ่นวายนัก
จะสนใจเขาทำไมกัน” จวินชวี่พึมพำจากทางด้านหลัง วางวางไว้
บนไหล่เขา

จวินชวี่ถูกคำพูดอวดดีประโยคนี้ออกวนจนไม่เหลือความปลงตก
เสียใจอะไรแล้ว สงสัยใจที่ขึ้นแล้วเอ๋ย “ใช่ จอมยุทธ์จวินชวี่ไม่เปลี่ยนมาโดย
ตลอดจริง ๆ ยังคงเป็นสัตบุรุษต่อหน้า จงจงอวดดีลับหลังเช่นเดิม”

“ขอคุณคำชื่นชมของคุณชายจวิน ช่นนั้น...ไม่ทราบว่าคุณชายชอบ
ข้าน้อยที่เป็นสัตบุรุษ หรือรักข้าน้อยที่จงอวดดีมากกว่ากันหรือ”

ยังไม่ทันได้คำตอบจากจวินชวี่ จู๋ ๆ รัถมาก็โคลงเคลงแล้วหยุดลง
ด้านหน้ามีเสียงคำรามของเจียงซานดังขึ้น “พวกเจ้าเป็นใครกัน! กลับบุกปล้น
ยามกลางวันแสบ ๆ เลยหรื!”

จวินชวี่และจวินชวี่มองหน้ากัน ต่างเห็นความมึนงงในสายตา
ของอีกฝ่าย

“หรือเป็นหมู่บ้านตระกูลชวี่นั่น” จวินชวี่เอ่ยอย่างสงสัย “ตอนนั้น
ไม่ใช่เจ้าลูกเจ้าหลานจนหมดไม่เหลือสักคนแล้วหรื หรือยังมีคนรอดไปได้”

“แม้ความจริงเป็นเช่นนั้น แต่พอปากเจ้าพูดออกมา เหตุใดก็ดู

“ไม่ถูกต้องแล้วละ” จู๋เฟยหยางส่งเสียงจี๊จี๊ “นั่นซ้ำก่าจัดสิ่งไม่ดีรักษาคุณธรรม เจ้าพูดสิ่งนี้ ฟังอย่างไรก็ดูว่าโหดเหี้ยมเหลือเกิน”

จวินซูอิงส่งเสียงหึ “เจ้าย่อมฟังไม่รื่นหู ปากกล่าวถูกต้องเป็นธรรมในยามปกติ พูดกันแล้ว ความสำเร็จอันรุ่งโรจน์เหล่านั้นของจอมยุทธ์ฉู่ล้วนใช้ชีวิตคนรวบรวมขึ้นมา หากคำนวณให้ชัดเจน คนที่เจ้าสังหารล้วนมากกว่าผู้ใด กลับนำคุณธรรมศีลธรรมเหล่านั้นมาบังคับซ้ำ ตีเตียนเรื่องที่ซ้ำเคยกระทำอย่างไรเหตุผล”

“นี่ ไม่ใช่จะทำให้เจ้าชุนเคืองแล้วหรอคะ” จู๋เฟยหยางยิ้มเจ้าเล่ห์ ยื่นสองนิ้วบีบคางของจวินซูอิง ให้ใบหน้าของเขาหันมาหาตน “เจ้าสะสมความแค้นมานานแล้วกระมัง มานี้ ให้ข้าดูหน่ออย่ามีความน้อยใจมากนักน้อยเท่าใด”

จวินซูอิงปิดมือที่จับไว้เบาๆ ของจู๋เฟยหยาง ก่อนจะเดินออกจากแขนที่โอบเอวตนไว้ แล้วลุกขึ้นสู้อยู่ “ไม่รู้จักหนักเบาจริงๆ เวลาเช่นนี้ยังมีใจมาเล่นตลก ข้าจะออกไปดูว่าเป็นใคร”

“เจ้าวางใจเถิด ไม่มีทางเป็นคนของหมู่บ้านตระกูลหูหอรอก โจรภูเขาลำหานั้นโหดเหี้ยมอำมหิต หากพบพวกเขาจริง เจียงซานน่าจะไม่มีรอดชีวิตแล้ว จะยังสามารถตะโกนอยู่ด้านนอกได้อีกหรือ” จู๋เฟยหยางฟังผนังรถม้าไม่รีบร้อนแม้แต่ร้อยละ

“ไม่มีหมู่บ้านตระกูลหู ยังมีหมู่บ้านตระกูลจาง หมู่บ้านตระกูลหลี่ ที่นี้เป็นเขตของตระกูลเหมย มีสิ่งใดล้วนถูกตระกูลเหมยฉวยผลประโยชน์ไปแล้ว พื้นที่เลวร้ายย่อมไม่ขาดแคลนโจรภูเขา” จวินซูอิงเอ่ยพลางแหวกม่านออกไป

จู๋เฟยหยางยิ้มอยู่ในรถม้าคนเดียวอย่างเบิกบานใจยิ่ง ด้านหนึ่งคิดถึงว่าไม่กี่ปีมานี้จวินซูอิงใกล้ขาดติดสีแดง^๑ไปจากเขา ความคิดการกระทำนับวันยิ่งคล้ายคลึงเขา ด้านหนึ่งฟังน้ำเสียงไร้ไมตรียามจวินซูอิงกล่าวถึง

^๑ มาจากสำนวน “คนใกล้ขาดติดสีแดง คนใกล้หมักติดสีดำ” หมายถึง อยู่ใกล้กับอะไร ก็จะเป็นเช่นนั้น

ตระกูลเหมย ก็ไม่รู้ว่าในนั้นมีกี่ส่วนที่เป็นเพราะคุณหนูตระกูลเหมยซึ่งเคยมีความสัมพันธ์อันดีกับเขาในวันวาน

จวินซวี่งกระโดดลงจากรถม้า เพราะเจียงซานล่ามรถสองคันไว้ด้วยกัน เขาต้องอ้อมผ่านรถม้าคันแรก จึงมองเห็นสถานการณ์เบื้องหน้า

เห็นเพียงบุรุษแต่งกายเช่นนักสู้ลึบกว่าคนยืนเรียงแถวริมทาง สองคนด้านหน้าแบกธงสองหน้า คลี่สะบัดท่ามกลางลมหนาว อักษร “เวิน” ตัวใหญ่หนึ่งตัวปรากฏอยู่บนนั้น

หากไม่ใช่เพราะนักสู้ที่ดูร้ายเหล่านั้นวางถังใบใหญ่จำนวนหนึ่งไว้ใกล้ตัว อีกทั้งริมถนนยังเต็มไปด้วยคนธรรมดาที่เสื้อผ้าอมแมม ทั้งเผ่าทั้งเด็ก กำลังกล่าวขอบคุณอย่างซาบซึ้งใจกับนักสู้ตัวสูงที่ถือดาบพกขวานเหล่านั้น ท่าทางเหล่านั้นก็คล้ายกับการขวากถนนปล้นสะดมยิ่งนัก

เจียงซานและฉวี่วันเพยกำลังพูดคุยบางอย่างกับบุรุษหนึ่งในนั้น จวินซวี่งเดินเข้าไป ก็พบกับสายคมกริบดุจมีดพอติ เขาตกตะลึงไปชั่วขณะ เห็นชัดว่าที่อยู่ภายใต้การห่อหุ้มของผ้าเนื้อหยาบเป็นชายร่างสูงโปร่งผู้หนึ่ง ผมยวตาสนิทดูจน้ำหมึก ใช้กิ่งไม้อันหนึ่งปักไว้ ก่อนจะปล่อยผมให้สยายออก

แม้การแต่งกายจะเหมือนกัน บุรุษผู้นั้นกลับมีท่วงท่าและลักษณะพิเศษแตกต่างจากคนอื่นสิ้นเชิง ทำให้คนแยกแยะได้อย่างง่ายดายว่าเขาคือผู้นำของคนกลุ่มนี้

อารมณ์ร้ายที่เจียงซานอดทนกับฉวี่วันเพยยามมาตลอดนั้น ทำให้ความอดทนของเขาใกล้หมดลงแล้ว เขาจึงแสดงท่าทางไร้อมิตรจิตกับบุรุษที่ขวางทาง สั่งให้อีกฝ่ายเคลื่อนย้ายลูกน้องออกและเปิดทางให้อย่างห้วนเสียง

กลับเป็นฉวี่วันเพยที่มองออกแล้วว่าคนที่อยู่ทั่วทุกมุมกลุ่มนี้ แท้จริงแล้วกำลังแบ่งข้าวแจกจ่ายเสื้อผ้าแก่เหล่าคนทุกข์ยาก มีกระทั้งเงินตำลึงและทองแดง แม้ในใจจะสงสัยถึงที่มาของพวกเขา แต่ก็เห็นด้วยกับการทำดียิ่งนัก จึงโหม่นน้ำวเจียงซานไม่ให้หาเรื่องทะเลาะไร้เหตุผล รอพวกเขา

แจกจ่ายของเสร็จค่อยเดินทางก็ไม่สาย

“รอพวกเขารี่!” เจียงซานรีบร้อนจนดวงตาลุกโชน เอ่ยอย่างโมโห “เจ้าลองดูว่ายังมีคนรออยู่อีกเท่าไร! ต่อให้ฟ้ามืดพวกเขาก็แจกไม่เสร็จหรอก!” ก่อนจะเอ่ยกับบุรุษผมยาวที่นั่งเฝ้ามาโดยตลอด “พี่ชายท่านนี้ ท่านอยากทำดีก็เป็นเรื่องที่ดี เป็นเรื่องดีอย่างยิ่ง! แต่อย่าขวางทางได้หรือไม่!”

ฉู่อวินเผยเอ่ยกับเจียงซานอย่างหมดความอดทน “เจ้าพอได้แล้ว! เห็นชัดว่าคนอื่นกำลังทำดี เหตุใดเจ้าจึงต้องการให้คนอื่นหยุดทำความดีเพื่อให้ทางกับเจ้า เพื่อความละโมภเงินทองของเจ้าด้วย! เหล่าคนน่าสงสารมีมากมายขนาดนั้น เจ้ารอสักหน่อยจะเป็นอะไรไป!”

เจียงซานหัวเราะเสียงเย็นคราหนึ่ง แล้วเอ่ย “เจ้าเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม เจ้ารู้อะไรบ้างรี ที่นี้เป็นถนนหลวง ที่ราชสำนักใช้เดินทาง พ่อค้าใช้สัญจร ที่ใช้มากที่สุดคือใครงั้นรี ก็คือพ่อค้าที่พกทองบรรทุกสินค้า เห็นชัดว่าเขาให้คนของเขาแจกจ่ายของที่ริมถนนได้ แต่ตอนนั้นมาขวางอยู่กลางถนนเช่นนี้ ไม่ใช่ว่าตั้งใจขวางทางแล้วจะคืออะไร! ผีสาวก็รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร!”

“เจ้า! จิตใจเลวทราม! ไม่มีเหตุผล!” ฉู่อวินเผยเอ่ยอย่างโมโห

เจียงซานกลับไม่สนใจ หันไปกล่าวกับบุรุษผู้นั้นต่อ “ตอนนี้ข้าจะบอกท่านให้เข้าใจ ไม่ว่าท่านจะเป็นผีหัววูเทพตัวงู^๑ หรืออะไร บนรถม้าท่านนี้ท่านก็เหยยไม่ได้ ทางที่ดีท่านรีบหลีกทางเถิด จากนั้นท่านใคร่จะทำความดีก็ดี บุกลั่นก็ได้ ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา”

ยามนี้บุรุษที่เฝ้ามาตลอดผู้นั้นมองจวินซูอิง ก่อนจะมองฉู่อวินเผยในเบ้าตาที่ลึกกว่าใครบนใบหน้าเครื่องหน้าคมชัดของเขา คือลูกตาที่ดำดุน้ำหมึกเช่นเดียวกัน สายตาที่มีความพินิจพิจารณาทำให้ฝ่ายตรงข้ามเสียวสันหลัง ลางสังหรณ์จากการฝึกฝนวรยุทธ์มาหลายปีทำให้ฉู่อวินเผยอดที่จะระวังตัวขึ้นไม่ได้ กระทั่งจวินซูอิงเองก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยเช่นกัน

^๑ใช้บรรยายสิ่งพิลึก เปรียบเทียบกับคนเลวทุกประเภท

ตอนนี้บุรุษผู้นั้นกลับยกมือข้างหนึ่งขึ้นสูง คนที่อยู่ด้านหลังเขา เคลื่อนย้ายไปด้านข้างสองฝั่งทันที จึงเกิดช่องถนนตรงกลาง

เจียงซานตะโกนให้จวินชวี่และฉวี่วันเพยขึ้นรถม้า ส่วนตนนั่งอยู่ หัวรถ สะบัดแล้วควมม้าเร่งเดินหน้า

จวินชวี่และฉวี่วันเพยกลับขึ้นรถม้า เห็นฉวี่เพยหยางแหวกม่าน มองด้านนอกพอดี คนที่ยืนอยู่ริมถนนห่างไกลออกไป ตามการวิ่งกุกกักไป ข้างหน้าของรถม้า

บรรดานักสู้ตัวสูงยังคงโบหน้าเครื่องขีมิไรอารมณ์ เหล่าผู้ทุกข์ยาก ที่เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งเหล่านั้นก็ส่งสายตาสงสารมายังรถม้าตรงหน้าที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป การจับจ้องที่ตึงใจมากเกินไป ทำให้บนใบหน้าด้านชาเหล่านั้น คล้ายกับมีสีหน้าท่าทางแปลกประหลาด

“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะกล่าวได้แม่นยำจริง ๆ” ฉวี่เพยหยางปล่อยม่าน แล้วยิ้มเอื่อยอย่างขมขื่นให้จวินชวี่ “แต่เดิมนี่นับว่าเป็นที่ที่สงบสุข คาดไม่ถึงว่าตอนนี้จะมีเหล่าคนทุกข์ยากพลัดถิ่นมากถึงเพียงนี้”

จวินชวี่ส่งเสียงที่แผ่วเบา “ข้าเคยพูดไปแล้ว ตระกูลเหมยไม่ใช่คนดีอะไร ความสามารถในการเก็บรวมนเงินอย่างไม่ชอบธรรมของเหมยเซียง เจ้าไม่เชื่อไม่เคยเห็น ยิ่งกว่านั้นเขาก็ไม่ใช่คนที่มีความดีใจดี”

“นี่...อาจจะไม่ใช่เพราะตระกูลเหมยก็ได้” ฉวี่เพยหยางเอื่อยอย่าง ไม่มั่นใจ

จวินชวี่หัวเราะเยาะชาหนหนึ่ง “เจ้ายังห่วงใยคิดถึงมิตรภาพในวันเก่าจริง ๆ”

ฉวี่เพยหยางลูบจมูกโด่งพลางถอนหายใจ “หากเป็นเช่นนั้นจริง ดูท่า ต้องไปเยียนตระกูลเหมยสักครั้งแล้ว”

เสียงซี้ดของเจียงซานดังมา...อาจโกรธจนทำกระดูกกระมัง ฉวี่วันเพย อยู่ข้างๆ ไม่เอื่อยแทรกบทสนทนา ได้ยินฉวี่เพยหยางเอื่อยว่าต้องไปที่ใดสักแห่งอีก คิดแล้วอาจจะล่าช้าไปอีกหลายวัน ใจที่ซื่อตรงเกินไปถึงขั้น เห็นใจเจียงซานขึ้นมาเล็กน้อย

เจียงซานเร่งรถม้า เดินทางได้อีกไม่ไกล จู่ๆ ก็เห็นกลุ่มคนชุดดำ

ปรากฏอยู่เบื้องหน้าขวางอยู่กลางถนนอีกครั้ง

เจียงซานถูกอุปสรรคตลอดทางยูเหยาจนหมดความอดทน เขาไม่หยุดรถมาย่ำๆ คิดจะควมม้าพุ่งเข้าไปตรงๆ

เกิดเสียงดังปัง ลูกธนูชนนกดอกหนึ่งปักบนกรอบรถม้า หางลูกธนูสั้นเล็กน้อยอยู่ข้างโบน้าเจียงซาน

เจียงซานกวาดเหงื่อเย็นที่ไหลออกมาท่วมตัว รีบหยุดม้าทันที เขาหันกลับไปมองลูกธนูที่สะท้อนแสงเย็นวับนั้นอย่างหวั่นกลัว หากศรเอียงอีกสักหน่อย คงไม่ปักลงบนกรอบไม้ของรถม้า แต่ปักลงบนหัวของเขา

“เป็นอะไรอีกรึ” จู๋วินเพยส่งเสียงฮึดฮัดพร้อมโผล่ออกมา พลันถูกการต่อสู้หนักหน่วงตรงหน้าทำให้ตกใจจนแน่นิ่ง

บนถนนกว้างตรงหน้า เต็มไปด้วยกลุ่มคนร่างกายสูงใหญ่ ทั้งหมดล้วนกำลังขี่ม้าตัวใหญ่ มองแล้วถึงกับนับไม่ชัดเจนว่ามีจำนวนเท่าใด เมื่อมองอย่างละเอียด การแต่งกายของคนเหล่านี้คาดไม่ถึงว่าจะคล้ายกับกลุ่มคนที่พบเมื่อครู่อย่างมาก

จู๋วินเพยรู้สึกถึงลมระลอกหนึ่งพัดผ่านข้างกาย เมื่อหันไปมอง จู๋เพยหยางและจวินซูอิงก็มายืนเคียงไหล่เขาแล้ว

“พี่ใหญ่จู๋ คนกลุ่มนี้และพวกคนเมื่อครู่สวมชุดคล้ายกันยิ่งนัก ต้องมีความเกี่ยวข้องกันแน่” จู๋วินเพยเอ่ยอย่างจริงจัง

“ย่อมมีความเกี่ยวข้องเป็นคนกลุ่มเดียวกันแน่นอน” จู๋เพยหยางพยักหน้า

“ท่านรู้ได้อย่างไร” จู๋วินเพยเอ่ยอย่างประหลาดใจ

จู๋เพยหยางคลอนศีรษะอย่างระอา ชี้ไปทางธงสองคันที่คนกลุ่มนั้นแบกอยู่

จู๋วินเพยหันตามไป แม้ว่าธงไม่ได้คลี่ออก แต่อักษร“เวิน”ตัวใหญ่สองตัวก็ยิ่งพอแยกแยะได้

“อ้อ ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น” จู๋วินเพยจับหัวอย่างเก้อเขิน

“...เขาออกมาท่องยุทธภพทั้งเช่นนี้จะไม่เป็นไรจริง ๆ หรือ” จวินซูอิง

เอ่ยถามผู้เผยแพร่งานด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

“ผู้เผยแพร่งานมองผู้รับเผยแพร่งานอย่างเมตตาครู่หนึ่ง เอ่ยกับจวินชวี่วี่วว่า
“ไม่เป็นไร คนโง่ก็มีวิสาสนาของคนโง่”

“...” ผู้รับเผยแพร่งานมองสองคนที่ไม่รู้ว่าเอาเขาไปหัวเราะเยาะหรือเปล่า
ตาปริบๆ ดูน่าสงสารยิ่งนัก

“จอมยุทธ์จ้าว! คนพวกนี้จะลงมือจริงๆ แล้ว! ท่านไปจัดการเถิด”
เสียงขานรับมาด้านหลังผู้เผยแพร่งานด้วยสีหน้าลนลาน แล้วผลักเขาไป
ด้านหลัง

ผู้รับเผยแพร่งานกระโดดจากถ้ำ แล้วชักกระบี่ออกมา โยนฝักกระบี่ทิ้ง
ด้วยท่าทางภูมิโง่งมเสียดฟ้า เดินไปด้านหลังเอ่ยถ้อยคำที่ถูกต้องมีเหตุผล
“ไม่ว่าพวกท่านจะเล่นอะไรกันอยู่ หากต้องการทำอะไรอย่างขว้างขวาง
บุกปล้น ข้าไม่ปล่อยไปเด็ดขาด!”

ท่ามกลางกลุ่มคนด้านหลัง คนผู้หนึ่งขี่ม้าแหวกฝูงชนออกมา
มาที่เขาขี่เดินมาถึงตรงกลางของทั้งสองฝั่งอย่างช้าๆ ส่งเสียงที่เยาะเย้ย
ผู้รับเผยแพร่งาน “คำพูดคำจาไม่เบา เจ้าตำแหน่งใดรี!”

หลังจากผู้รับเผยแพร่งานเห็นหน้าตาคนผู้หนึ่งชัดเจนแล้ว ก็ตกตะลึงถึงกับ
ลืมตอบคำถามชั่วขณะ

เสื้อผ้าที่คนผู้หนึ่งสวมทั้งตัวเห็นได้ชัดว่าแตกต่างจากผู้อื่นเล็กน้อย
โดยเฉพาะเนื้อผ้าขนสัตว์ที่ดีกว่า การตัดเย็บที่พิถีพิถันกว่า ขนสัตว์
ที่อ่อนนุ่มห่อหุ้มคนผู้หนึ่งตั้งแต่หัวจรดเท้า เผยเพียงใบหน้าดังตาม ดวงตา
ลึกใส ฟันขาวสะอาด เส้นผมสีดำหลายนุ่มสลวยแวววาว รูปลักษณ์
ที่ละเอียดงดงามใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้าเนื้อหยาบ ขับให้ลักษณะที่แตกต่าง
ดูเด่นชัดขึ้น

“สะ...สตรียหรือ!” ผู้รับเผยแพร่งานอ้าปากค้าง ตั้งแต่เด็กถูกสั่งสอนให้
สุภาพอ่อนโยนต่อเพศตรงข้าม เขาถึงกับไปต่อไม่ถูกเมื่อต้องเผชิญหน้ากับ
โจรภูเขาคือสตรี

“สตรียหรือ” คนตรงหน้าหรือตา สายตากมกริบดูมีดราวกริดลงบน
ใบหน้าของผู้รับเผยแพร่งานไปมาหลายครั้ง ยามที่ผู้รับเผยแพร่งานมองจนอึดอัด

ขึ้นเรื่อย ๆ จู่ ๆ คนผู้นั้นก็คลี่รอยยิ้ม ยกมือตบปมชุดบนตัว “พี่ชายท่านนี้ ท่านอยากลองชม ‘สตรี’ หรือไม่ ว่าเป็นอย่างไร” เอ่ยพลางกระตุกเบา ๆ เลื้อยคลุมขนสัตว์ที่เดิมทอหุ้มบนร่างผอมเพรียวที่ร่วงหล่นลงดังพริบ

ทางตาฉู่อวินเผยเห็นเพียงความขาวผ่องบนต้นคอ ก็ลนลานหมุนตัว หลบตาปี๋ทันที ปากเอ่ย “แม่นางทำอะไร บुरุษมากมายเช่นนี้ ท่านรีบ สวมเสื้อให้ดิเถิด”

“แต่ ‘แม่นาง’ เช่นข้าไม่ชื่นชอบการสวมเสื้อ!” น้ำเสียงใส่นั่นหัวเราะ เย็นชาครู่หนึ่ง กัดฟันเอ่ย

ด้านนี้ฉู่เพยหยางและจวินชวี่งมองเห็นชัดแล้ว คนผู้นั้นเห็นชัดเจน ว่าเป็นบุรุษ ด้านในเลื้อยคลุมก็สวมชุดสั้นสำหรับฝึกยุทธ์ ฉู่อวินเพยทำตัว เหมือนนกกระจอกเทศ¹⁰ ปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสัตว์บุรุษที่ว่า สิ่ง ไม่เหมาะสมไม่ควรดู บุรุษผู้นั้นกลับฉวยโอกาสช่วงนี้หันศีรษะลงมือทันที แล่คมสายหนึ่งแหวกอากาศเข้ามา

“เจ้าโง่ผู้นี้เนี่ย” ฉู่เพยหยางถอนหายใจ ลงมือจับปล้นเช่นกัน พริบตาเดียวก็มาถึงด้านหน้าฉู่อวินเพย ขวางเส้นทางนั้นไว้กลางอากาศ

คนผู้นั้นเบิกตากว้าง เห็นชัดว่าคิดไม่ถึงว่าฉู่เพยหยางจะ...มาเร็ว ขนาดนี้

มุมปากฉู่เพยหยางคลี่ยิ้มเล็กน้อย ดึงแล้วไว้ ต้องการให้คนผู้นั้น ลงจากม้า

ตอนนี้อเอง จู่ ๆ ก็มีเสียงตะโกนขึ้นจากด้านหลัง “ท่านประมุขใหญ่ รีบยื่นมือเสีย!”

บุรุษผู้นั้นไต่ยืนกับปล่อยอาวุธทันที ฉู่เพยหยางเมื่อรู้สึกว่าแรงดึงดูด ลายลง ก็ดึงแล้วเข้ามา

ยามนี้เงาสูงโปร่งร่างหนึ่งยืนขวางอยู่ด้านหน้าบุรุษผู้นั้น ผมยว สีดำดูน่าหวั่นกับลิ่วไสว คือคนผู้นั้นที่เพิ่งพบกันเมื่อครู่

“ดูสิ ข้ากะแล้วคนผู้นี้มีปัญหา!” เจียงซานร้องขึ้นจากทางด้านหลัง

¹⁰ อุปมาถึงคนที่คิดว่าถ้าไม่เผชิญหน้ากับอันตรายก็จะหลบภัยพ้น

จู่เพยหยางลอยร่อนลงพื้น เก็บเสื้อไว้ในมือ ประสานมือค้ำน้ำหนัก สองคนด้านหน้า “ข้าน้อยจู่เพยหยางแห่งสำนักกระบี่ชิงเฟิง ตอนนี้ ออกเดินทางติดตามสหาย เป็นเพราะมีธุระจริงๆ ไม่ทราบสองท่านขวางทาง ครั้งแล้วครั้งเล่า มีแผนการอันใดกันหรือ”

บุรุษผมยาวสีดำสนิทผู้นั้นกลับไม่ตอบ เพียงเอ่ยเสียงดุดันใส่คนที่สวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อยอยู่บนผ้าขี้สาวย “ท่านประมุขใหญ่ ข้าให้คนมา แจ้งข่าวชัดเจนแล้วว่าไม่อาจขวางทางบุกลั่นได้ตลอดเส้นทางนี้ เหตุใด ท่านจึงไม่ฟัง!”

ถูกสั่งสอนท่ามกลางผู้คนเช่นนี้ ใบหน้าของท่านประมุขใหญ่ก็ทนไม่ไหว “เหียนจื่อหรง! เจ้าหุบปาก! หมู่บ้านตระกูลเวินนี้ ข้าเวินหนาน ต่างหากที่เป็นท่านประมุขใหญ่! เจ้ามีสิทธิ์อันใดให้ข้าเชื่อฟังเจ้าอยู่ตลอด!”

บุรุษที่ถูกเรียกว่าเหียนจื่อหรงสีหน้าครึ้มเข้มขึ้น ลูกตาสีน้ำหมึก ก็ยังมีดลิกขึ้นด้วย

“อีกอย่าง” เวินหนานผู้นั้นมองจู่เพยหยาง เอ่ยต่ออย่างเหยียดหยาม “สำนักกระบี่ชิงเฟิงอะไร จู่เพยหยางอะไร ล้วนไม่เคยได้ยินมาก่อน ข้ากลับอยากลองดูเสียหน่อยว่าเจ้ามีความสามารถเพียงใด มาให้หมู่บ้านตระกูลเวินของพวกเราลึกลงไป!”

ยามนี้จวินชวี่งเดินมาอยู่ข้างกายจู่เพยหยางแล้ว จู่เพยหยางมองสองคนที่ขัดแย้งกันเองด้านหน้า เอ่ยกระซิบกับจวินชวี่ง “เจ้าดูสิ ยังมีคนที่เชื่อข้ากว่าอวี่นเพยของพวกเราอีก ไม่เคยได้ยินกระทั้งชื่อของข้าก็ยังสามารถเป็นโจรได้”

จวินชวี่งปรายตามองเขาคูหนึ่ง ไม่คิดกล่าวอะไรกับความอวดดีและหลงตัวเองของคนผู้นี้อีกแล้ว

จู่เพยหยางยื่นมือตบอวี่นเพยที่ยังคงหลบหน้าเป็นนกระจอกเทศ เอ่ยอย่างขำขัน “เจ้าตัวแสบ เจ้าจะหลบหน้าถึงเมื่อไหร่หรือ ตั้งสติหน่อย พวกเราจะต้องฟังจอมยุทธ์อวี่นเพยอย่างเจ้าข้ามผ่านด่านนี้ไปนะ”

รู้สึกว่ามันคล้ายถูกหัวเราะเยาะอีกครั้ง อวี่นเพยก็ก้มหน้า หมุนตัวกลับมา เหลือบมอง “สตรี” ผู้นั้น พบว่าแผ่นอกเขาราบเรียบ

ก็ถอนหายใจทันที กลับกลายเป็นโมโหที่ถูกคนผู้นี้หยอกล้อ

ยามนี้สองคนเบื่องหน้าเหมือนรู้สึกตัวแล้วเช่นกันว่าไม่ใช่เวลาขัดแย้งกันเอง เขียนจื่อหรงทำความเคารพตอบฉู่เฟยหยางแล้วเอ่ย “ชื่นชมจอมยุทธ์จู่มานาน ช่วงนี้ชาวบ้านส่วนใหญ่พลัดถิ่นอาศัยจึงทุกข์ยากยิ่งนัก หมู่บ้านตระกูลเวินของข้ากระทำเพียงปล้นคนรวยช่วยคนจนมาตลอด แต่ไหนแต่ไรมาก็ปล้นเพียงเงินทองสกปรก เรื่องวันนี้เป็นความเข้าใจผิดหวังว่าจอมยุทธ์ฉู่จะไม่คิดเล็กคิดน้อย” เขากล่าวอย่างสุภาพ ใบหน้ากลับแสดงอารมณ์เพียงเล็กน้อย แลดูเย็นชาเหลือเกิน

ฉู่เฟยหยางไม่คิดเล็กคิดน้อยเรื่องนี้เช่นกัน เขายังต้องการรีบไปตระกูลเหมย ดูว่าสองสามปีมานี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ไม่คิดอยากเสียเวลาอยู่ที่นั่นนานนัก จึงยิ้มแล้วเอ่ย “ในเมื่อเป็นการเข้าใจผิด ชำนาญ่อมไม่ติดใจ ท่านทั้งสองโปรดถอนลูกน้องกลับ ให้พวกข้าผ่านทางเถิด”

เขียนจื่อหรงพยักหน้า สั่งให้ลูกน้องหลักทาง เวินทานที่เสียบมาตลอดกลับเอ่ยเสียงสูง “ข้าก่อน! คนอื่นไปได้ เด็กคนนั้นให้รั้งอยู่! ชีวิตของข้าเวินทาน เกลียดชังคนที่เห็นข้าเป็นสตรีที่สุด! ข้าต้องควักลูกตาเด็กคนนี้ออกมา ตัดลิ้นของเขา จึงจะหายใจคลอง!”

ฉู่อวินเพยมองชายชราจึงรู้ตัวว่าที่อีกฝ่ายพูดถึงคือตนเอง และสายตาดุร้ายของบุรุษงามก็จับจ้องอยู่ที่เขา ทำให้มีความรู้สึกราวกับถูกอสรพิษจ้องมอง

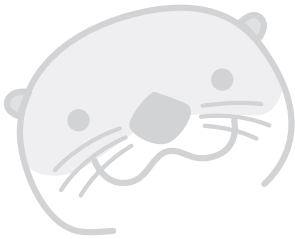
“มีสิทธิ์อะไรกัน!” ฉู่อวินเพยตะโกนอย่างไม่ได้รับความยุติธรรม “ใครให้เจ้าหน้าตาเหมือนสตรีขนาดนั้นเองเล่า! อีกอย่าง ตอนที่ข้ากล่าวว่าเจ้าเป็นสตรี เจ้าก็ไม่ปฏิเสธ! และอีกอย่าง คนที่ไหนจะควักลูกตาตัดลิ้นคนเพราะถูกผู้อื่นเข้าใจผิดว่าเป็นสตรีหรือ! ใจแคบเช่นนี้ ก็เหมือนสตรีแท้ๆ เลย!”

ทุกครั้งที่ฉู่อวินเพยพูดคำว่า “สตรี” สีหน้าเวินทานก็ครึ้มเข้มขึ้นทีละส่วน จนในที่สุดก็ดำราบกับกันหม้อ

“พูดจบแล้วหรือ!” มุมปากเวินทานแสบะยิ้มดูร้าย หากกล่าวว่าเมื่อครู่เขาโกรธแล้วพาลเพียงเพราะไม่พอใจเขียนจื่อหรง เช่นนั้นตอนนี้

เขาก็โกรธจริงๆแล้ว

เขาเอ่ยทีละคำกับเด็กหนุ่มใบหน้าโง่งมและใส่เสื้อปริศนาตรงหน้า
“เจ้า จบ แล้ว!”

ทดลองอ่าน